

İtiraf Saati - Roberta Leigh

İTİRAF SAATİ – ROBERTA LEIGH

Leslie öç almaya yeminliydi...

Değil mi ki o Dane denen avukat, hayatta en sevdiği insanın, üvey babası Robert Webb'in ölümüne neden olmuştu!

Yaptıklarının hesabını vermeliydi. Leslie'nin intikam planı acımasız ve kusursuzdu.

Tek ihtiyaç duyduğu şeyse küçük bir fırsattı şimdi.

Onu da ele geçirince kimse durdurmazdı Leslie'yi artık.

Ne var ki evdeki hesap çarşıdakine pek uymayacaktı.....

İşte bayram sürprizi en kısa zaman da sizlerle....

BÖLÜM BİR

Üvey babasının boşanma davasında hâkim, nafaka miktarını açıkladığında Leslie Watson kulaklarına inanamadı. Muazzam bir miktardı bu. Az kalsın yerinden fırlayıp müdahale edecekti.

Los Angeles Adalet Sarayı'nın geniş duruşma salonundaydılar. Leslie, üvey annesi Charlene'in mutlu bir tebessümle avukatına dönüp göz kırptığını fark etti. Dane Jordan'ın diğer Amerikalı avukatlardan pek farkı yoktu aslında. Ama bundan sonra yıldızı parlayabilirdi.

Üvey babası için nafaka miktarının önemli olmadığını Leslie biliyordu. Zavallı adam yıllar önce şirketinin büyük miktarda hissesini karısına bağlamıştı. Bunları geri alma şansını kaybetmiş olması korkunç bir şeydi. O sırada ailesi ve yakın arkadaşları böyle bir şey yapmaması için onu uyarmışlardı. Aslında bakılırsa, o kadar genç bir kadınla evlenmemesi için de uyarmışlardı onu. Gerçekten de, evlendiği sırada Charlene, Leslie'den sadece birkaç yaş büyüktü. Fakat üvey babası talihsiz bir kalp krizinden sonra kendisine bir süre bakan güzel hemşireyle evlenmeye kararlıydı. Şimdi inatçılığının ve yapılan uyarılara kulak tıkamasının cezasının çekiyordu.

Ona bakarken Leslie, zavallı adamın bir kalp krizi daha geçirebileceğini düşündü. Charlene ona büyük bir zafer kazanmış gibi, ezici nazarlarla bakıyordu.

Yaşlı adam avukat Dane Jordan kendisine yaklaşırken belli belirsiz bir stres belirtisi gösterdi. Çene kasları sinirli sinirli oynamaya başladı.

<Umarım sizi çok üzmedim, Mr. Webb,> dedi genç avukat.

<Biliyorsunuz müşterilerime karşı sorumluyum. Benim işim bu.>

O anda Leslie avukata karşı belirsiz bir hayranlık duyduğunu fark ederek şaşırdı. Bütün başarılı avukatlar gibi o da başarılı ve kurnaz bir aktör gibi davranıyordu. Elinde kara kaplı kitaplar, beyninin bütün kapasitesini kullanarak jüriyi etkilemeye çalışmıştı.

Gazeteciler Charlene'nin çevresini sardıklarında Leslie ayağa kalkıp çıkışa doğru yürüdü ve tam kapının ağzında üvey babasıyla karşılaştı.

<Buraya kadar zahmet ettiğin için sana teşekkür ederim.> dedi yaşlı adam.<Şu sıralarda ne kadar meşgul olduğumu biliyorum.>

Leslie kederli bir tebessümle baktı ona. <Ne yazık, senin için bir şey yapamadım,> diye mırıldandı. <Sana moral destekten daha fazla bir şeyler vermeyi çok isterdim.Jordan tek kelimeyle zalim biri.>

<Evet kazandılar.>

<Ama temyiz edebilirsin. Eminim Charlene'den hisseleri geri almayı başaracaksın.>

<Bu durumda onları ancak satın alabilirim. Eğer hepsini Imtex'e satmaya kalkarsa işim bitik.>

Leslie içini çekti. Imlex uzun zamandır yaşlı adamın şirketini ele geçirmeye çalışıyordu.

<Ona tatmin edici bir miktar ödersen, sana satmayı tercih edebilir.>

Bu arada binanın dışında çıkmışlardı. Mr. Webb arabansa doğru yürüdü. Leslie, <Özgür bir adam olarak benimle bir öğle yemeğine ne dersin?> diye sordu.

<Akşam yemeği tercih ederim, canım. Hemen büroya dönmek istiyorum. Yapmam gereken bazı işler var.>

<Anlaştık. Bistro'da bir masa ayırtacağım.>

Aslında o gece Peter'la buluşacaktı. Ama Peter herhalde bu durumu anlayışla karşıladı. Üvey babasıyla ilgili kaygıları o an her şeyden ağır basıyordu.

Leslie yaşlı adamdan ayrılıp arabasına bindi. Bürosuna giderken yolda düşünüyordu. Mimarlık diplomasını aldığından bu yana tam dört yıl geçmişti. Bu süre içinde Morissey Associates'te çalıştığı için çok şanslıydı. En önemlisi değişik bir stil yaratabilmişti ve bu ona oldukça büyük bir şöhrat kazandırmıştı.

Aslında bütün bunları tek bir kişiye, Robert Webb'e borçluydu. Leslie öz babasını üç yaşındayken kaybetmişti. İpotekli bir evde annesiyle birlikte beş parasız kalakalmışlardı. Bir süre sonra annesi, Robert'la tanışıp evlenmişti. Bu mutlu evlilik beş yıl sonra annesinin ölümüyle noktalanmıştı. Ondan sonra Robert önceki karısından olan iki oğlu ve Leslie'yle birlikte yaşamaya başlamıştı.

Robert'ın hayatta Leslie'den başka yakını kalmamış gibiydi. Oğulları çok uzaktaydılar. Büyük oğlu Pete Boston'da kimyager olarak çalışıyordu. Dick ise Santa Fe'de bir sanat galerisi işletiyordu. Belki de bu yüzden Robert gerçek bir ailenin özlemini duymuş ve Charlene'le evlenmeye karar vermişti. Arkadaşlar ailenin yerini tutmuyorlardı.

Leslie arabayı binanın önüne park etti. Asansöre binip onuncu kata çıktı.

<Nasıl gitti?> diye sordu sekreteri.

<Daha kötü olamazdı.> Odasına girerken, <Bana mesaj var mı?> diye sordu.

<Çok. Hepsini sırayla arayayım mı?>

<Ara. Ama önce bana Peter Denver'ı bağla.>

Birkaç dakika sonra Leslie genç adama o gece neden gelemeyeceğini açıklıyordu.

Denver en sevdiği erkek arkadaşıydı. Hemen her konuda çok iyi anlaşıyorlardı. Fakat Leslie şimdilik evlenmeyi düşünmüyordu. Evlenmeye karar veren insanların hem iş hayatlarının hem de birlikte kuracakları yuvanın bütün sorumluluklarını yüklenmeleri gerektiğine inanıyordu Leslie. Oysa hayatında hiç düzenli bir evi ailesi olmamıştı.

Bu tür şeyleri geleceğe ertelemekten başka çaresi yoktu. En azından şimdilik düşünmemeliydi.

Telefonu kapattıktan hemen sonra çalışmaya başladı.

Bir ara saatine baktı. Zamanın nasıl geçtiğini anlayamamıştı. Eve dönüp üzerindekiyi değiştirecek vakti kalmamıştı. Ama üzerindeki akşam yemeğinde de idare edebilirdi. Çekmecesindeki altın küpeleri taktı. Aynada saçlarını düzeltip dışarı çıktı.

Leslie bir yetmişim üzerindeydi ve kaç kilo olduğunu hiç merak etmemişti. Renkleri Californialılara özgüydü. Özellikle güneş vurduğunda altın renkli pırıltılar saçan bal rengi saçlar. Teni hafif esmer, burnu biraz kalkık ve dudakları iyice dolgundu. Çenesi, muntazam hatlarıyla kararlı kişiliğini vurguluyordu. Elmacık kemikleri biraz çıkık ve alnı oldukça genişti. Gözleri mutlu olduğu zamanlar safir rengini alırdı, öfkelenildiği zamanlar ise kobalt mavisine dönüşürlerdi.

Vücudunun inceliğine rağmen Leslie'nin göğüsleri oldukça dolgundu. En büyük sorunu da belinin aşırı inceliğine karşılık, kalçalarının yuvarlak ve geniş olmasıydı. Bu yüzden yürürken kalçalarının sürekli sağa sola sallandığı endişesi taşıyordu.

Robert yerinden kalkıp onu öperken, <Erkekler gözlerini senden ayıramıyorlar,> dedi. <Bundan çok hoşlanıyorum, gurur duyuyorum, biliyor musun?> Hafifçe gülümsedi. <Benim gibi yaşlı bir adamın son tesellisi.>

<Yaşlı da ne demek?> diye itiraz etti. Leslie. Aslında Robert'ın altmış altı yaşındaki bir adamın bütün ruhsal ve fiziksel özelliklerini taşıdığını gösteriyordu. <Erkek arkadaşlarımdan hiçbiri senin zekana ve enerjine sahip değil,> diye ekledi.

Robert bu küçük komplmanı martini kadehini hafifçe kaldırarak karşıladı. <Sana bir martini söyleyeyim mi?>

<Bloody Mary'ı tercih ederim. Çok yorucu bir öğle sonrası geçirdim.>

Yemek boyunca Leslie onunla çok farklı konularda konuşmaya çalıştı. Daha çok kendi sorunlarından söz etti. Böylece yaşlı adamın zihnini az da olsa dinlendirmeyi, değişik konularda avutmayı umuyordu. Boşanma meselesine hiç değinmedi. Akşamın geç saatlerinde bile konu değişmemişti.

Restorandan çıktıklarında Robert, <Pazar günü işin var mı?> diye sordu. <Yoksa, küçük bir tekne gezintisi yapabiliriz.>

<Mükemmel bir fikir deniz havasına benim de çok ihtiyacım var.>
<Hafta sonunda seni telefonla ararım.>

Az sonra Leslie, Beverly Hills'in güneyindeki apartman katına doğru yol alıyordu. Niyeti, hemen yatıp uymaktı. Uzun ve can sıkıcı bir gün geçirmişti. En iyisi derin bir uykuya dalıp her şeyi unutmaktı.

Eve girer girmez doğruca oturma odasına geçti. Apartmanın mimari planlarının hazırlanmasında Leslie'nin büyük bir katkısı olmuştu. Özellikle kendi katını en çağdaş anlayışla ve kendi zevkine uygun biçimde planlamış ve dekore etmişti. Genel olarak beyaz ve açık kahverengi tercih etmişti. Köşede küçük ve zarif bir Amerikan bar vardı.

Bütün bunların üvey babasının zevklerine pek uymadığı muhakkaktı. Buna rağmen onu inşaat ve dekorasyon faaliyeti boyunca mali bakımdan desteklemeye devam etmişti. Aslında Leslie'nin yapmak istediği daha çok şey vardı, ama Robert'tan daha fazla yardım almak istemiyordu. Günün birinde ona olan borçlarını mutlaka ödeyecekti.

Haftanın geri kalan kısmını her zamanki gibi geçirdi. Geceler de gündüzler kadar yoğun bir çalışma

temposu gösteriyordu. Sonunda cumartesi günü geldi. Hava sıcak ve açıktı. Küçük bir tekne gezintisi yapmayı çok istiyordu. Fakat saatler geçmesine rağmen Robert telefon etmedi. Gittikçe meraklanan Leslie onu birkaç kez telefonla aradı. Endişelenmeye başlamıştı. Sonunda gidip onu evinde bulmaya karar verdi.

Yol boyunca trafik pek yoğun değildi. Robert'in özel otoparkına girdiğinde yaşlı adamın Mercedes'ini orada gördü ve biraz ferahladı. Telefonu arızalı olabilirdi, pekala. Boşuna gelmediği için sevindi.

Kapının zili çaldı fakat yanıt veren olmadı. Yan taraftaki pencereden birine yaklaşıp içeri bir göz attı. Görünürde kimseler yoktu. Geniş oturma salonu her zamanki gibi düzenliydi. Evin arka tarafına dolanıp mutfak kapısını kontrol etti. Bu kapıyı genellikle kilitlemezdi Robert. Kapı kolayca açıkliverdi.

<Robert,> diye seslendi, Leslie. <Neredesin?>

Derin bir sessizlik vardı ortalıkta. Robert'in uşağı Kai'nin odasına baktı. Orada da kimseler yoktu. 'Herhalde alışverişe gitmiştir,' diye düşündü. Robert da odasında uyuyor olmalıydı. Belki arada bir olduğu gibi televizyon seyredirken uyuyakalmıştı. Koridora girip Robert'in yatak odasına doğru yürümeye başladı.

Kapı kapalıydı, ama içerden televizyon sesi geliyordu. Kapıyı açıp içeri girdi. Robert'i her zamanki koltuğunda otururken bulacağını sanıyordu. Onu görünce ayağa kalkacak ve gülümseyecekti. Fakat yüzündeki tebessüm donuverdi. Robert koltuğunda değil yatağın üzerinde kıvrılmış yatıyordu. Üzerinde ince bir battaniye vardı. Yoksa kalp krizi mi geçirmişti?

Hemen doktoru aramak için telefona atıldı. Tam avizeyi kaldırmıştı ki, halının üzerinde ki uyku hapi kutusunu gördü. Yanında ikiye katlanmış küçük bir kağıt parçası duruyordu.

Ahizeyi yavaşça yerine bıraktı. Titreyen elleriyle yerde duran kağıda uzandı.

'Sevgili Leslie,' diye başlıyordu. <Bu mektubu oğlanlara değil da sana yazmak istedim. Bu onları daha az sevdiğim anlamına gelmiyor. Senin beni daha iyi anlayacağını ve içinde bulunduğum durumu daha iyi değerlendireceğini düşündüm. İşimi kaybettim. Charlene bu sabah elindeki hisseleri hepsini Intex'e sattı. Bana en ufak bir şans bile tanımadı.

<Bütün bu olanlardan ötürü kimseyi suçlamadığımı bilmeni isterim. İnsanlar bana Charlene'in nasıl biri olduğunu anlatmaya çalıştılar. Ama ben kimseyi dinlemedim.

<Sevgili kızım, lütfen kendine iyi bak. Cenaze törenimde ağlamayacağına söz ver. İyi bir hayat sürdüm. Sadece son dört yıl boyunca yaptıklarımdan ötürü pişmanım.>

Leslie kimseyi suçlamadı. Bunun tek istisnası o sivri dilli avukat, Dane Jordan'dı. Mahkemede zavallı Robert'i bir canavar gibi göstermiş onun yıkımına neden olmuştu. Bu adama karşı zamanla büyük bir hınç beslemeye başladı. Günün birinde yaptıklarını ödetecekti ona.

Robert büyük bir şans eseri ölmedi. Leslie onun hastanede ziyaret ettiğinde yaşayan bir ölüden farksızdı.

sezin

03.01.2007 14:50

BÖLÜM İKİ

Masanın başında oturan Lesile randevu defterini inceliyordu. Mr. Jordan saat iki buçukta gelecekti.

Robert'ın krizinin üzerinden tam altı ay geçtiği halde bu isim midesinde kramplar yaratıyordu. Oysa araştırma yaparken rehberi incelerken yüzlerce Jordan ismine rastlamıştı.

Not defterini Leslie. Arkasına yaslanıp düşünmeye başkadı. Robert'ın durumu bir yana bırakılırsa başarılı bir hafta geçirmiş sayılırdı. Coldwater Kanyonu'nda büyük bir mimari proje almıştı. Yaptığı projelerden biri Architectural Digest dergisinin açtığı bir yarışmada birinciliği kazanmıştı.

Bütün bunlara ve o sıralardaki erkek arkadaş bolluğuna rağmen Leslie mutlu değildi. Hatta zaman zaman acı eçtiğini hissediyordu. İçinde kapalı, ıssız bir dünyada yaşam savaşı veren Robert'ı her hafta ziyaret ediyordu. Onu yaşayan bir ölü haline getiren o adamı, o avukatı nefretle hatırlıyordu Leslie.

Gündüzleri iyice yorulduğu için geceleri erkenden yatıp uyuyabiliyordu. Hayatın ona gerçekte vaat ettikleri ve bir mimar olarak hızla tırmandığı kariyer onu pek ilgilendirmiyor gibiydi.

Kararlı bir tavırla yerinden kalkıp sekreterinin bürosuna geçti. Anne o sabah rahatsız olduğunu söyleyip erkenden evine gitmişti. Leslie'nin o gün görüşeceği kişilerin dosyaları masanın üzerinde duruyordu.

<Kimse yok mu burada?>

Leslie tam arkasından gelen sese döndü ve karşısında Dane Jordan'ı görünce şaşırdı. İlk karşılaşmalarını pek çok kez zihninde tasarlamıştı, ama böylesini hiç beklemiyordu. Birden soluğu kesildi sanki. Kimildamadan durup dikkatle ona baktı.

<Ne duruyorsun. Mr. Watson'a götürsene beni!>

Mr. Watson! Leslie az kalsın asabi bir kahkaha koyuverecekti. Bu adamı çok şaşırtacaktı anlaşılan.

<Sanırım siz Mr. Jordan'sınız,>dedi. <Randevunuz da yanılmıyorsam saat iki buçukta.>

<İki,>diye karşılık verdi genç adam, ukala bir tavırla. <Bu sizin hatanız, benim değil. Güzel olduğunuz için kendinize çok güveniyorsunuz galiba. Bu sekreterlik güzellik değil beceri önemlidir.>

<Öyle mi?> Leslie tek kaşını kaldırıp buz gibi nazarlarla baktı ona. <Güzel mimarlar hakkında nasıl fikirleriniz var, merak ediyorum doğrusu.>

<Mimar mı, dediniz? Yoksa, Watson siz misiniz?>

<Evet, benim.>

sezin

04.01.2007 19:17

<Bak şu işe, ben de sizi erkek sanıyordum. Çok özür dilerim.>

'Bu fırsatı mutlaka değerlendirmeliyim,' diye içinden geçirdi Leslie. 'Avıma sezdirmeden yaklaşmalı ve onun en zayıf noktasını bulmalıyım.'

<Architectural Digest'te hakkınızda çıkan bir yazıyı okudum. Mekan kullanımı konusunda gerçekten bir harikalar yaratıyorsunuz. Benim içinde bir ev tasarlamanızı isteyecektim.>

'Senin için mükemmel bir tabut tasarlayabilirim,' diye içinden geçirdi Leslie. Eliyle bürosunun kapısını işaret ederek, onu içeri aldı ve oturacak yer gösterdi.

Karşılıklı oturdular. Leslie onu dikkatle inceledi. Yakışıklı bir adamdı hatta gerektiğinden da yakışıklı. Siyah saçları şakaklarında beyazlaşıyordu. Burnu düz ve güçlüydü. Aynı güçlü ifade çenesinde ve geniş dudaklarında da belirgindi.

<Araziniz var mı?> diye sordu ciddiyetle.

<Evet,> diye karşılık verdi genç adam. <Bel Air'de. Üzerinde müstakil bir ev inşa edilecek büyüklükte.>

<Böyle bir işe para yatıracak gücünüz var mı?>

<Elbette. Önemli olan tasarıda anlaşmamız.>

<O bölgede müstakil bir ev için muazzam bir para ödemeniz gerekebilir.>

<Toprağı satın aldığıma göre, Mrs. Watson, evi de yaptırabilirim,> diye karşılık verdi genç adam, sözcüklerin üstüne basa basa.

<Elbette, nasıl olsa sizin paranız. Dilediğiniz gibi harcarsınız.>

<Ne zaman başlayabilirsiniz?>

Onu biraz bekletmek iyi olacaktı. Leslie düşünüyormuş gibi yaparak, <Önümüzdeki haftanın sonuna kadar meşgulüm,> dedi.

<Çok uzun bir süre. Bugünlerde bir akşam birlikte...>

<Sadece mesai saatleri içinde çalışırım Mr. Jordan.>

Bu doğru değildi. Biraz ileri gitmiyor muydu? Aşırı isteksizlik gösterirse adamı caydırabilirdi.

<Çok iyi olurdu,> dedi genç adam. <Güzel bir yemek yer, sohbet eder, sonra iş konuşurduk.>

<Güzel bir dekor içinde tabii, değil mi?> dedi Leslie alaycı bir tavırla.

<Elbette ve tabii güzel bir yemek. Benim için çalışacağınıza göre özelliklerimi, özellikle mutfakın dizaynı için, bilmelisiniz. Vejeteryan olabilirim veya müthiş bir at obur olabilirim.>

<Genel olarak mevsim salatalarını seviyorsunuz. Yanında az pişmiş biftek.>

Jordan şaşırarak baktı ona. Sonra küçük bir kahkaha attı.

<Çok ilginç! Ya müthiş bir gözlem gücünüz var ya da beni takip ettirdiniz.>

<İkisi de değil. Sadece sizin meslek hayatınızda edindiğiniz şöhreti biliyorum. Kanlı bifteklerden hoşlandığınızı sanıyorum.>

<Ben sadece işimi yapıyorum. Tıpkı sizin gibi.>

Gözlerini kısarak anlamak istiyormuş gibi dikkatle Leslie'yi süzdü.

Leslie defterine bir göz atıp, <Cuma günü saat yedi, yedi buçuk arası sizin için uygun mu?> diye sordu.

<Sabah mı, akşam mı?>

<Sabah.>

'Bu adamı şaşırtmak çok eğlenceli oluyor,' diye içinden geçirdi Leslie.

Jordan şaşkınlığına rağmen pek bozuntuya vermedi. Elini ceketinin cebine sokarak bir kartvizit çıkardı. Üzerinde adresi ve telefon numarası vardı. Kartı uzatırken, gülümseyerek, <Benim için uygun,> dedi.

Leslie kartı aldı, ilgileniyormuş gibi görünmek için bakmadan masanın üzerine koydu. Sonra ayağa kalkıp elini uzattı.

<Güle güle, Mr. Jordan.>

Genç adam onun elini neredeyse parmaklarının bütün gücüyle sıktı. Gülümsedi ve uzaklaştı. Leslie kapının sert bir sesle kapandığını işitince derin bir soluk aldı. Birinci raunt hiç de fena geçmemişti.

Ertesi sabah sekreterine telefon ettirerek onunla Bel Air'de, yani evin yapılacağı yerde buluşacağını bildirdi.

Randevu sabahı Leslie erkenden arabasına binip yola çıktı. Tam zamanında orada olmalıydı. Bel Air'i geçtikten sonra evin yapılacağı yeri bulması kolay oldu. Yeşillilerle kaplı bir tepeydi burası. Karayoluna çok yakındı. Los Angeles'a yukarılarından bakıyor ve sırtını dev kayalara dayıyordu.

Bir dönemece girerken Dane Jordan'ı fark etti. Biraz eski model bir Honda'nın direksiyonu başında onu bekliyordu. Bu adamın bu kadar ucuz bir araba kullanması biraz garipti. Belki de yaptıracığı ev için tasarruf yapıyordu. Oysa üzerindeki alpaka giysi, bileğindeki Rolex quartz saat ve diğer aksesuar para harcamayı seven biri olduğunu ortaya koyuyordu.

<Çok dakiksiniz,> dedi. <Bu özelliğiniz size diğer kadınlar karşısında üstünlük kazandırıyor olmalı.>

<Çok yanlış kıyaslamalar yapıyorsunuz.>

Genç adam gülümsedi. <Her zaman böyle misiniz, Miss Watson? Yoksa bana özel olarak kötü davranmak mı istiyorsunuz?>

<Sizi diğer müşterilerimden ayırdığım da nereden çıkardınız, Mr . Jordan?>

<Sizin gibi başarılı bir mimarın böyle davranması biraz garibime gidiyor da.>

<O halde siz de kendinize başka bir mimar bulursunuz.>

<Olabilir. Ama önce size danışmak istiyorum. Evimi görmeli ve iç dekorasyon hakkında bana fikir vermelisiniz. Yeni ev meselesi daha sonra görüşebiliriz.> Bunları söyler söylemez Honda'nın motorunu çalıştırdı ve tepeye doğru kıvrılarak çıkan bir yola saptılar. 'Burada evi olduğunu söylememişti,' diye içinden geçirdi Leslie. Uzakta beliren ev neredeyse bir şato yavrusuydu.

<Arabanızı merak etmeyin, aldırırım,> dedi Jordan.

Az sonra evi dolaşıyorlardı. Önce yatak odalarını görmesi ve ikide bir eliyle Leslie'nin sırtına dokunması biraz anormaldi. Güçlü ve koruyucu erkek rolünü iyi oynuyordu doğrusu. Güçlü kasları, üzerindeki şık ceketten bile belli oluyordu. İki katlı evin odalarını ve salonlarını tek tek dolaştılar. Jordan ona öyle yakın duruyordu ki neredeyse kolunu omzuna atacaktı.

Sonunda durdu. <Benden ne istediğinizi tam olarak öğrenebilir miyim?> diye sordu. <Tek bir sorun bile görmüyorum. Eğer daha geniş bir mekan istiyorsanız iki salonu birleştiren duvarı yıktırırsınız olur biter.>

<Gerekli planları sizin hazırlamanızı istiyorum. Yeni bir ev yaptırmaktan vazgeçebilirim. Tabii bu evin dekorasyonu istediğim gibi olursa.>

Bu adamın en istediğini anlamak mümkün değildi. Ev tek kelimeyle muhteşemdi. İçinde bir sauna ve jakuzi bile vardı. İçerden avluya açılan kapılar falan, her şey düşünölmüştü.

<Hayal gücünüz normalse gerekli planları kendiniz de kolayca yapabilirsiniz,> dedi Leslie. <Tabii, istediğiniz fikirse, bunu size verebilirim.>

Jordan elini çenesine götürerek uzun uzun Leslie'yi süzdü. <Bugüne kadar hakkımda çok şey söylediler,> dedi. <Ama hayal gücümün normal olup olmadığını soran çıkmamıştı.>

Kısa bir sessizlik oldu. Bu arada Leslie tavanları inceliyordu. <Sizden ne istediğimi gayet iyi anladınız, bundan eminim,> diye ekledi Jordan. <Başımda şapka olsaydı hemen önünüzde çıkarırdım.>

Leslie hafifçe gülümsedi. Bu sözlerin gerisinde imayı anlamazlıktan gelerek, <Çizimleri bir iki hafta içinde gönderebilirim, sanıyorum,> dedi. <Onları incelediğinizde ne düşündüğümü eminim daha iyi anlayacaksınız.>

<Bir hafta içinde yetiştiremez misiniz?>

<Korkarım, hayır. Sırada bekleyen bir sürü insan var. Onları atlatıp size öncelik tanıyamam.>

<Galiba başka seçeneğim yok. Umarım bu seçenek profesyonelce uygulanır. Pazartesi günü biliyorsunuz Oscar ödöllerinin dağıtım töreni var. Sizinle birlikte gitmek beni çok memnun ederdi.>

Leslie birlikte olma teklifini bekliyordu ama, Oscar törenine davet çok şaşırtıcıydı, çünkü bu saatten sonra davetiye bulmak kesinlikle mümkün değildi. Öyle şaşırmıştı ki uzun süre bir şey deyemedi.

<Sanırım tören hakkından değil de benim hakkımda karar vermeye çalışıyorsunuz, Miss Watson. O kadar antipatik miyim, gerçekten?>

<Yo hayır, böyle bir şey düşünmedim. Genellikle iş hayatıyla sosyal hayatı birbirinden ayırırmım da. Bu ikisi birbirine karıştırılmamalı bence.>

<Genellikle, dediğinize göre bu seferlik bir istisna yapabilirsiniz belki.>

<Çok inatçısınız, Mr. Jordan,> dedi Leslie sert bakmaya çalışarak.

<İnatçı olamamak mümkün mü? O kadar güzelsiniz ki.>

<İlk karşılaştığımızda beceriyi güzelliğe tercih ettiğinizi söylemiştiniz.>

<Sadece iş hakkında.>

O anda Leslie'nin dikkatini çeken bir şey oldu. Avukat, yüzü sakın olduğu zaman çok genç görünüyordu. Karşısındakine hükmetmek isteyen havası yok olmuş ve gözlerinin önünde çok yakışıklı, masum bir erkeğe dönüşmüştü.

<Sanırım davetinizi reddedemeyeceğim,> dedi.

<Saat kaçta hazır olmalıyım?>

<Sizi tam beşte alırım.>

<Çok erken değil mi?>

<O saate herkesin yerini alması gerekiyor. Ayrıca biliyorsunuz bir ön program var.>

<Davetiye bulabildiğiniz için çok şanslısınız.>

<İsteseydiniz sizde çok rahat bulabilirdiniz. Yüksek yerlerden müşterileriniz olmalı. Hollywood'da son birkaç yıl içinde bir süre boşanma davası aldım. İnsan zamanla oldukça geniş bir çevre ediniyor.>

Leslie bakışlarını kaçırdı. Oraya geldiğine ilk kez pişman olmuştu. Robert Webb'in kızı olduğunu bilse kim bilir nasıl davranacaktı bu adam? Belki de Robert'ın nasıl biri olduğunu hiç düşünmemişti. Bu kadar çok tanınmış müşterisi olduğuna göre.... Zavallı Robert'ı kızı yaşında bir kadınla evlenen ihtiyar bir çapkın olarak hatırlıyor olabilirdi. Belki de onun çok zengin biri olduğunu sanıyordu.

<Boşanma davalarını yürütebilmesi için insanın herhalde tamamen duygusuz olması gerekir,> diye Leslie ihtiyatlı bir tutumla.

<Böyle bir kural yok.>

<Çünkü avukatlar genellikle evlilikleri kurtaracakları yerde öldürüyorlar.>

<Ama ben evlendirme bürosu görevlisi değilim sadece avukatım. Hukukta da bir taraf haklı bir taraf haksızdır. Evli çiftler söz konusuysa bu durum genellikle boşanmaya bol açar.>

Şimdi ne demeliydi? Güzel bir dostluğu daha başlamadan bozabileceğini hissetti birden. <Bir erkek genellikle kendi cinsinden olan bir başka erkeğe saygı duyar, Mr. Jordan,> dedi. <Oysa bazı durumlarda müşterilerinizin kocalarını rezil etmek için özel bir çaba harcıyorsunuz.>

Bu sözler üzerine derin bir sessizlik oldu. Leslie kendini toparlamaya çalışarak, <Özür dilerim,> dedi. <Galiba çok ileri gittim.>

<Yo hayır, sadece fikrinizi söylediniz. Ayrıca haksız sayılırsınız. İnsanların en zayıf noktasını, yani Aşil'in topuğunu bulmaktan özel bir zevk aldığımı söyleyebilirim. Mesleğe savcı olarak başlamamın bunda özel bir payı olsa gerek.>

'Başkalarının hayatıyla oynamaktan da zevk alıyorsun,' diye içinden geçirdi Leslie. Ama aklından geçen her şeyi bir günde söylemek zorunda değildi.

<Bana karşı çok dürüst davrandınız,> dedi, arabaya doğru giderlerken. <Ben de sizin gibi gerçeğe saygı duyanlardanım.>

<Gerçeğe saygı duymak gerekli, tabii ama yine de bir yanağına tokat yiyince öteki yanağına dönenlerden değilim.>

Leslie bu sözler üzerine güldü. <Bütün erkekler böyledir,> dedi. <Bir zamanlar dört erkek mimarla aynı büroda çalışmıştım. Her zaman ve her konuda nazik olduklarını söyleyemem.>

<Onların yerinde olsaydım size çikolata ve oyuncak bebeklerle yaklaşmaya çalışırdım. Güldüğünüz

zaman küçük bir kız çocuğuna benziyorsunuz.>

<Oysa yirmi altıma bastım. Bizim oralarda yirmi iki yaşındaki kadınların bile yaşlı oldukları düşünülür.>

<Sizin gibi bir kadın için yaşlılık ancak yetmiş iki yaşında söz konusu olabilir,>dedi genç adam. <Çok kadınsı bir görüşünüz var.> Bunları söylerken Leslie'yi tepeden tırnağa süzdü. <Yoksa evlenip boşandınız mı?>

Leslie gülümsedi. Başını sallayarak, <Hayır,> dedi. <Hala hayalimdeki adamı bekliyorum.>

<Yoksa kendinizi mesleğinize adamaya mı karar verdiniz.>

<Hayır. Bir ailem olsun isterim. Belki günün birinde olur.>

Genç adamın yüz hatlarının hafifçe gevşediğini fark etti. Dikkatle Leslie'nin gözlerinin içine bakıyordu. <Ailem olursa, çocuklarım büyüyünceye kadar çalışmam,> diye ekledi Leslie.

<Beni şaşırtıyorsunuz. Para kazanmaktan başka bir şey düşünmeyen bir kadın olduğunuzu sanmıştım.>

<Para her şey değildir Mr. Jordan.>

<Benim aksini düşündüğümü sanıyorsunuz, herhalde.>

<Boşanan kadınların yararına muazzam miktarda nafaka talep ettiğinize göre, öyle sayılır. Müşterilerinizin çoğu sanki boşanmak için evleniyorlar.>

<Erkeklerin evlenecekleri kadını seçerken dikkatli olmaları gerekir.>

<Peki ya siz, evlenmeyi düşündünüz mü?>

Genç adamın dudakları hafifçe kıvrıldı. Bu soruyla daha önce pek çok kez karşılaşmış gibi baktı ona.

<Hayır,> dedi sakın bir tebessümle. <Evlenmeyi hiç düşünmedim. Beni sorguya mı çekiyorsunuz, yoksa?>

'Seni öyle bir sorguya çekerdim ki,' diye içinden geçirdi Leslie. Sessizlik uzayınca, <Yanıt vermeyecek misiniz?> diye sordu genç adam.

<Sizin gibi adamların asla yaşlanmayacaklarını düşünüyordum.>

<Benim durumumdaki bir adam için evlenmek büyük bir budalalık olurdu. İnsanlar ani bir kararla çabucak evleniyorlar ama, sonra kurtulmaları zor oluyor.>

<Sanırım kadınlar hakkında çok olumsuz fikirlere sahipsiniz.>

<Galiba, genelde bütün insanlar hakkında olumsuz fikirleri sahibim. İnsanların daima iyiye, güzele yönelik eğilimler taşıdıklarına pek inanmam.>

Bu konuşmayı daha fazla uzatmanın anlamı yoktu. Onunla anlaşabileceği noktalar bulmalıydı. Her şeye rağmen planının ilk bölümü işlemeye başlamış ve onunla ilişki kurmayı başarabilmişti. Önemli olan buydu. Oscar ödül törenleri davetini kabul etmesi çok iyi olmuştu.

<Neden gülüyorsunuz?> diye sordu genç adam.

Leslie yüzündeki ifadeyi derhal değiştirdi. Çok dikkatli olmalıydı en azından karşısındaki adam kadar.

<Davette ne giymem gerektiğini düşünüyordum,> diye mırıldandı.

<Ne giyseniz yakışır. Hatta, hiçbir şey giymeseniz muhteşem olur.>

<Aklınızdan her geçeni söyler misiniz?>

<Kadınlar açık sözlü erkekleri severler.>

<Az önce söylediklerinizi bir kompliman olarak kabul ediyorum, Mr. Jordan,> dedi Leslie, resmi tavır takınmaya çalışarak.

<Bu komplimana karşılık vermeyi düşünüyor musunuz?>

<Fırsat verirseniz, tabii.>

Genç adam güldü. Leslie'nin binmesi için arabanın kapısını açtı. <Saat tam beşte sizi alacağım,> dedi.

Leslie başını sallayıp, gülümsemekle yetindi. Motoru çalıştırdı ve ardına bakmadan uzaklaştı.

sezin

05.01.2007 18:12

BÖLÜM ÜÇ

Leslie bütün bir hafta sonunu heyecan içinde geçirdi. Ne yapacağını gayet iyi biliyordu. Önemli olan zamanlamayı iyi ayarlamaktı. Ona, davete gelemeyeceğini saat tam dört buçukta bildirmeliydi. Böyle yaparsa yerine bir başkasını davet etmesini de önlemiş olacaktı. Saat tam dört buçukta Mr. Jordan'ı bürosunda yakalayacaktı. Gelemeyeceğini söylediği an genç adamın yüzünde nasıl bir ifade belireceğini merak ediyordu. Ne yazık ki bu ifadeyi göremeyecekti. Keşke ekranlı bir telefon olsaydı.

Leslie pazartesi günü akşama kadar çalıştı. Başını kaşıyacak vakti yoktu. Saat üç buçukta bürodan ayrılıp eve döndü. Sinirleri hızla bozulmaya başlamıştı. Dört duvarın arasında ileri geri yürüdü.

Onu önce evinden aramalıydı. Saat tam dört buçukta telefon numarasını çevirdi. Karşı tarafta çalan zilin boş evin içinde uzun uzun yankılandığını duyuyordu sanki. <Lanet olsun,> diye bağırdı yüksek sesle. Adam evde yoktu. Telaşla bürosunun numarasını çevirdi. Karşısına çıkan sekreter kıza, <Mr. Jordan'ı bağlar mısınız, lütfen,> dedi.

<Mr. Jordan bugün gelmedi,> diye karşılık verdi kız. <Özel telefon numarasını vermeye yetkili değilim.>

<Ama çok önemli. Onunla derhal görüşmem gerekiyor. Ben kendisinin özel mimarıyım.>

Karşı tarafta bir sessizlik oldu. Leslie heyecanla bekledi. 'Arıyor,' diye geçirdi içinden. Az sonra sekreterin sesi duyuldu. <Sizi biraz sonra arayacak.>

Leslie telefonu kapadı ve odanın içinde sinirli sinirli dolaşmaya başladı. Telefonun tiz sesini duyunca kanı dondu sanki. Sakinleşmek için derin bir soluk alıp ahizeyi kaldırdı.

<Ben Dane Jordan.>

<Ben Leslie. Son anda aradığım için özür dilerim. Şiddetli bir baş ağrısına yakalandım ve bu yüzden, korkarım gelemeyeceğim. Size haber vermek istedim.>

<Olamaz.>

Leslie gülümsedi. Onun yüzünün nasıl bir şekil aldığını merak ediyordu ki.

<Evet, çok ani bir baş ağrısı. Gittikçe de şiddetleniyor.>

<İlaç olarak en aldınız.>

<Özel tabletler. Ama pek işe yaramıyor. Hemen yatmayı düşünüyorum. Sabaha kadar iyileşirim. Sizi yarı yolda bıraktığım için üzgünüm Mr. Jordan. Umarım beni başışlarsınız.>

Başarmıştı. Ona ilk darbeyi indirmiş bulunuyordu. Telefonu kapatırken kendi kendine gülümsedi. Mutfağa geçip kendine bir kahve yaptı.

Salondaki geniş pencerenin yanına oturup kahvesini yudumlayarak aşağıdaki yüzme havuzunun koyu maviliklerini seyretmeye başladı. Hayatı hep çalışmakla geçmişti. Uzun yıllar eve iş getirmek gibi yıpratıcı bir adet edinişti.

Robert onu, bir işkolik olduğunu söyleyerek eleştirirdi. Meslek hayatını belki de olduğundan fazla önemsemişti. Bir keresinde Robert'a, <Evlenmek ve çoluk çocuğa karışmak uğruna meslek hayatımı mahvedemem,> demişti.

<Yani hiç evlenmeyecek misin?> diye sormuştu Robert. <Senin hiç çocuğun olmayacak mı?>

<Mesleğim önce gelir,> diye karşılık vermişti Leslie.

Bu konuşmayı hatırlaması ona yılların ne kadar çabuk gelip geçtiğini düşündürdü. Birkaç ay sonra yirmi yedi yaşına basacaktı. Bir aileye sahip olmak istiyor muydu gerçekten? Eğer istiyorsa, bu konuyu ciddi olarak düşünme zamanı gelmişti.

İçini çekerek yerinden kalkıp odasına geçti. Üzerindekileri çıkarıp bir bikini giydi, güneş gözlüklerini takıp eline de bir kitap alarak aşağıya indi.

Komşusu Mrs. Donovan bir çam ağacının altında oturuyordu. Leslie'yi görünce <Merhaba, canım,> dedi. <Dinlenmek için ne güzel bir saat, değil mi?>

Leslie hafifçe gülümsedi. Vücuduna biraz güneş yağı sürüp, havuzun kenarına uzandı. İstedliğini yapmış, ilk hamleyi kazanmıştı. Gözlerini yumdu. Vücudunun yavaş yavaş gevşediğini hissediyordu.

<Başağrısını şiddetlendirmeye mi çalışıyorsun?>

Bu derinden gelen alaycı ses... Leslie kirpiklerini aralayıp yanı başında dikilen silüete baktı. Mr. Jordan beyaz ceketi ve kırmızı kuşağıyla karşısında duruyordu. <Davete benimle birlikte gelmek istediğini sanmıştım.> dedi genç adam. <Galiba yanlışmışım.>

<Gerçekten başım ağrıyor,> diye mırıldandı Leslie.

<Ben ne kadar hamileysem senin de o kadar başın ağrıyor.> Eğilip Leslie'yi koltuklarının altından tuttu ve ayağa kalkmaya zorladı.

<Ne yapıyorsun,> dedi Leslie, telaşla.

<Evine gidiyoruz. Üstünü değiştirmen için tam on dakikan var. Çabuk olmalısın.>

<Üstümü değiştirmeye niyetim yok!>

<Zorla değiştirsin.>

İtişe kakışa evin kapısına kadar gelmişlerdi. Leslie, çaresiz, anahtarı çıkartıp kapıyı açtı.

<Hemen giyin.> dedi genç adam. <Ve bir daha bana numara yapmaya kalkma.>

Bakışlarında öyle sert bir ifade vardı ki, Leslie hemen odasına kaçıp kapıyı kapadı, bikinisini çıkartıp alelacele giyindi. Aynanın karşısında saçlarını tararken üvey babasının resmine takıldı gözleri. Yanılmıştı. İlk hamleyi kazanan kendisi değil Mr. Jordan olmuştu. Bir sonraki hamle için şansını zorlamalıydı.

Jordan kapıyı tıklattı. <Beş dakikan kaldı.> dedi. <Elini çabuk tutsan iyi edersin.> O anda Leslie gece elbisesinin fermuarını çekmekle meşguldü. Yüksek topuklu ayakkabılarını giydi. Altın küpelerini taktı.

Zaman darlığı nedeniyle mümkün olduğu kadar hafif bir makyaj yapmıştı. Odadan çıktığında Jordan ona bakmadı bile. Derhal kolundan tuttu ve dışarıya adeta sürükledi.

Leslie dışarıdaki arabayı görünce biraz şaşırdı. O külüstür Honda'yı göreceğini umuyordu. Ama onun yerine gümüş grisi Rolls Royce duruyordu. Üniformalı şoför onları görünce yerinden fırlayıp arka kapıyı açtı.

Gümüş koltuğun iki yanına dikdörtgen biçiminde aynalar vardı. Leslie aynalardan birine doğru eğilerek saçlarını düzeltti. Sarı bukleler oldukça dağınık görünüyordu.

<Saçlarınla oynamayı bırak,> dedi Jordan. <Mükemmel görünüyorsun.>

<Bu bir iltifatsa, teşekkür ederim, Mr. Jordan.>

<Dane, diyebilirsin bana. Sana, öldürecek kadar öfkelenen bir adam ilk ismiyle çağrılmayı hak etmiştir.>

Leslie kendi kendine gülümsedi ve başını çevirip camdan dışarıya baktı.

Genç adam onun çenesini parmak uçarıyla tutarak yüzünü kendine çevirdi. <Başından beri benden pek hoşlanmadığını hissediyorum ama bunun nedenini anlayabildiğimi söyleyemem.>

'Bunun nedenini sana anlatmak büyük bir zevk olurdu,' diye geçirdi içinden Leslie. Ama henüz zamanı gelmemişti.

<Belki de benim tipim değilsin,> dedi omzunu silkerek. <Kadınları fethetmek senin için kolay olmalı. Ama ben onlardan biri olmak istemiyorum. Herhalde bunu anlamışsındır.>

<Ama bu yönde bir girişimim olmadı ki.>

<Olmadı, ama olacak.>

Genç adam biraz şaşıracak baktı ona. <Olabilir.> diye mırıldandı. <Aslında az önce seni yatağa

sürüklemeyi düşünmedim değil.>

Şaşırmak sırası bu kez Leslie'deydi. Böylesine açık bir itiraf beklemiyordu doğrusu.

<Seni sadece güzel değil, aynı zamanda çok sevimli buluyorum,> diye devam etti Jordan. <Hatta senin kadar güzel bir kıza pek ender rastladığımı söyleyebilirim. Böyle bir durumda senin peşine düşmek çok doğal.>

<Yani benim peşime düştüğünü mü söylemek istiyorsun?>

<Elbette. Seni neden evime götürdüğümü sanıyorsun?>

<Bir profesyonel olarak mı konuşuyorsun, yoksa gerçek düşüncelerini mi söylüyorsun?>

<Her ikisi de.>

<Ama yine de diğer kadınlarla olan ilişkilerinde beni bir istisna olarak görmek istiyorsun.>

<Bak bu çok doğru. Çok güzelsin, Leslie. Bu güne kadar böylesine güzel bir kadın görmediğimi rahatlıkla söyleyebilirim. Ama sende beni tedirgin eden bir şeyler var.>

<Zeka seviyemle ilgili olmalı.>

<Ek olarak dilin de çok sivri. Ama bütün bunların beni çok fazla rahatsız ettiğini söyleyemem. Aksine ilgimi çekiyor.>

'Evlenelim o zaman,' diye içinden geçirdi Leslie, bakışlarını onun gözlerinden ayırmadan. 'Böyle bir şey olursa günün birinde senin gibi bir avukat tutup senden boşanırım ve mahvederim seni.' Aklından geçen bu keskin düşünceler onu biraz şaşırttı. Böyle bir şey yapabilirdi gerçekten. Adaletin yerini bulması için. Dane Jordan başkalarına, bu arada zavallı Robert'a yaptıklarını ödemeliydi.

<İşte geldik,> dedi genç adam. Leslie dalıp gittiği düşüncelerden sıyrıldı. Üniformalı şoför arabayı park edip, yerinden fırladı ve arka kapıyı açtı. Leslie yavaşça indi arabadan. Jordan'ın koluna girerek kapıya doğru yürüdü.

İçerde müthiş bir kalabalık vardı. Akla gelebilecek bütün şöhretler ordaydı. Dane'nin hemen hepsini tanıması çok ilginçti. Leslie karşılaştığı yüzlerin çoğunu televizyon filmlerinden tanıyordu. Bazıları Dane'i akşam yemeğine, bazıları ise golf veya tenis oynamaya davet ediyordu. Kadınlar ona özel bir ilgi gösteriyorlardı. Dane'le birlikte kendilerine ayrılan yere doğru yürürken Leslie'nin kafası karmakarışıkta.

Tören tek kelimeyle muhteşem ve heyecan vericiydi. Fakat sonuna doğru Leslie rahatsız olmaya başladı. Dehşetli bir başağrısına yakalanmıştı. Gösteri bittikten sonra yerlerinden kalktılar ve kapıya doğru yürüdüler. Genç adamın kolunu belinde hissediyordu.

Bir ara ona dönerek, <Emin ol bu kez numara yapmıyorum,> dedi. <Korkunç başım ağrıyor. Şakaklarıma çekiçle vuruyorlar sanki.>

<Bugün ne yedin sen?>

<Bir tost ve bir fincan kahve.>

<Bu durumda başının ağırması çok doğal.> Leslie belindeki kolun gerildiğini hissetti. Yürürken birbirlerine bu kadar yaklaşımları şart mıydı?

<Az ilerdeki parka kadar yürümek zorundayız,> dedi genç adam. <Şöföre arabayı ileriye park etmesini söyledim. Aksi halde bu kalabalıktan kurtulmamamız saatler sürebilirdi. Yürüyebilecek misin?>

Leslie başını salladı. Kalabalıktan sıyrıldılar ve cadde boyunca ilerdeki parka doğru yürümeye başladılar.

Az sonra arabadaydılar. İçersi sıcak ve rahattı. Jordan, Leslie'nin eline bir bardak tutuşturarak, <İç sunu,> dedi. <Baş ağrısına çok iyi gelir. Ardından da şunları yersin.>

Şunlar, dediği büyükçe bir krikkarak ve üzerine konulmuş kalın bir dilim beyaz peynirdi.

<Arabada mutlaka böyle şeyler bulundururum. Zaman zaman yemek yemeyi unutuyorum da.>

<Peki ya Honda? Onda da böyle şeyler bulunduruyor musun?>

<Sahip olduğum arabaların hepsinde yiyecek bir şeyler vardır. Her yatak odasında da bir kadın. İnsan daima hazırlıklı olmalı, öyle değil mi?>

Leslie yanaklarına hafif bir pembeliğin yayıldığını hissetti. <Evet,> diye mırıldandı. <Olabilir.>

O anda aklına parlak bir fikir geldi. Planını başarıyla uygulamak istiyorsa, onun hayatında tek bir yatak odasının, orada da tek bir kadının bulunmasını sağlamalıydı. Bu kadın kendisi olabilirdi ancak. Parmağında da bir nikah yüzüğü.

sezin 07.01.2007 19:46

BÖLÜM DÖRT

Leslie onunla evlenme fikrinin biraz hayalci olduğunu gayet iyi biliyordu. Jordan hayatını bir kadına bağımlı olarak geçirmek istemeyen profesyonel bir bekarıdı.

Kalbinin derinliklerinde, başka koşullarda tanışmış olsalardı ona aşık olabileceğini hissediyordu Leslie. Yakışıklı, zeki ve her bakımdan cazibeli bir tipti. Onun yeteneklerini saymakla bitiremeyeceğini biliyordu. Aslında bunları düşünüp duracağına bir an önce planını hazırlasa daha iyi ederdi.

İlk önce kocasına bağlı sadık bir zevce rolü oynayacaktı. Onu mutlu edecek ve özellikle arkadaşlarının hayranlığını kazanacaktı. Sonra mali konulara el atacaktı. İşte bu ikinci aşamayı tamamladıktan sonra tavrını değiştirecek ve ona karşı harekete geçecekti.

Ama öncelikle birinci aşamayı başarmak zorundaydı. Dane asla evlenmeyeceğini açık açık söylemişti. Onu bu konuda silahsızlandırmak gerekiyordu ama nasıl? Evlenmedikleri taktirde ilişkilerinin derinleşemeyeceğini ona iyice anlatmalıydı. Bu durumda da Leslie'nin ona ilgisi devam edecekti elbette. Ama bu ilişki, evlenmemeleri halinde, sadece platonik olarak kalmaya mahkumdu.

Birkaç gün sonra bir akşam yemeğinde bir araya geldiklerinde Leslie aklından geçenleri ona açık açık söyledi.

<Platonik mi?> diye mırıldandı genç adam. Oldukça şaşırılmış görünüyordu.

<Neden olmasın? Eminim zaman zaman zeki bir kızla sohbet etmenin mutluluğunu tatmak

istiyorsundur.>

<Evet ama bu pek sık olmuyor.>

<Ne demek istediğimi anladığını sanıyorum.>

<Anladım, tabii. Ama önerini kabul etsem bile başka kadınlarla birlikte olmayacağımı garanti edemem.>

<Bu durumda senden tamamen ayrılırim.>

Genç adam dirseklerini masaya yaslayarak ona doğru eğildi.

<İlişkimizde beni en çok şaşırtan şeyi biliyor musun?> dedi. <Seninle evlenmek için peşinden koşan bir sürü erkek olduğunu sanıyorum. Buna rağmen...>>

<Oh elbette var,> diye onun sözünü kesti. Leslie

<Ama kariyerimi tamamlamadan evlenmek istemedim.>>

<Ama şimdi kariyerini tamamladın ve kendine bir koca arıyorsun, öyle mi?>

<Uygun birini bulursam neden olmasın? Bunun için önce kuralları belirlemek ve eş olarak daha iyisinin bulunamayacağına karar vermek gerekir.>

<Kendi hesabıma senden daha iyisini bulabileceğimi sanmıyorum> diye mırıldandı genç adam. <Şu evlenme konusunda bu kadar ısrar etmeseydin seninle çok güzel vakit geçirdik.>

<Böyle düşündüğüne göre konuşulacak bir şey kalmadı.> Leslie bu sözleri söyler söylemez seri bir tavırla ayağa kalktı.

Genç adam uzanıp onun elini tuttu. <Lütfen gitme,> dedi. <Oyunu istediğin gibi oynayacağım, meleşim, sana söz veriyorum.>

Leslie yavaşça yerine oturdu.

İki hafta boyunca sürekli birlikte oldular. Dane anlaşmaya bağlı kaldı. Bu arada Leslie ya onunla birlikte oluyor ya da hala hastanede yatan üvey babasını ziyarete gidiyordu.

Dane'nin davranışlarına rağmen, kurnaz biri olduğunu ve istediğini elde etmek için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordu. Zaman zaman kendisine aç bir aslan gibi baktığını hissediyordu. Dane Jordan bu tür platonik ilişkileri uzun süre sürdürecektir diye düşünmüyordu. Akşamları ayrılmadan önce yanına konurulan küçük bir öpücük ile uzun süre yetinmesi imkansızdı.

Leslie onun bekleme oyunu oynadığının farkındaydı. İlk hareketi kendisi yapmalıydı. Bunun için de bir süre daha beklemeli ve sonra harekete geçmeliydi.

Bir hafta içinde tam üç kez birlikte olmuşlardı. Leslie onun kalın zırhına ne derece nufus edebildiğini bilmek istiyordu.

Nihayet bir gece Santa Monica'da bir restoranda yemek yerlerken ilk denemeyi yapmaya karar verdi. Yemek boyunca hemen hemen hiç konuşmadı düşünceli, hatta üzgün bir tavır takındı.

Bir ara Dane, <Neyin var senin?> diye sordu. İşte beklediği an gelmişti.

<Biraz canım sıkkın,> diye mırıldandı. <Ne kadar zaman böyle görüşebiliriz, bilemiyorum. Tam sekizinci defa buluşuyoruz ve....>

<Sekiz değil, on iki,> diye düzeltti genç adam. <Aramızda bir sorun olduğunu sanmıyorum.>

<Ama seninle birlikte olduğum için başkalarıyla buluşamıyorum. Örneğin bu gece Eliot beni yemeğe davet etmişti, ama seninle çıkacağım için kabul edemedim. Biraz ayıp oldu.>

<Neden ayıp oluyor, anlayamıyorum.>

<Ayıp oluyor, çünkü Eliot benimle evlenmek istiyor. Kendisi başarılı bir mimardır ve ayrıca...>

<Burada benimle birlikte olduğuna göre seçimini yapmışsın,> dedi Dane, hafif alaycı bir tavırla.

<Ama beni değil de onu tercih ediyorsan....>

<Onu sevdiğimi sanmıyorum.>

<Ooo, demek ki aşık olmak ve evlenmek istiyorsun.>

<Lütfen alay etme. Bazı konularda çok endişeliyim ve buna sen sebep oluyorsun.>

<Ama nasıl olur?>

<Çünkü seninle birlikte olduğum süre içinde Eliot'un ne kadar sıkıcı biri olduğunu anladım. Benim için ne kadar zararlı olduğunu anlıyorsun, değil mi?>

<Sen de benim için zararlısın,> diye mırıldandı Dane, bakışlarını onun yüzünden ayırmadan.

Leslie'nin yüreği hop etti. Yoksa farkında bile olmadan ayrılma noktasına mı gelmişlerdi. Eğer böyleyse bütün planları mahvolmuş demekti.

<Evilik konusundaki fikirlerinin günün birinde değişme ihtimali yok mu?> diye sordu.

<Domuzların kuşlar gibi uçuları bir gün ben de evlilik konusunda ki fikrimi değiştirmiş olabilirim. Bak Leslie, bu böyle devam edemez. Seni çok istiyorum. Deliler gibi istiyorum seni.> Masanın üzerinden ona doğru iyice eğildi. Leslie başını çevirerek pencereden dışarı, uçsuz bucaksız okyanusa doğru baktı. <Kartlarımı masanın üzerine açıyorum. Günün birinde beni suçlamayı istemiyorum çünkü. Fakat bu platonik ilişki önerin uykusuz geceler geçirmeme yol açıyor. Seni düşünmekten zaman zaman işimi yapamıyorum.>

<Sana karşı duygularımı hep gizlemeye çalıştım, Dane,> diye fısıldadı Leslie. Kalbi delice çarpıyor içinden yükselen bir ses, 'İşte başarıyorsun,' diye fısıldıyordu. <Ben de, ben de seni düşünüyorum.>

<O halde ne bekliyoruz? Aşk harikulade bir şeydir.>

<Ama aşık olmadan bunu nasıl söyleyebilirsin?>

<Şey.... Ben...>

<Seninle sıradan bir heyecan. Korkarım evet diyemeyeceğim. Böyle olmaz.>

<Olur. Bu hafta sonu birlikte olalım. Göreceksin bak...>

<Hayır.>

<Ama az önce beni istediğini söyledin.>

<Evlenmeden olmaz. Az önce kendime bir koca aradığımı söyleyen sendin.>

Bu sözleri söylerken ne derece samimi olduğunu bilmiyordu aslında. Ayrıca bu sürekli kalp çarpıntısı zafere yaklaşmanın verdiği mutluluktan mı geliyordu yoksa bir başka duygunun habercisi miydi?

<Şu evlilik meselesini unut.> dedi Dane. <Bırak seninle sevişeyim. Ne kadar güzel olduğunu sen de göreceksin.>

sezin

08.01.2007 18:37

<Bunu kabul edersem, bir süre sonra kendimden nefret etmeye başlarım.>

Dane inanmıyormuş gibi başını iki yana salladı. <Senin gibi karmaşık derin ve duygulu bir kızın böyle saçma bir tavır sergilemesi anlaşılır gibi değil. Seni gerçekten anlayamıyorum. Neden bana bu kadar sert ve acımasız davranıyorsun. Ama yine de günün birinde benim dediğime geleceksin. Buna inanıyorum.>

Bunları öyle sert ve kararlı bir ifadeyle söylemişti ki Leslie ne diyeceğini bilemedi. <Aramızdaki anlaşmaya sadık kaldım. Ama bunun uzun sürmesi mümkün değil. Söylediğin gibi beni seviyorsan eğer bir süre sonra sen de benim şu anda istediğim şeyleri istemeye başlayacaksın. Ve en sonunda benim dediğime geleceksin.>

Leslie soluğunu tutarak baktı ona. <Gerçekten böyle mi düşünüyorsun Dane?> dedi. <Beni eve bırakmak için zahmet etme. Nasıl olsa bir taksi bulurum.>

<Lütfen bu kadar melodramatik olma. En azından mesleki olarak benimle ilişkini sürdürmek durumundasın. Evimin tasarımını yapıyorsun.>

<O işi yardımcılarımdan birine devredeceğim.>

<Hayır, olamaz. Bunu yapamazsın. Sana para ödüyorum ve bu işi bırakmanı istemiyorum. Aksi halde seni dava ederim. Başlanan işi yarıda bırakmak suçtur. >

Telaşlanmıştı. 'Benden vazgeçmek istemiyor' diye içinden geçirdi Leslie. Bakışlarını onun gözlerine dikerek yavaş yavaş yerine oturdu.

Beverly Hills'e uzanan yol boyunca tek kelime konuşmadılar. Evin önüne geldiklerinde Leslie her zamanki gibi birlikte geçirdikleri saatler için ona teşekkür etti.

<Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?> diye söylendi genç adam. <Aramızda geçen o konuşmadan sonra... Seni anlayamıyorum. Benimle görüşmeyeceğini söylüyorsun. Sonra karşıma oturup bana öyle bir bakıyorsun ki... sanki....>

<Sanki sana aşıkımışım gibi.. Evet, öyle. Biliyorsun, duygular bir gece ölmez.>

<Ama öfkelenmiyorsun bile. En azından bana kızman, bağırıp çağırman gerekmez mi?>

<Senin için üzülüyorum Dane. Özgürlük uğruna büyük bir mutluluktan vazgeçiyorsun.>

<Senin merhametine muhtaç değilim ve özgürlüğümü seçiyorum.>

<Nasıl istersen, Dane.>

Leslie arabadan çıktı apartmanın kapısına doğru yürüdü. Araba müthiş bir patinaj sesiyle hareket etti. Leslie başını çevirene kadar yolun köşesinde kaybolmuştu bile. Leslie dış kapıyı açıp asansöre doru ilerledi.

Eve girer girmez bir koltuğa oturup düşünmeye başladı. Her şeye rağmen Dane Jordan'ın tavrı tutarlıydı. İsterse yalan söyleyebilir ve hedefine ulaşana kadar Leslie'yi aldatmaya çalışabilirdi.

Ama böyle şeyler yapmıyor açık açık özgürlüğünü tercih ettiğini söylüyordu. Bu durum, Leslie'nin kafasındaki Dane Jordan imajına hiç uymuyordu. Mahkeme salonunda uyguladığı taktikleri kadınlarla olan ilişkilerinde uygulamak istemediği kesindi.

Leslie o gece yıpranmış sinirlerini derin bir uykuda dinlendirdi. Uyandığında kendisini rahat ve zinde hissediyordu.

Sabah kahvesini yudumlarken telefon çaldı. Dana olabilir miydi? Telefonun iki kez çalmasını bekledikten sonra ahizeyi kaldırdı. Arayan bir hemşireydi. Leslie'nin babası gibi sevdiği o yaşlı adamın yaklaşık on dakika önce geçirdiği bir kalp krizi sonucu hayata veda ettiğini bildirdi.

<Bence kurtuldu sükuna kavuştu,> diye devam etti kadın. <Onu daima hayırlayacağınızı biliyorum. Lütfen kendinizi fazla üzmezin.>

Leslie dona kalmıştı. Hiçbir şey söylemeden telefonu kapadı.

Dört gün sonra Robert'ın cenaze töreninde bütün aile bir araya geldi. Robert'ın iki oğlu hatta Charlene bile ordaydı. Dramatik pozlar takınıyor yüzünü örten ince siyah tülün ardından çevreyi meraklı bakışlarla süzüyordu. Bir ara Leslie'ye yaklaşarak, <Beni burada gördüğünüz için çok şaşırmış olmalısınız,> dedi.

<Ne kadar anlayışlısınız.>

<Benden hiç hoşlanmadınız, Leslie, öyle değil mi?>

<Hoşlanmadım, çünkü Robert'la neden evlendiğini biliyordum.>

<Ama Robert çok zengindi. Onun için fark etmez diye düşünmüştüm.>

<Yine de o hisseleri Imtex'e satmamalıydınız. Robert'a satsaydınız size aynı parayı öderdi, eminim.>

<Bunu ben de istedim, ama Dane izin vermedi.>

Leslie ani bir darbe yemiş gibi sarsıldı.

<Şaşırdığınız görüyorum,> dedi kızıl saçlı kadın. <Benim için normal, çünkü sizi geçenlerde bir gece Ma Maison'da gördüm. Oldukça samimiydiniz. Aslında telefon edip sizi uyarmam gerekiyordu. Fakat cesaret edemedim. Robert'ın Dane'nin Imtex'in de avukatı olduğunu size söylemiş olabileceğini düşündüm.>

<Size inanmıyorum.>

<Dane'e sorun o zaman. Hisseleri Imtex'e satmamı sağlayan odur.>

Leslie, dişlerinin arasından, <Size verilen nafakayla yetinebilirdiniz,>dedi.

<Biliyorum. Ama Dane'nin istediğini yerine getirmek zorundaydım. Hisseleri sattıktan sonra elime geçen paranın büyük bir kısmını ona dedim. şimdi o parayı birlikte yiyorsunuz galiba. Ayrıca biliyor muydunuz, yaptırmak istediği evi de benden aldığı paraya finanse edecek.>

Leslie onun yanından uzaklaştı. Dünyası yıkılmıştı sanki. Charlene'in cenaze törenine neden geldiğini sormaya gerek kalmamıştı artık. Robert'ı son yolculuğuna uğurlamak için değil, Dane'le Leslie'nin beraberliğini bozmak için geldiği apaçık ortadaydı.

Dane imajı kafasının içinde büyük bir değişiklik geçiyordu. O acımasız hilekar avukat bütün bu iğrenç özellikleriyle birlikte geri gelmişti. Ve yaptıklarının hesabını mutlaka verecekti.

sezin

12.01.2007 19:32

BÖLÜM BEş

Onu evlenmeye ikna etmenin tek yolu ilişkiyi tamamen kesmeden belirli bir uzaklığı korumaktı. Bu arada geç adamın hayatında başka kadınlar olduğu kesindi. Robert'ın ölümünden sonra birkaç gece yemeğe ıktılar. Leslie ona her zamanki gibi davranmak için büyük bir çaba harcıyordu.

Zaman zaman boşuna uğraştığını düşünmüyor değildi. Dana Jordan'ın hayatında başka kadınlar olduğu sürece Leslie, planını hiçbir zaman yürürlüğe koyamayabilirdi.

Evin yüzme havuzu hakkında görüşme yapmak için Dane'le buluştuğu bir sabah kuşkuları iyice arttı. Genç adamın çok yorucu bir gece geçirdiği her halinden belli oluyordu. Sakalı hafif uzamış, gözlerinin çevresindeki çizgiler derinleşmişti.

Dane, onun bakışlarından rahatsız olmuş gibi, <Bir şey mi var?> diye sordu.

<Yo, neden sordun?>

<Yüzünde garip bir ifade var da... Seni rahatsız ediyormuşum gibi.>

Laslie kayıtsız görünmeye çalışarak gülümsedi. <Bu sabah çok yorgun görünüyorsun,> dedi.

<Dün gece hiç uyumadım.>

<Bir süre Kazanova hayatı yaşamaktan vazgesen ve erken yatağına uzanıp kitap okusan, nasıl olur?>

<Bu saatten sonra yalnız yatmaya alışmak çok zor olur.>

<Her defasında başka biriyle olmak zor değil mi?>

Dana gülümsedi. Yavaşça elini uzanıp onun saçını okşadı. <Seninle birlikte olabilseydim her şey çok farklı olurdu.>

<Bu bir teklif mi?>

<Evlenme teklifi değil.>

<Senin gibi bir playboyyla birlikte olduğum için çok talihsizim.>

<Şartları belirleyen sensin. Bize de uymak dőşőyor.>

<Playboyların kadınlardan korktukları için playboy olduklarını bilmiyor muydun? Tek bir kişiyle ilişi kurmaktan korktukları için bir çoğuyla ilişi kurmak istiyorlar.> Bunları söyledikten sonra çantasından bir not defteri ve bir kalem çıkardı. <Evet,> dedi. <Şimdi havuzun mozaiklerini tartışmaya başlayabiliriz. Benim fikrim sorarsan, mavi ve altın sarısı olsun derim, ama tercih tabii ki sana ait.>

Leslie'nin konuyu birden değiştirmesine aldırmamıştı geçen adam. Konuşma boyunca konu üzerinde yoğunlaşmadığı da belli oluyordu.

Hafta sonuna doğru Leslie bir taşta iki kuş vurmaya karar verdi. Anne tarafından kuzenleri olan Jack ve Marybeth Foster, La Costa'da, San Diego yakınılarındaki bir otelde kalıyorlardı. Orada kőők bir arsa almışlardı ve Leslie'nin oraya tatil için kullanacakları kőők bir ev yapmasını istiyorlardı. Leslie bu fırsatın őszerine atladı. Hem onlara çeşitli ősneriler gőtőrecek, hem de biraz tatil yapacaktı.

Yardımcılarından Jim McNaughton, <Hazır gitmişken neden biraz daha kalmıyorsun, > dedi. <Geçen sene hiç tatil yapmadın. Biraz kendine baksan iyi edersin.>

<Lőtfen yine moralimi bozma Jim,> dedi Leslie.

Karşısındaki adamın neredeyse bir baba şefkatini yansıtan yumuşak kahverengi gözlerine baktı. <Sen hala Las Angeles'in en gőzel mimarisin,> dedi yaşlı adam. <Fakat son sıralarda biraz yorgun gőrőnőyorsun.>

<Bu kadar uyarı yeter,> dedi Leslie, gőlerek. <Mesajını aldım ve tavsiyeni yerine getireceğim.>

Ertesi sabah erkenden yola çıktı. Çok gőzel gőneřli bir gőndő. Arabanın bőtőn pencerele açıktı ve içeriye çok hoş bir esinti doluyordu. Yanına tenis ve golf takımlarını da almıştı. La Costa'da ki otel aynı zamanda sağlık amaçlarıyla kullanılan bir kaplıcanın yanındaydı. Kuzenlerinin orayı seğmelerinin sebebi de buydu.

O gece Jack ve Marybeth'le otelin otelin verandasında yemek yerken kendini çok mutlu ve rahat hissetti. Onlarla birlikte olmaktan da mutluydu. Birbirleriyle çok iyi anlaşan uyumlu bir çift oldukları ilk bakışta belli oluyordu. Mutlu bir evlilikti onlarınki. Dane gibi adamların anlamayacakları tőrden bir evlilik ilişkisi Jack işe araba pazarlamacılığıyla başlamıştı. Şimdi San Francisco'da bőyők bir araba satış merkezine sahipti. O ve Marybeht kazandıkları başarının tadını çıkarabiliyor, hayatın nimetlerinden diledikleri gibi yararlanıyorlardı.

Jack, <Yaşamasını bilmedikten sonra para kazanmanın anlamı yok,> derdi her zaman. Tatil evini en kısa zamanda yaptırmak istiyorlardı. Ev ve tatil projelerini yemek boyunca uzun uzun anlattılar.

<İsterseniz yemekten sonra planları gözden geçirebiliriz,> dedi Leslie.

<çok yorgun gőrőnőyorsun, canım,> diye karşılık verdi Marybeth. <İstersen bu işi yarın őęleden sonra yapalım.>

Ő gőn boyunca Leslie, dinlenmenin yanı sıra çeşitli dizaynlar çıkardı. Bőyők bir zevkle çalışıyordu. Bu işe ősnelmi olan mőřteriye uygun seçenekler sunabilmektı.

O gőn őęleden sonra Jack'le çizimler őszerine konuştular. Uzun açıklamalardan sonra Jack, Leslie'nin en

çok beğendiği plan üzerine karar kıldı. Olayı kutlamak için şampanya söylediler.

<Diyetini bozmuş olmuyor musun?> diye sordu Leslie.

<Şu anda sadece, verdiğimiz kararı şampanyayla ıslatmak istiyorum, hayatım.>

Birkaç kadeh içtikten sonra geçmişten konuşmaya başladılar. Leslie'nin annesi, Robert'la evlenmeden önce Jack, onu koruyan bir ağabey olmuştu hep. Aralarındaki bu ilişki o güne kadar hiç bozulmadan sürmüştü.

Şişe bittiğinde Leslie, <Gidip bir duş alsam iyi olacak,> dedi.

Kapıya doğru yürürken, <Umarım Marybeth planları beğenir,> diye mırıldandı.

<Biliyorsun birbirimize çok benzeriz. Benim beğendiğimi o da beğenir mutlaka.>

Leslie güldü, <Karısı tarafından anlaşılmadığından yakınmayan tek erkek sensin,> dedi.

<Bak bu çok doğru,> dedi Jack, şampanya kadehini kaldırarak. Yerinden kalkıp Leslie'ye yaklaştı. Birlikte dışarı çıktılar. O anda Leslie yüzme havuzunun gerisindeki tenis kortundan geniş omuzlu bir adamın onların bulundukları yere doğru yürümekte olduğunu fark etti. İlk anda gözlerine inanamadı. Fakat gördüğü adam Dane'den başkası değildi. Bu arada Jack sürekli bir şeyler anlatıyordu.

<Her şeye rağmen ben bir erkeğim, ev kedisi değilim. Arada bir zevk aldığım şeyleri yapmak benimde hakkım.> Bunları söylerken de kolunu genç kuzeninin omzuna atmıştı. <Bu gün mesleğinde ne kadar ileri olduğunu görme fırsatını edindim. Bu beni çok mutlu etti, biliyor musun?>

<Teşekkür ederim,> diye mırıldandı Leslei. <Bu sözlerini unutma. Günün birinde referansa ihtiyacım olabilir.> Jack onun yanağına küçük bir öpücük kondurdu.

<Daha sonra görüşmek üzere, tatlım.>

Jack odasına girip kapıyı kapattı. Leslie bakışlarını yaklaşımakta olan Dane'e çevirdi. Üzerinde kaslarını meydana çıkaran, kısa kollu bir Locoste shirt vardı. Açık yakasından göğsündeki tüyler görünüyordu. Güneş onu iyice esmerleştirmişti. Az önce tenis oynamış olmalıydı.

Leslie ona gülümsüyerek, <Merhaba,> dedi. <Bu ne tesadüf.>

<Benim için de öyle.>

Yüzünde çok sert bir ifade vardı.

<Pek iyi görünmüyorsun.>

<Evet, bu kadar rahat olman beni şaşırttı. Az önce birlikte olduğun delikanlıyla aranızda çok samimi bir ilişki olmalı. Kapı aralarında öpüşecek kadar.>

Leslie güldü. Durum gerçekten çok ilginçti. <Saçmalama,> dedi. <Jack benim kuzenimdir. Aynı zamanda müşterim.>

<Evet canım, muhakkak öyledir.>

<Yoksa bana inanmıyor musun?> Durumu gittikçe eğlenceli bulmaya başlamıştı. Böyle bir mizaseni

istese de hazırlayamazdı. Ama nedense kendisi de biraz telaşlanmıştı. Yanlış anlaşılmayı gerçekten de istemiyordu. Açıklama çabası gösterirse gülünç duruma düşeceğini bildiği halde konuştu. <Jack gerçekten benim kuzenimdir,> diye başladı. <Karıyla birlikte yakında bir tatil evi yaptırmak istiyorlar. Onlar için hazırladığım planları tartışıyorduk az önce. San Francisco'dan geldiler ve....>

<Bana hikaye anlatma, lütfen. Dudak hareketlerinden sana neler söylediğini anladım. Karısından şikayet ediyordu. Senin hakkında çok yanlışmış Leslie. Gerçekten evlenmek istediğini sanıyordum. Oya ikili oynuyorsun. Bunu zamanında anlayabilmiş olsaydım ne pahasına olursa olsun, her çareye baş vurur ve seninle yatardım.>

<İkili oynamadım ben,> diye karşılık verdi Leslie. Birden öfkeye kapılmıştı. <Ayrıca seni aldatmadım. Kimseyle aldatmadım seni.>

<Bu kuzen hikayesi nereden çıkıyor o halde?> diye alaycı bir tavırla sordu genç adam. <Çok basit bir numara değil mi bu?>

<Saçmalama,> diye bağırdı Leslie. Dane'nin kolunu tutmak için uzanan eli şiddetle itti. <Kendimi sana karşı savunacak değilim.>

Onun yanıtını beklemeden, hızlı adımlarla uzaklaştı. Ana kapıdan girip asansöre doğru yürüdü. Tam asansörün yanına geldiğinde otomatik kapı açıldı ve Leslie fırsatı değerlendirerek içeri atıldı.

Odasına girer girmez banyoya geçti. Duş yaparken ve giyinirken aralarında geçen konuşmayı düşünüyordu.

Dane'nin La Costa'da işi neydi? Bu sadece bir rastlantı mıydı? Yoksa Leslie'nin oraya geleceğini bir yerden öğrenmiş miydi?

Emin olduğu tek şey vardı. Gördüğü manzara karşısında fena halde bozulmuştu Dane Jordan. Ya kıskanmıştı ya da gururu incinmişti. Şimdi ne yapacaktı acaba? Barda kuzenleriyle buluştuğunda Leslie'nin kafası bu soruyla meşguldü.

Marybeth'in yanına otururken, <Nasıl, beğendin mi?> diye sordu.

<Oh, tek kelimeyle fantastik. Tek kelimeyle muhteşem planlar. Her şeyi düşünmüşsün. Jack bana az önce göstermişti.>

Jack yanlarından geçen garsona işaret etti. <Ne içersin, Leslie?>

<Bloody Mary.>

<Peki, votka ve havyara ne dersin?>

<Bak bu daha iyi bir fikir ama ben sadece votka ve havyarla kandıracağını sanıyorsan, yanılıyorsun.>

<Dile benden ne dilersen,> dedi Jack gülerek.

<Mesela kürk bir manto isteyebilirim. Bir Ferrari'nin ön koltuğuna bırakılması şartıyla.>

Jack küçük bir kahkaha attı. <Doğrusu müthiş bir fikir,> dedi. <Başka şeyler de isteyebilirim.>

<Şimdilik bu kadarı yeter. Eğer bu isteklerimi yerine getirmesenez, eve pencere açmayı unutuveririm, haberiniz olsun.>

Hep birlikte gülüştüler. Bu arada Leslie ikide bir kapıya doğru sinirli sinirli bakıyordu. Bu kısa bakışlar Marybeth'in gözünden kaçmadı.

<Birini mi bekliyorsun?> diye sordu.

<Pek sayılmaz,> diye mırıldandı Leslie. <Şey... Bugün, Jack'in odasından çıktığımda eski bir müşteriye rastladım. Daha doğrusu, bir arkadaşım...>

Kısa süren sessizlik Jack'in kahkahasıyla bozuldu.

<Adamcağız ikimizi birlikte görünce kim bilir ne düşünmüştür. Üstelik seni öptüm de.>

Marybeth kocasına ters ters baktı. <Bu senin gururunu okşamış olabilir. Ama aynı şeyin Leslie için de geçerli olduğunu hiç sanmam.> Leslie'ye dönerek, <Eski bir arkadaş dediğine göre, adamın ne düşüneceği önemli değil,> diye ekledi.

<Hala seninle ilgilenmiyorsa tabii,> dedi kocası.

<Sen de böyle konulara bayılırsın,> dedi Marybeth.

Leslie az kalsın her şeyi an başından itibaren onlara anlatacaktı. Ama son anda vazgeçti. Öykü onları şaşırtacak kadar karmaşıktı çünkü.

<Aslında ikimizde birbirimizle ilgilenmeye devam ediyoruz,> dedi. <Yani, karşılıklı bir ilgi konusu. Evlenme konusunda anlaşamadık. Evliliğe düşman bir adam. Bu yüzden artık onunla görüşmüyorum.> anlatıları doğrudu. 'Hiç olmasa yalan söylemek zorunda kalmadım,> diye geçirdi içinden.

<Seni Jack'le birlikte görünce adamın aklına kim bilir neler geldi,> dedi Marybeth düşünceli bir tavırla. <Yeni bir sevgili bulduğunu düşünmüş olabilir mi?>

<Evet, sanırım öyle. Aslında, durumu açıklayabileceğim bir fırsat olsa sevinirim. Biraz huzursuz oldum da....>

<O halde onu yemeğe çağıralım,> dedi Jack. <Bizimle tanışır kim olduğumuzu anlar ve böylece....>

Leslie kuzeninin koluna dokunup bakışlarıyla kapıyı işaret etti. Hep birlikte o tarafa doğru döndüler.

Dane içeri girmişti. Üzerinde çok şık lacivert ceket ve beyaz bir pantolon vardı. Sağları mavi siyah pırıltılar saçıyordu.

<O mu?> diye fısıldadı Marybeth.

Leslie başını salladı.

<Çok yakışıklı,> dedi kadın. <Doğrusunu istersen böyle bir adamla birlikte olmak için evlilik hakkındaki fikirlerimi bile yeniden gözden geçirebilirim.>

Leslie güldü. Dane onları görmüştü. O tarafa doğru yürüdü. Leslie'ye doğru eğilerek, <Senden özür dilemek istiyorum,> dedi.

<Neden?>

<Çok anlamsız bir suçlamada bulunduğum için. Biraz geri zekalı olduğum için ilk anda durumu kavrayamadım. Ama daha sonra sakın kafayla düşününce, duyguları hakkında yalan söyleyecek biri olmadığını hatırladım.>

Leslie yerinden kalkıp onu kuzenleriyle tanıştırdı.

<Sohbetinizi böldüğüm için özür dilerim,> dedi Dane. <Leslie'yi az önce odasından arattım. Çıktığını söylediler. Bunun üzerine sizi burada bulabileceğimi düşündüm.>

<Hiç önemli değil,> dedi Jack. <Buyurun oturun, bizimle birlikte bir içki için.>

Dane başını sallayıp gülümseyerek öneriyi kabul etti. Marybeth'in yanındaki koltuğa oturdu.

<Sizi bir yerden tanıyorum galiba,> dedi Marybeth adamın yüzüne dikkatle bakarak. <Şu meşhur boşanma avukatı oluyasınız.>

Leslie'nin yüreği ağzına geldi. Bereket onun, Robert'in boşanma davasında da avukatlık yaptığını bilmiyorlardı. Dava sürerken karı koca yurt dışındaydılar.

<Korkarım o benim,> diye karşılık verdi Dane.

<Neden böyle diyorsunuz, Mr. Jordan?> dedi Jack. <Sizi herkes tanıyor. Çok büyük bir şöhrete sahipsiniz.>

<Bu da benim sorunum. Özellikle evli kadınlar benden pek hoşlanmazlar. Aslında boşanma davalarına bakmamın bazı pürüzlü yanları var. Bazı insanlar sizi çok fazla severken, bazıları da nefret ederler.>

<Sanırım, ne demek istediğinizi anlıyorum, Mr. Jordan,> diye mırıldandı Marybeth. Kısa sessizliğin ardından, <Burada uzun süre mi kalacaksınız?> diye sordu.

<Sadece hafta sonu.>

<Yalnız mı geldiniz?>

Leslie soluğunu tuttu. Genç adamın vereceği yanıt onun bütün hayatını değiştirebilirdi.

<Aslında bir arkadaşımı ziyarete geldim. Kendisi burada zayıflamaya çalışıyor. Şeker hastasıdır da. Oldukça yaşlıdır kendisi.>

Leslie'nin yüreği birden hafifledi. Bu dalgalanmalar biraz garibine gidiyordu. Daha doğrusu ustaca hazırladığı planları içinde bu tür heyecanlar yoktu.

<Arzu ederseniz, birlikte yemek yiyelim.> dedi Jack. <Arkadaşınız da bize katılabilir.>

<Korkarım bu gece için randevusu var. Aslında aynı mazeret benim içinde geçerli.> yan gözle Leslie'ye baktı. <Bu genç bayanla baş başa bir akşam yemeği beni çok mutlu edecek, inanın. Birlikte hazırladığınız bir program yoksa, tabii.>

'İşte yeniden başlıyor,' diye içinden geçirdi Leslie. Sıkı durmalı ve son birkaç aydır sürdürdüğü savaşı kazanmaya bakmalıydı.

<Bir programımız yok,> dedi Marybeth şakacı bir tavırla. <Ayrıca onu bizden uzaklaştırırdı karı koca baş başa kamamızı sağlarsanız, memnun oluruz. Leslie de bunu memnuniyetle kabul eder. İkimiz de diyetle

olduğumuz için günlerdir tavşan usulü beslenmekten bıkmış olmalı.>

Hep birlikte güldüler. Dane kolundaki Patek Philippe saate bir göz attı. Üzerindeki her şey çok pahalıydı ve özenle seçilmişti.

<Biz kalksak iyi olacak,> dedi genç adam. <The Chart Room'da yer ayırtmıştım. Saati geçirirsek masamızı kaybedebiliriz.>

Az sonra birlikte kalktılar. Araba parkına doğru yürürlerken, Leslie, <Ne zaman rezervasyon yaptırdığını sorabilir miyim?> dedi.

<Senden ayrıldıktan hemen sonra.>

Arabaya bindiler. Leslie'nin pantolonunun ipek kumaşı biçimli bacaklarını sarıyordu ve genç adamın hayranlık dolu bakışları ikide bir onlara doğru kayıyordu.

Kısa bir an göz göze geldiler.

<La Costa'ya ilk gelişin mi?> diye sordu Lelsie.

<Hayır. Daha önce pek çok kez geldim.> Kısa bir an duraksadı. <Her defasında yalnız olarak,> diye ekledi.

<Öyle mi?>

<Gerçekten doğru söylüyorum. Buraya insanlardan uzaklaşmak, kafamı dinlemek için gelirim.> Leslie'nin inanmıyormuş gibi baktığını görünce, <Doğru söylediğime şerefim üzerine yemin ediyorum,> dedi.

<Çok sevindim. Bu durumda ben de bu gece şerefimi savunmak zorunda kalmayacağım, demektir.>

<Yine de fazla güvenmesen iyi edersin,> dedi Dane gülerek. Motoru çalıştırdı. Leslie'ye doğru eğilerek, onun gözlerinin içine uzun uzun baktı. <Bana biraz taviz veremez misin? Ölmek üzereyim çünkü. Bir hayat öpücüğüne ihtiyacım var.>

Yüzünde öyle masum bir ifade belirmişti ki, Leslie gülmeye başladı. <Bu gece çok değişik yöntemler kullanıyorsun,> dedi.

<En azından öyle yapmaya çalışıyorum.>

Arabayı hareket ettirdi. Kısa süre sonra ana yola çıktılar. La Jolla yolunda pek az trafik vardı. Altlarındaki Mercedes, kilometreleri yutarcasına, hızla yol alıyordu.

<Bu araba yeni mi?> diye sordu Leslie.

<Hayır, bu seyahat için kiraladım. Yarın dönüyorum.>

<Yeni bir boşanma davası mı?>

<Evet. Yetmiş yaşındaki bir koca karısını boşamak istemiyor. Yirmi bir yaşındaki bir kadınla evlenmek için.>

<Kadının böyle bir evliliğe neden razı olduğunu anlamak zor olmasa gerek.>

<Meselenin bu yanı beni hiç ilgilendirmiyor. Ayrıca soruna bir başka açıdan bakılabilir.>

<Yoksa, aşkın gözü kördür mü, diyeceksin?>

<İnsan görmek istemediği şeyin karşısında kör olur, diye bir söz vardır.>

Leslie, içini çekti. Belki de Dane haklıydı. Yetmiş yaşında, engin bir hayat tecrübesine sahip bir adamın genç bir kadının karşısında kör olması mümkündü. İnsanları anlamak bazı durumlarda hiç de kolay değildi.

<Bütün bu davaların senin psikoloji üzerine nasıl bir etki yaratıklarını merak etmiyorum desem, yalan olur,> diye mırıldandı.

<Meslek hayatımla özel hayatımı ayırmayı başarabildiğimi sanıyorum.>

Leslie, Dane Jordan'ın geçmişi hakkında pek az şey biliyordu. Ne zaman bu konu açılrsa genç adam lafı ustalıklı değiştiriyordu. Yaptığı meslek seçiminin ipuçları belki de geçmişin karanlıklarında gizliydi.

Az sonra Dane arabayı İspanyol tarzı inşa edilmiş büyük bir restoranın parkına soktu. Yerinden çıkıp Leslie'nin bulunduğu taraftaki kapıyı açtı ve ani bir hareketle uzanıp onun dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. Leslie arabadan çıkarken düşünceler içindeydi. Yarının neler getireceği belli değildi.

sezin

13.01.2007 23:14

BÖLÜM ALTI

Geniş salon oldukça loştu. Hafif bir müzik sesi duyuluyordu. Leslie ve Dane küçük bir dans pistinin çevresindeki masalardan birine yöneldiler.

Leslie onun yanındayken daima yakışıklı bir erkekle birlikte olduğunu hissediyordu.

<O güzel başının içinde zaman zaman karanlık düşüncelerin dolaştığını seziyorum,> dedi Dane, yumuşak bir sesle. <Umarım bu karanlık düşünceler benimle ilgili değildir.>

<Kafam çok farklı şeylerle meşgul.>

<Ne gibi?>

<Ekonomik durum, nükleer savaş ihtimali, insan hakları... Sana yönelik duygularım bunların karşısında biraz önemsiz kalıyor.>

<Söylediklerin her zaman doğru olmasa bile hazır cevap olduğu muhakkak,> dedi genç adam gülümseyerek.

<Biliyor musun, Dane, zaman zaman seni neden etkileyemediğimi düşünüyorum. Belki de beni biraz yaşlı buluyorsun.>

<Sorunun, evlilik konusundaki sürekli ısrarlarından kaynaklandığını gayet iyi biliyorsun.>

<Galiba haklısın. Evlilik senin için büyük bir suç.>

Bir şey daha söyleyecekti ama genç adam elini kaldırarak onu susturdu. <Artık bundan söz etmeyelim istersen,> dedi.

<Aramızdaki sorunları çözmenin tek yolu var, Dane. Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve öğrenmeye can atıyorum. Ancak her şeyi bilirse...>

<İstersen önce senden söz edelim. Son birkaç haftadır dikkatimi çekiyor. Ne zaman restorana gitsek bir şey yemiyorsun.>

Leslie bakışlarını önünde duran tabağa indirdi. Marybeth de aynı şeyi söylemişti.

<Bir süredir iştahsızım, gerçekten,> diye mırıldandı. <Biraz fazla yesem hasta olacaktım gibi bir duyguya kapılıyorum. Hatta doktora bile söyledim. Bana iştah arttırıcı ilaçlar önerdi. Bir süre kullandım. Ama yan etkileri olduğunu görünce vazgeçtim.>

<Ne gibi yan etkiler?>

<Saç dökülmesi. Sonra, bulanık görme. Bu durumda insan iştahsız kalmaya razı oluyor.>

Dane viskisinden büyükçe bir yudum aldı. Dikkatle Leslie'nin yüzünü inceliyordu. Bakışlarında kederli bir ifade belirmişti.

Leslie fırsatı kaçırmamak için atıldı. <Kendini suçlaman gerekmez,> dedi. <Bana aşık olmadığını biliyorum, ama senin suçun değil ki.>

Onun ne söyleyeceğini derin bir sessizlik içinde merakla, umutla bekledi. Dane arkasına yaslanarak gözlerinde delice bir ifadeyle baktı ona.

<Beni görmek seni bu kadar rahatsız ediyorsa ev işini bir başkasına verebilirim. Böylece beni görmekten kurtulursun.>

Leslie o anda konuşmayı bu noktaya getirmekle büyük bir aptallık yapmış olduğunu anladı. Onun zayıfladığını, yumuşadığını, inandin az da olsa kırıldığını sanmakla büyük bir hata yapmıştı.

<Seni görmek görmemek arasına çok büyük bir fark yok,> dedi telaşla. <Bu benim sorunum, Dane. Ayrıca sabırlıyım. Tüneller hakkında ne dendiğini bilirsin, değil mi? Ne kadar uzun ve ne kadar karanlık olurlarsa olsunlar, uçlarında mutlaka bir ışık, bir çıkış yolu vardır. Lütfen benim için endişelenme.>

<Bu konuda sana yardımcı olamam. Şey, şu ev işine devam etmek istediğine emin misin?>

<Elbette. Bu konuda gayet olumluyum.>

Bu arada garson Dane'nin az önce ısmarladığı yemekleri getirdi. Leslie sevinmiş gibi yaptı.

<Ul'orange mükemmel görünüyor,> dedi. <Yıllardır yememiştim.>

<Beğendiğine sevindim. Tatlı da ister misin?>

Leslie gülümsüyerek başını salladı. Yemekten sonra birer kahve içtiler. Sonra pistte tek tük dans eden çiftlerin arasına katıldılar.

İlk dansları değildi bu. Vücutları birbirine uyum sağlıyordu artık. Dans ederken ederken özel bir dikkat ve çaba harcamaları gerekmiyordu. Hiç konuşmadılar. Leslie yanağını genç adamın omzuna dayayarak

gözlerini yumdu. Tempo çok yavaştı. Dane onu iyice kendine doğru çekti. Yüzünü yavaşça saçlarına bastırdı.

<Harikulade,> diye mırıldandı genç adam. <Arpege mi, yoksa Shalimar mı? Belki de Mitsouko....>

<Hiçbiri değil. Sadece Femme.>

<Himm. Bunu tahmin etmeliydim. Nefis bir koku.>

Vücutları birbirine bu kadar yakın olması Leslie'nin içinde çok hoş duygular uyandırıyor. Onun güçlü kol ve göğüs kasları, üzerindeki elbiseye rağmen hissedebiliyordu.

'Kendime hakim olmalıyım,' diye geçirdi içinden. Zaman zaman şiddetlenen bu tür etkileşimler onu ürkütüyordu. Birden genç adam parmak uçlarıyla ensesini hafifçe okşadığını hissederek irkildi. Sonra o el ensesinden belkemiğine doğru bir kelebek kanadına dokunuşu gibi yumuşacık kayıverdi. Leslie zihnini başka tarafa yöneltmeye çalıştı. Pistte dans eden insanlara, müziğe, sonra pencerelerin dışında göz alabildiğine uzanıp giden okyanusa. Yapamıyordu. Kalbinden taşan duygular bütünüyle hakim olmuştu.

sezin

15.01.2007 19:48

<Birer kahve daha içelim mi?> diye sordu vücudunu onunkinden biraz uzaklaştırarak.

<Burada çok mutluyum ama.>

<Susuzluktan ölmemi istemezsin herhalde, değil mi?>

<Sen de beni açlıktan öldüreceksin.>

<Zavallı Dane.>

Az sonra masalarına oturmuş şaraplarını yudumluyorlardı.

<Bu sıralarda ilgilendiğin başka bir iş var mı?> diye sordu Dane.

<Palo Alto'da bir kilisenin dekorasyonuyla uğraşıyorum. Kilise, ismini, Stanford Üniversitesinin bulunduğu yerden almış.>

<Oo, Stanford benin eski okulum.>

<Çok garip. Ben de seni Harward mezunu sanıyordum.>

<Beni çok çeşitli yerlerde düşünüyorsun.> gülümsemişti bunları söylerken. Ve Leslie'nin kafası yataklar dolusu sarışın, esmer ve kızıl saçlı kadının adeta işgaline uğradı o an.

Onun geçmişi hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu.

<Californialı mısın sen?> diye sordu birdenbire.

<Hayır, daha ilerden, Portland'dan.>

<Güzel kenttir. Geçen yıl orada bir okulun inşaat planlarını tartışmak için bir hafta geçirmişt看. Ama ne yazık ki işi kaybettim.>

Genç adam gülümsedi. <Bugüne kadar hiç kaybetmedim,> diye mırıldandı. <İş konusunda talihim daima açık olmuştur.>

<Daha mütevazî olabilirsin. Ayrıca kendi alanında daima zirvede kaldığını biliyorum.>

<İltifatın ufak bir hakarek içeriyor adeta. Mesleğimle ilgili düşüncelerini biliyorum. Ama bu düşüncelerine rağmen benimle evlenmek istemene şaşıyorum doğrusu.>

<Bu ayrı bir konu. Başlangıçta yeryüzünde aşık olabileceğim son kişi olduğumu düşünüyordum.>

<Dürüstlüğüne hayramın.> gözlerinde alaycı bir pırıltıyla baktı ona. <Ama yine de arada sırada ufak tefek yalanlar söylediğin oluyor, değil mi?>

Leslie yutkundu. Telaşını belli etmemek için özel bir çaba harcayarak, <Bunları anlayabilecek kadar zeki olmam biraz şaşırtıcı,> diye mırıldandı.

<İyi gözlem yaparım. İstersen sana bazı ayrıntılar verebilirim.>

Bu sözler üzerine birden Leslie'nin zihni karıştı. Dane hayatına girene kadar kendisinin çok açık sözlü biri olduğuna inanırdı. Oysa şimdi kafasını delen ve rahat konuşmasını önleyen bir burgu vardı sanki.

<Buradan nereye varacağız, merak ediyorum?> dedi Dane, ansızın. <İkimizin kafasından da benzer şeyler geçiyor galiba.>

<Evet, ama benimki idam sehpasının karşısında dururken, seninki sakın bir kır yolunda yürüyor.>

Genç adam bu sözler üzerine güldü. <Böyle olması senin hoşuna gidiyor, Leslie,> dedi. <Keşke bu kadar eski kafalı olmasaydın.>

<Farklı olsaydım hakkımdaki duygularında farklı olabilirdi.>

<Değişme şansın var bence.>

<Hayır.>

<Çok inatçısın.>

<Beni bu şekilde yargılamaya hakkın yok,> dedi Leslie, sinirli bir tavırla. <Kendine baksan iyi edersin.>

<Haklısın ama ben en azından kendimi daha iyi ve mutlu hissediyorum.> Derin bir iç çekti. Umutsuzluğunu belli edercesine bir jest yaparak, <Lanet olsun,> diye mırıldandı. <Cinsel bakımdan bu kadar soğuk davranmanın sebebi ne olabilir?>

<Bunun cinsel soğuklukla bir ilgisi yok. Evlilik benim için çok önemli. Bekleyebileceğimi umuyorum.>

Genç adam içini çekti. <Galiba ben de bekleyeceğim,> dedi. <Ebediyen.>

Leslie derin bir soluk aldı. <Çocuğun olsun istemez miydin?>

<İsterim, ama biliyorsun çocuk sahibi olmak için günümüzde evlenmek gerekmiyor.>

<Bu nerede yaşadığına bağlı. Amerika, California ve New York'tan ibaret değil. Yetişme çağında insanlar

pek çok sorunla yüz yüze geliyorlar. Bütün bunlara bir de gizli ilişkilerin yasak meyveleri eklemek zor olur.>

Dane viski bardağını alıp dudaklarına götürürken, <Haklı olabilirsin,> dedi. <Evlilik söz konusu olunca zamanlamayı iyi ayarlamak gerekiyor.>

Leslie tartışmanın kötü sonuç verebileceğini hissetti. Konuyu değiştirmek için, <Annen baban varmı?> diye sordu.

<Elbette. Aksini düşündüğünü biliyorum ama yine de belirtiyim, ben Frankenştein'in laboratuvarında üretilmiş bir canavar değilim.>

<Bunu demek istemedim. Hala yaşıyorlar mı?>

<Annem hayatta.>

<Demek babanı kaybettin.>

<Evet, küçükken.>

Leslie onun devam etmesini bekledi. Ama genç adam garsona bir kahve söyledi ve bakışlarını ondan kaçırdı. Sessizlik uzayınca Leslie cesaretini toplayarak, <Kardeşlerin var mı?> diye sordu.

<Üç kızkardeş. Hepsi de benden büyük ve evli. Oldukça geniş bir aileyiz aslında.>

<Tek erkek çocuk sensin, demek.>

<Ne yazık ki öyle. Belki de bu yüzden aşırı sevginin kurbanı olduğum söylenebilir.>

Leslie onun yüzüne dikkatle baktı. Ailesi hakkında ilk kez konuşuyordu. Geçmişte o ailenin içinde onu çok etkileyen bir şeyler olduğu kesindi. Bunu güçlü bir biçimde hissediyordu, ama ne olduğunu bilemiyordu Leslie.

<Ben de müstakbel ailem hakkında bir şeyler öğrenebilir miyim acaba?> diye sordu genç adam. <Onlarla anlaşabilecek miyim sence? Nasıl insanlar?>

Leslie onun sesindeki alaycılığı anlamazlıktan gelerek, <Annem ve babam ben küçük yaştaiken öldüler,> dedi. <Akrabalarımın çoğu Doğu'da yaşar. Biliyorsun oralarda havalar çok soğuktur. Bu yüzden koleji bitirdikten sonra California'ya göç ettim. Hepsi bu kadar.>

<Pek sanmam. Söyleyeceğin pek çok şey olmalı. Senin gibi parlak bir kızın oldukça ilginç bir aile ağacı olmalı.>

Leslie elini ağzına doğru götürerek esnedi. <Bir başka zaman anlatsam. Şu anda öyle yorgunum ki.>

La Costa'ya dönerlerken Leslie ağzını açmadı. Yeni bir tartışmaya girmekten korkuyordu. O anda istediği tek şey bir an önce odasına kavuşmak ve hemen yatarak derin bir uykuya gömülmekti. Bir ara gözlerini kapayıp hafifçe esnedi.

Dane'nin dudaklarını dudaklarında hissedince kirpiklerini aralayıp baktı. İçgüdüsel olarak başını öte yana çevirdi. Dane onu durdurmaya çalışmadı.

<Ey uyuyan güzel, işte şatonuza vardık,> dedi genç adam. Birlikte arabadan çıktılar.

Otelin lobisine girerken, <Çok güzel bir geceydi,> dedi Leslie.

<Odana ulaşınca kadar bitmiş sayılmaz.>

<Ne demek istiyorsun?>

<Odanda bir kahve içmek istediğimi söylesem herhalde beni reddetmezsin.>

<Çok yorgunum. Hemen yatacağım.> Leslie bunları söyledikten sonra havayı biraz yumuşatmak için, <Yarın tenis oynayalım mı, ne dersin?> dedi. <Arkadaşını ikna edebilirsen ikişerli takım kurarız.>

<Onunla sabahleyin konuşurum. Kahvaltıda sana haber veririm. Saat dokuzda yemek odasında buluşalım. Yoksa senin için çok mu erken olur?>

<Hayır. Saat dokuz geç bile.>

Bu arada Leslie'nin odasına gelmişlerdi. Kapının önünde kısa bir an durdular. Sanki ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Sonunda Leslie küçük çantasını açıp ağır hareketlerle anahtarını çıkardı. 'Neden gitmiyorsun?' der gibi genç adamın yüzüne baktı. Dane onun aklından geçenleri anlamış gibi hafifçe gülümsedi.

<Veda öpücüğü?>

<Arabada öpmüştün ya. İnmeden önce.>

<O veda öpücüğü değil sadece uyandırma öpücüğüydü. Arada önemli bir fark var.> Ona iyice sokuldu ve genesini yavaşça tutup yüzünü yukarı kaldırdı. <Bu önemli farkı sana göstermeliyim.>

Leslie onu ılık dudaklarını ağızda hissetti. Elleri sırtından aşağıya doğru vücudunu okşayarak kaydılar. Sonra birden Dane'nin sıkıca sarıldığını hissetti.

Leslie ondan kurtulmak için çırpındı. Ama imkansızdı. Dane onu odadan içeriye adeta sürükledi. Ayağının ucuyla kapıyı çarparak kapadı.

Gittikçe daha ateşli öpüyordu onu. Leslie genç adamın kaygan dilinin ağzından içeri girdiğini, dudak içlerinde kışkırtıcı hareketlerle döndüğünü hissetti. Yüreğinden bir kuş sürüsü havalandı sanki. İster istemez ona biraz sokuldu. Az sonra Dane'nin dudakları ve elleri vücudunun her yerindeydiler.

<Beni istiyorsun. İsteddiğini hissediyorum. Neden direniyorsun, peki?>

'Neden direniyorum?' diye içinden geçirdi Leslie. Bu arada genç adamın dudakları çıplak boynunda omuzlarına doğru kayıyordu.

Onunla sevişse ne olurdu? Ama dana az önce bu konuda ne kadar kararlı olduğunu, evlenmeden cinsel ilişkiye girmek istemediğini anlamış mıydı? Öte yandan, ona büyük bir zevk vermeyi bu yolla onun için vazgeçilmez olmayı deneyebilirdi.

Ama yaratacağı tutku ondan çok kendisini bağlayabilirdi. Ve büyük bir tehlikeydi Leslie için. Kendisini ona kaptırabileceğini ve bir daha duramayacağını hissediyordu. Aslında başarısızlık ihtimalini düşünmese daha iyi ederdi. Çok büyük oynadığının bilincindeydi. Bu durumda her türlü riski göze alması gerekiyordu.

<Sana direnmiyorum, Dane,> dedi soluk soluğa. <Sadece kendimle mücadele ediyorum. Benim için ne anlama geldiğini biliyorsun ve ben....> Sesine tam bir panik havası hakim olmuştu. İşte bunu hiç istemiyordu. Zorlukla yutkunarak, <Lütfen git,> dedi. <Beni istemediğim, sonra pişman olacağım şeyler yapmaya zorlama.>

<Pişman olmayacaksın, sevgilim,> dedi genç adam boşuk bir sesle. O anda Leslie onun müthiş bir heyecana kapılmış olduğunu fark etti. <Sen aşk için yaratılmışsın,> diye devam ett Dane. <Ve aşkın ne kadar harikulade bir şey olduğunu sana ancak ben gösterebilirim.>

Bir an göz göze geldiler. Leslie genç adamın bakışlarında apaçık bir cinsel arzu görüyordu şimdi. Bir an umutsuzluğa kapılır gibi oldu.

<Hayır, Dane. Yapamam!>

Leslie'nin elini yakalayıp avucunun içini öpmeye, dilini parmakları boyunca dolaştırmaya başladı. <Lütfen bana engel olma. İstediyin zaman durabilirim.>

Leslie hafifçe gülümsedi. Adem ve Havva'dan beri bu iş böyle yürüyordu. Dane bir kez başladıklarında Leslie'nin kendisini alıkoymayacağını düşünüyor olmalıydı. Onu Havva kadar masum görüyordu besbelli. Ama bir süre sonra onun yatağının Cennet Bahçesi olmadığını anlayacaktı.

<Bugüne kadar karşılaştığım en mükemmel erkek sensin,> dedi boşuk bir fısıltıyla. <Ayrıca düşünceli ve nazik bir insansın.>

Bu sözleri hedefini bulmuştu. Genç adam yüzünde gurur dolu bir ifade belirmişti şimdi.

<Beni yatağa götürür müsün, lütfen,> diye fısıldadı ayaklarının ucunda yükselerek.<Seviş benimle, Dane. Çok istiyorum, çok.>

<Ben de seni istiyorum,> diye karşılık verdi genç adam. Aşırı heyecandan büyülenmiş gibi baktı ona. Onu yatağa doğru çekti.

Hızlı hareketlerle elbisesinin düğmelerini çözdü. Az sonra ince uzun parmaklı esmer elleriyle Leslie'nin beyaz ve dolgun göğüslerini avuçladı. Dudaklarını onun gülgoncası rengindeki göğüs uçlarına bastırdı. Tam bir uzman gibi dilini, dudaklarını ve dişlerini aynı anda kullanıyordu.

sezin

18.01.2007 18:59

Birbirlerine sıkıca sarıldılar ve dudakları birleşti. Leslie hafif bir baş dönmesi duyuyordu. Sakin derin bir hortum içinde hızla aşağıya doğru kayıyordu. Denetimi yavaş yavaş kaybetmekte olduğunu hissediyordu. Genç adamın elleri vücudunun en duyarlı noktalarını buluyordu. Çığ gibi büyüyen arzuya daha fazla direnemeyeceğini anlayınca kendini ona bıraktı.

<Aşkın ne olduğunu işte şimdi öğreniyorsun,> diye fısıldadı genç adam.

Haklıydı. Gerçekten de Leslie o anda onunla sonuna kadar sevişmek için büyük bir arzu duyuyordu. Fakat aşk sözcüğü kafasının içinde garip yankılar uyandırdı. Derin bir suyun yüzeyine doğru hızla çıkıyormuş gibi kendine geldi.

Bu sözcüğü kullanmaya nasıl cesaret edebilirdi? Yaptıkları şeyin gerçek anlamda aşkla bir ilgisi yoktu ki. Vücutları biyolojik bir isteğe karşılamak için kendiliğinden hareket ediyorlarmış gibi geldi ona.

Onu şiddetle itti. Yatağın içinde doğrulup oturdu. Yatak örtüsüyle vücudunu sıkı sıkı örttü.

<Ne yapıyorsun,> diye bağırdı Dane. <Oyun mu oynuyorsun benimle.>

<İstediğin an duracağını söylemiştin,> dedi Leslie. Onunla arasında mümkün olan en uzak mesafeyi bırakmak için yatağın öteki tarafına kaydı.

<Lütfen bana kızma, Dane.>

Genç adam ağzını açtı, sonra bir şey söylemeden kapadı.

<Biliyorsun, evlilik olmadan seks yapmak inançlarıma aykırı. Seni öyle çok seviyorum ki bir an inançlarımı hiçe sayabileceğimi düşündüm. Ama şimdi.... Yapamayacağımı anladım. Oh Dane, çok özür dilerim. Lütfen, beni bağışla.>

<Bağışlamak mı? Asıl sen beni bağışlamalısın. Çünkü büyük bir hata yaptım. Senin gerçek bir kadın olduğunu sanıyordum. Yanılmışım.>

Bunları söyledikten sonra yataktan çıkıp hızlı hızlı giyindi. <Bir daha sakın benimle oynamaya kalkışma, Leslie,> diye söylendi.

Vücudu bir Yunan Tanrısı'nın kusursuz hatlarına sahipti. 'Ama yine de bir yabancı,' diye düşündü Lelsie. Yüzünde sert bir ifade belirmişti. Çene kasları sinirli sinirli oynuyordu. 'Zavallı, Dane,' diye içinden geçirdi. Kim bilir ne büyük düş kırıklığına uğramıştı?

Dane kapıya doğru yürürken, <Ev işine devam etmemi hala istiyor musun?> diye sordu.

<Bunu bana daha önce de sordun. Yanıtım değişmiş değil. Kişisel ilişkimiz sona ermiş olabilir. Mesleki ilişkileri bundan ayırmak gerekir. Kendi mesleğinde zirvede olduğunu biliyorum. Senden iyi mimar bulamayacağımı da.>

Bunları söyledikten sonra kapıyı yavaşça kapatıp çıktı. Leslie doğrusu bunu beklemiyordu. Daha sert bir karşılık göreceğini, en azından kapının çarpılarak kapanacağını ummuştu.

Dane duygularını kontrol edebiliyordu. Belki de daha önce buna benzer durumlar yaşamış ve bir çeşit alışkanlık kazanmıştı.

Geceliğini üzerine geçirip tekrar yattı. Kafasının içinde binlerce soru vardı. Derin bir uykuya daldığında bu sorunların tekine bile yanıt bulamamıştı.

sezin

19.01.2007 20:02

BÖLÜM YEDİ

Ertesi sabah kahvaltıda Leslie, Dane'in otelden ayrıldığını fark ettiği zaman şaşırmadı. Bunu zaten bekliyordu. Onun yokluğu doğal olarak dikkatini çekmişti.

<Çok az kaldı,> dedi Marybeth. Havuzun yanında bir güneş şemsiyesinin altına uzanmıştı. <İşler kötü mü gitti yoksa?> diye sordu.

<Yatak odası sahnesi gerçekten kötü gitti.>

<Sakın bana bunu beklemediğini söyleme.>

<Bekliyordum, ama birden ertelemeye karar verdim.>

<Çok garip. Neden ertelemek istiyorsun?>

<Onunla hiç yatmadım. Ya evlilik ya da hiçbirsey.>

<Yani kısaca, hiçbir şey. Bana sorarsan böyle bir adam kolay kolay fikrini değiştirmez.>

Marybeth'in kehaneti doğru çıktı. Bir ay boyunca Leslie onu ne gördü ne de hakkında bir şey işitti. Evle ilgili bütün talimatlar sekreteri aracılığıyla geliyordu.

Yine de kulağı kırışteydi. Evde veya büroda telefon ne zaman çalsa aklına ilk gelen Dane oluyordu.

Leslie bir köşeye çekilip onu bekleyecek değildi. Kısa sürede sosyal hayata geri döndü. Bir grup doktorun bir kliniğin açılışı nedeniyle verdikleri davete katıldı. Orada Grant Haywart'la tanıştı.

<Beyinle güzelliğin böylesine uyumlu birleşimine ilk kez tanık oluyorum.> diyordu genç adam.

<Bütün akşamlarınızı doldurmak istediğimi söylesem acaba nasıl karşılırdınız?>

<Bu beni memnun eder,> diye karşılık verdi Leslie.

Ve öyle oldu. Grant boşanmış, çocuksuz, çok zeki ve entellektüel biriydi.

Leslie kısa sürede kendine geldi. Eski kilosunu buldu ve morali düzeldi. Artık hafta sonlarını Grant'in deniz kıyısındaki evinde geçiriyordu. Genellikle kumsalda olurlar veya Robert'in teknesiyle denize açılıyorlardı. Tekneyle dolaşmayı seviyordu Leslie. Zavallı Robert hayatın tadının çıkaramamıştı. Onunla bir kez olsun denize açılmadığı için zaman zaman derin bir üzüntü duyuyordu.

Grant'in arkadaşlığından çok hoşnuttu. Ama yine de bu Dane'i unutmamasına yetmiyordu. Onu gittikçe daha çok hatırlamaya başlamıştı. Kafasının bir köşesinde durmaksızın devinen bir saplantı halindeydi Dane. Onu ele geçirmeye, bütünüyle kendine bağlamaya çalışmış ama ne yazık ki tam bir başarısızlığa uğramıştı. Yine de günün birinde onu tamamen unutmayı umuyordu.

En önemlisi, Grant'in bakışlarında zaman zaman gördüğü arzu dolu ifadeyi karşılık veremeyeceğini seziyordu.

<Bu hafta sonu birlikte kaçalım mı?> Grant'in sesi düşüncelerini böldü. Evin önünde kumsalda el ele tutuşmuş yürüyorlardı. Grant otuzlarının sonuna ulaşmış, atletik yapılı hoş bir tipti.

<Bu hafta sonu bitmedi ki,> diye karşılık verdi Leslie. Hafifçe güldü. <Devamlı hafta sonlarını düşünmen çok garip.>

<Haklısın. Ama seni gördüğüm gecedan beri bir şey düşünemiyorum. Fakat daha uzun süre uğraşmam gerekecek sanıyorum. Çok zor bir kadınsın, Leslie.>

Leslie durup yüzünü denize döndü. Güneş ufka yaklaştıkça sular bir yangın yeri gibi kızarıyordu. 'İşte yine akşam oluyor,' diye geçirdi içinden. Sular yavaş yavaş karacak, sonra ilk yıldızlar gökyüzünde parlamaya başlayacaktı.

<Sana tahmin edemeyeceğin kadar zor bir kadın olduğumu ve seninle hiçbir zaman yatmayacağımı

söyleseydim ne derdin?> diye dalgın dalgın mırıldandı.

<Senin eşsiz biri olduğunu söyledim.>

<İyi anlamda mı, yoksa kötü anlamda mı?>

Genç adam omuzlarını silkti. <En azından sana bakmama engel olamazsın. Seks benim için çok önemli Leslie, ama sen hazır oluncaya kadar bekleyebilirim.>

<Çok nazıksın, Grant. Bence beklediğin yanıtı almaya çok layıksın. Ama şu sıralarda duygusal bakımdan tam bir karmaşa içindeyim. Beni anlayabileceğini umuyorum.>

<Anlıyorum. Bir süre kadar Dane Jordan'la birlikte olduğunu öğrendim.>

<Evet, öyleydi. Ama biz....>

<Açıklamak zorunda değilsin. Ben kalp uzmanı bir doktorum, biliyorsun. Özellikle kırık kalplerden anlarım. Senin vakanda tedavinin nerede olduğunu gayet iyi biliyorum.>

<Lütfen Grant, ilişkimizi zorlama. Ayrıca boş yere umutlanmanı da istemem. Kendime gelebilmem için zamana ihtiyacım var. Duygusal bakımdan ne durumda olduğumu zaman gösterecek. Bir başka ilişkiye girmek istemiyorum.>

<Demek Jordan seni bu kadar ağır biçimde yaraladı.>

<O bana bir şey yapmadı. Ben kendi kendime yaptım.>

Doğru olan da buydu. Kendisini intikam almaya körlemesine zorlamış ve böylece kendi kişiliğine aykırı hareket etmişti. Şimdi bunun bedelini ödüyordu.

<O adama hala aşık mısın?> diye sordu Grant.

<Ona asla aşık olmadım,> dedi Leslie, kendisi bile şaşırtan bir öfkeyle. <Onunla ilgili bazı saplantılarım vardı sadece. Ama artık, bütün bunlardan yavaş yavaş kurtuluyorum.> Az kalsın ona her şeyi anlatacaktı. Son anda kendine hakim oldu.

<Günün birinde sana her şeyi anlatacağım, Grant,> dedi. <Şimdilik bunlardan söz etmeyelim, istersen. Gelecekte neler hissedeceğimi bilemiyorum. Şu anda kafam öyle karışık ki.>

<Benimle birlikte olmak seni mutlu ediyor mu Leslie?>

<Elbette. Harika bir arkadaşlığın var.>

<Aslına bakarsan, aşık olarak da fena değilimdir.> Bir an göz göze geldiler. Genç adam şakacı bir tavırla gülüyordu. <Bir kalp uzmanı olarak konuya gerektiği gibi yaklaşabiliyorum,> diye de devam etti Grant. <Yani yumuşak bir yaklaşım.>

Onu yavaşça kollarının arasına alıp öptü. Güven verici bir öpüşmeydi bu. Leslie belini kavrayan ellerin yumuşak sıcaklığıyla ürperdi. Yine de öpücüğe verdiği karşılık oldukça ürkekti.

Leslie'nin evine döndüklerinde vakit gece yarısını geçmişti. Günlerden pazardı. Salı günü birlikte bir akşam yemeği vereceklerdi.

<Meslektaşlarım bu hafta seninle görüşmek istiyorlar,> dedi Grant. <Hastanenin dekorasyonunda bazı değişiklikler yapmak istiyorlar.>

Evin giriş kapısına gelmişlerdi. Leslie genç adama dönerek, <Çok güzel bir gün geçirdim, Grant.> dedi. <Teşekkür ederim.>

<Benim için bir zevkti. Ben çok sabırlı bir adamımdır.> Hafifçe gülümsedi. Leslie'nin saçını okşadı. <Boşandığımdan bu yana böylesine mutlu bir hafta sonu geçirdiğimi hatırlamıyorum. Evlenmeyi hiç düşünmedim. Ama şimdi, ikinci bir evliliği seninle deneyebileceğimi hissediyorum. Mükemmel bir takım oluştururuz, Leslie.> Leslie'nin yüzünde beliren ifadeti görünce, <Ne düşündüğünü biliyorum,> diye ekledi. <Bu yüzden seni zorlayacak değilim.>

Yanıt beklemeden arkasını dönüp uzaklaştı.

Leslie üzerindeki kileri çıkartırken Grant'ı düşünüyordu. Onunla evlenmeyecekse umut vermesi doğru muydu? Dane'i ne kafasından ne kalbinden atabilmişti. Bunu yapmadan bir başka erkekle ilişki kurmayacağını hissediyordu. Yatakta uzun süre bunları düşündü.

Kapı zilin birden evin içini kaplayan sesi düşüncelerini böldü. Bu saate kim olabilirdi? Yoksa Grant mıydı? Olamazdı. Herhalde apartmanda oturanlardan biri yanlış zile basmıştı. Bu düşünceyle gidip kapıyı açtı. Dane karşısında duruyordu.

Bir an ne yapacağını bilemedi. Sonra emniyet zincirini çıkarıp onu içeri aldı. Dane yorgun görünüyordu. Üç gündür tıraş olmamış gibi bir hali vardı. Yoksa gerçeği öğrenmiş miydi? Eğer onun Robert Webb'in üvey kızı olduğunu öğrenmişse... Leslie'nin kalbi hızlı hızlı çarpmaya başlamıştı.

<Cumadan beri seninle görüşmeye çalışıyorum,> dedi genç adam. <Hafta sonunu ne cehennemde geçirdiğini öğrenebilir miyim?>

<Seni ilgilendirdiğini sanmıyorum.>

<Beni oturma odana almayacak mısın?>

<Mesai saatleri dışında iş görüşmesi yapmak adetim değildir.>

<Öyle mi?>

Bakışlarında öyle garip bir ifade vardı ki, Leslie onunla daha fazla göz göze gelmemek için başını çevirdi ve oturma odasına doğru yürüdü. Odanın ışığını yaktı. <İstersen bir kahve yapabilirim,> dedi.

<Hayır, teşekkür ederim.>

<Pek iyi görünmüyorsun da...>

<Senin yüzünden.>

Leslie ona hayretle baktı. Bu adamın nesi vardı?

<Saatlerdir seni aşağıda, arabanın içinde bekliyorum.>

<Benimle bir başka zaman görüşebilirdin.>

<Bir başka zaman olmayacak, Leslie!> Bakışlarında öfke dolu kıvılcımlar parlıyordu. <Şimdi konuşmak

zorundayız. Yanındaki o adam kimdi ve aranızda ne var?>

sezin

22.01.2007 19:05

'Kıskanıyor,' diye içinden geçirdi Leslie. Sevinçle hayret karışımı bir şeyler duydu içinde.

<Adı Grant Hayward,> dedi sakın bir tavırla.

<Kalp uzmanı bir doktor.>

<Eski arkadaşın mı, yoksa yeni mi tanıştınız?>

<Yeni.>

<Samimiyeti çok ilerletmişsiniz. Bu kadar kısa sürede... Hayret doğrusu.>

<Samimiyetten neyi kastettiğini bilemiyorum.>

<Sizi gördüm. Arabadan indiğiniz andan itibaren.....>

<İnsanları gözetlemen çok tuhaf.>

<Gözetlemiyorum. Koridorun sonunda seni bekliyordum.>

Leslie kısa bir duraklamadan sonra, <Lütfen gerçekçi olalım, Dane,> dedi. <La Costa'da benimle ilgili duygularını çözümlediğini sanıyordum.>

<O sırada bu adamla ilişkin var mıydı?>

<Grant sadece bir arkadaş.>

<O yüzden mi gecenin geç saatlerine kadar birlikte oluyorsunuz? Hafta sonları da birliktesiniz, galiba.>

<Evet, birlikte oluyoruz. Belki sana garip gelecek, ama pek çok ortak özelliğimiz var.>

Leslie ona dikkatle baktı. Daha önceki kıskançlığı daha çok cinsel bir nitelik taşıyordu. Oysa bu kez onu kaybetmekten korkmuyormuş gibi bir hali vardı.

<Lütfen gidip beni yalnız bırakır mısın,> dedi sert bir tavırla. <Sana hesap verecek değilim.>

<Ama sana söyleyecek başka şeylerim de var.>

Leslie'ye yaklaşarak yüzünü avuçlarının arasına aldı. Bakışlarında acı ve öfke dolu bir ifade vardı. Hafifçe gülümsedi.

<Korkma,> dedi. <Boynunu kıracak değilim. Aslında böyle bir şey yapsamda ödeşmiş sayılmayız. Bütün bir ay boyunca bana neler çektiğini biliyor musun?>

<Çok garip. Böyle şeylerin seni etkileyeceğini hiç sanmazdım.>

<Beni çılgına çevirdin, Lelsie. Başlangıçta ben de seni kolayca unutabileceğimi sanıyordum. Ama tam aksi oldu.>

Leslie iyiden iyiye şaşırmişti. Genç adamın yüzündeki ifadeden söylediklerinin doğru olduğunu anlıyordu.

<Uyuyamıyorum, yemek yiyemiyorum ve başka kadınlara bakamıyorum,> diye haykırdı Dane, Lelsie'ye doğru bir iki adım atarak. <Ne istersen yaparım,> dedi boğuk bir sesle. <Seninle birlikte olmak için, eğer istiyorsan, seninle evlenirim bile.>

Leslie'nin soluğu kesilmişti. Müthiş bir zafer kazandığını anladı. İmkansız olanı başarmıştı.

<Bana evlenme mi teklif ediyorsun?>

<Tekrarlamamı istiyorsun demek. Nasıl istersen. İşte tekrar söylüyorum. Karım olmanı istiyorum, Leslie. Eğer reddedersen, kabul ettirene kadar hayatı zindan ederim. Neler yapabileceğimi dünyada kestiremezsin.>

<Peki, ya hayır dersem.> Bu sözleri daha çok meraktan söylemişti. Genç adam ona doğru bir iki adım attı. Yüzünde gerçekten de tehditkar bir ifade vardı. Daha fazla dayanamadı, Leslie. <Evet, sevgilim, evet, kabul ediyorum,> dedi. <Bu günden itibaren sana aitim.>

Dane onu kollarının arasına aldı. Gözlerinin içine uzun uzun baktı.

<Bu hafta sonu seni arayıp da bulamayınca ve sonra o adamla birlikte olduğunu anlayınca... Hele o adamın sana dokunduğunu, seni öptüğünü gördüğüm an, her şeyin bittiğini düşündüm. Kahredici bir duyuydu bu.>

Leslie ona acı çektiirdiği için üzgündü. Gerçekten, büyük bir acı çekmiş olmalıydı. En azından evlenme teklif etmenin onun için ne anlam taşıdığını çok iyi biliyordu. Köprülerini yıkmak, o güne kadar inandığı çok önemli bir prensipten vazgeçmek anlamına geliyordu.

Genç adamın gözlerinin içine bakarak gülümsedi. Ellerini yavaşça onun ensesinde kenetledi. Saçlarını parmak uçlarıyla okşadı. Dane'in bu küçük harekete tepkisi çok ani oldu. Birden sarıldı ona. Kollarının arasında ince vücudunu kıracaktı gibi sıktı. Dudakları açığa benzeyen şiddetli bir arzuyla birleşti. Leslie üzerindeki geceliğin nasıl çıktığını anlayamadı bile. Gecelik ipeksi bir bükülüşle ayaklarının dibine düşmüştü. Üzerinde sadece iki giysi kalmıştı.

İçgüdüsel bir hareketle ellerini göğüslerine götürdü. Dane bileklerini yakalayarak ona engel oldu. <Korkma benden,> dedi boğuk bir sesle. <Bu gece bana engel olma, lütfen.> Onu omuzlarından kavrayıp sert bir hareketle kendine doğru çekti.

<Dokun bana sevgilim, seviş benimle.... Beni tut.... Sıkıca.....>

sezin

22.01.2007 21:10

Leslie onun ateş gibi yanan dudaklarını göğüslerinin üst kısmında hissetti. Parmaklarını yavaşça genç adamın saçlarına geçirdi. Dane başını kaldırınca göz göze geldiler. Leslie yavaşça dudaklarını araladı. Doyumsuz bir arzuyla öpüşmeye başladılar.

<Seni deli gibi istiyorum, sevgilim,> diye fısıldadı Dane.

Tek bir hareketle üzerindeki ceketini sıyrıp attı. Gömleğinin düğmelerini hızlı hızlı çözdü. Pantolon fermuarının kulak tırmalayan sesi Leslie'yi kendine getirdi. Dikkatli olmalıydı. Büyük bir hata yapıyordu. Bir tuzak kokusu almıştı. Dane onun, bu kadar basit bir oyunu kabul edeceğini nasıl düşünmüştü?

Evlenme vaadi aynı yatağı paylaşmaları için yeterli değildi.

<Yapamam,> diye bağırdı. Yerdeki geceliği alıp hızla üzerine geçirdi. <Sana daha önce de söyledim, Dane, evlenmeden olmaz!>

Genç adamın yüzünde büyük bir düş kırıklığı belirmişti. Hayretle baktı ona.

<Bana güvenmiyor musun? Hiç mi güvenin yok bana?>

<Elbette var.>

<Yalancı,> diye mırıldandı Dane. Fakat öfkeli değildi. <Benim hakkımda yanıyorsun. Bu gece, şu anda evlenmek mümkün olsaydı, bir an durmazdım.>

Bu sözleri büyük bir içtenlikle söylediği o kadar belliydi ki, Leslie derinden sarsıldığını hissetti.

<Özür dilerim, Dane,> dedi. <Geçmişte aramızda öyle konuşmalar geçti ki, beni gerçekten sevdiğine inanman oldukça güç.>

<Rol yapmıyorum, inan bana. Seni arzuluyorum, senin için acı çekiyorum. Seninle birlikte olmak için evlenmek zorunda olduğumu biliyorum. Başka çarem yok. Mutlu bir evliliğimiz olacak, buna inanıyorum. Sana hayranım, Leslie, akla gelebilecek her bakımdan.>

Leslie'nin kafasının içinden binlerce düşünce geçiyordu o an. Hata yapmamalıydı. Onun bütün şartlarını kabul etmesi halinde hayatın çok zor olabileceğini düşündü.

<Bir şey söylemeyecek misin?>

<Şu anda içinde bulunduğumuz durum normal değil.>

<Ne çıkar bundan? Sana karşı büyük bir aşk beslediğimi söylemiyorum. Sadece seni istiyorum ve seninle birlikte olmak istiyorum. Dürüstlüğüme inanmalısın. Ayrıca biliyorsun, evlilikler yalan üzerine kurulamaz. Seni bir arkadaş olarak da istiyorum, sana saygı duyuyorum. Pek çoğundan daha iyi bir evlilik olacak bizimki.>

<Çok ikna edici konuşuyorsun.>

<Bunun anlamı, evet mi?>

Leslie başını salladı. <Evet ama bir şartla. Yatak odasına ancak evli olarak gireceğiz.>

<Salonda veya sahanlıkta olmaz mı?>

<Dalga geçme, lütfen.>

<Dalga geçen kim? Seni her yerde ve her zaman istiyorum. Mesela bir kayanın tepesinde veya sokak ortasında. Bir parkta bile olabilir.>

<Yeter!>

<Her şeye evet diyor ve bütün taleplerini kabul ediyorum.> Derin bir iç çekti. <Bu ayrılık sana çok kısa gibi geliyor belki, ama beni mahvetti.>

<Belki de uykusuzluktan böyle düşünüyorsundur. Saat kaç, biliyor musun?>

<Neredeyse şafak sökecek. Beni kovmadan önce bir öpücük vermez misin?> Yavaşça eğildi. Leslie dudaklarını uzattı ona. Yumuşak bir öpücüktü bu.

<Sabah ilk işim nikah işlemlerine başlamak olacak. Eğer öğle saatlerinde verilmiş randevub yoksa evlilik planlarımızı tartışabiliriz.>

<Öğle saatlerinde işim yok. Ayrıca şu andan itibaren benim için herkesten ve her şeyden önemlisin. Bunu özellikle bilmeni istiyorum.>

<Bir de nikah yüzükleri meselesi var. Mutlaka elmas olmalı. Bir ara Tiffany'ye uğrayıp bakmalıyım.>

<Bakıyorum vakit kaybetmiyorsun.>

<Vakit yok, Leslie. Bu iş bir an önce olmalı.>

Dane gittikten sonra Leslie uzun süre kapının yanında kımıldamadan durdu. Sonra ağır adımlarla oturma odasına geçip ışığı söndürdü ve yatak odasına geçti. Mutlu hissediyordu kendini. Aksine içinde, gittikçe büyüyeceğe benzeyen garip bir huzursuzluk vardı. Mücadeleyi kazanmıştı. Hatta büyük bir zafer kazanmıştı. Kuşkusuz Dane'i harekete geçiren sevgi değil, cinsel arzu olmuştu. Ama ne fark ederdi? Kendisini hedefine ulaşmış sayabilirdi.

Yatağının üzerine oturdu. 'Aşk değil bu,' diye geçirdi içinden. Zaten Dane bir ara ona aşık olamadığını, sadece birlikte olmak istediğini açık açık söylemişti. Bir erkeğin sadece cinsel sebeplerle evlenmek istemesinde bir tuhaflık yok muydu? Yine de önemli olan neticeydi. Ayrıca, böyle olması belki daha iyiydi. Bu sayede ayrıldıkları zaman Leslie acı çekmeyecekti.

O geceki düşüncelerini aylar sonra tekrar sorgulayacaktı. Ama o zaman pişman olmak için vakit çok geçti artık.

sezin

25.01.2007 19:05

BÖLÜM SEKİZ

Leslie'nin önceden tahmin ettiği gibi, Dane'in ani evlilik kararı büyük bir gürültü kopardı. Gazeteler dedikodu haberleriyle çalkalanıyordu. Röportaj talepleri birbirini izliyor ve gazeteciler onları bir an bile rahat bırakmıyordu.

Dane gibi adı çıkmış birinin nişanlısı olmak lesli'eyi pek etkilemiyordu. Birleşik Devletler'in en tanınmış boşanma avukatıyla evlenmeye kalkışmanın sıkıcı bazı yanları da vardı.

<Bütün bu dedikoduların seni etkilememesine şaşıyorum doğrusu,> dedi Dane. <Tanıdığım bütün kadınların hedefi oldun.>

<Tanıdığın bütün kadınların ne düşündüklerini gayet iyi biliyorum. Senin gibi zengin bir kocayı kaçırdıkları için üzülüyor olmalılar.>

Genç adamın gözlerinin içinde dikkatle baktı.

<Bu durum gururunu okşuyor olmalı,> diye mırıldandı. <Erkeklerin çoğu böyle şeylerden hoşlanır.>

<Erkeklerin çoğundan farklı olduğumu sanıyorum,> dedi genç adam, gülümseyerek. <En azından ne istediğimi biliyorum.>

<Sorabilir miyim, işyerindeki kadınların kaçıyla birlikte oldun?>

<Pek fazla değil galiba.>

<Kaçamak yanıtlar verme.>

<Sandığın gibi değil, Leslie.>

<Bana kaçamak yanıtlar verme.>

<Vermiyorum ki. Bu boşanmak isteyen müvekkillerimin sayısını bilmek gibi bir şey.>

<Kadınlarla uğraşmak sana daha zevkli geliyor herhalde.>

<Bu davanın niteliğiyle ilgili daha çok.>

<Bu tür sorunları tipik bir avukat tavrıyla yanıtlıyorsun. Bilmem farkında mısın?>

<Hiç ummadığın sorunlarla karşılaştığım zaman böyle oluyor. Ayrıca seni sinirlendirmekten hoşlanıyorum. Sinirlenince daha güzel oluyorsun.>

Leslie saatine bir göz attı. <Daha fazla sinirlenmeden çıkayım bari,> diye mırıldandı. <Biriyle randevum var ve geç kalmak üzereyim.>

Dane kısa bir an dikkatle Leslie'nin yüzünü inceledi. Söylediklerine inanmıyormuş gibi bir hali vardı. Jimmy'nin Yeri'nde öğle yemeği yiyorlardı. Leslie genç adamın aklından geçenleri sezerek, <İstersen birlikte gideriz,> dedi. <Sana yaptıklarımı gösteririm. Ne de olsa senin evin.>

<Benim değil, bizim evimiz. Sen git, sonra seni alırım.>

<Güzel. İşleri yaklaşık bir hafta içinde bitireceğim. Bakalım değişik halini sevecek misin?>

Dane gülümsedi. <Şu anda seninle gelemeyeceğimi biliyordun, değil mi?> dedi.

Leslie biraz şaşırdı. <Çok kıskanç bir adamsın sen,> diye mırıldandı.

<Hem çok kıskanç, hem de kuşkucu. Ama görüyorsun ki, çok da sabırlıyım.>

Leslie hafifçe kızardığını hissetti. Gerçekten de sabırlı davranıyordu. Evlenme teklif ettiği geceden bu yana ona bir erkek kardeşten farksız davranmıştı. Aslında kendisinin de sabırlı davrandığını söyleyebilirdi. Çünkü onu fizik olarak çok çekici buluyor ve zaman zaman şiddetle arzuluyordu. Hemen her akşam yemekte birlikte oluyorlardı. Onun manyetik büyüsunü sürekli olarak hissediyordu Leslie. Aslında bu ilişkilerini tehlikeli bir noktaya getirebilirdi. Dane'ye yönelik davranışlarının en zayıf halkası da buydu.

Havayı biraz yumuşatmak için, <Eğer evlendiğimiz güne kadar sabırlı davranmayı sürdürürsen, sana bir madalya vereceğim,> dedi.

<O zaman madalyadan çok daha fazlasını hak etmiş olacağım. Ayrıca balayımızı madalya gibi soğuk ve resmi bir şeyle birlikte geçirmek istemem.>

<Balayını hiç düşünmemiştim, doğrusu.>

Genç adam ona ihtirasla baktı. <Üzerimde müthiş bir etki yaratıyorsunuz, Miss Watson,> dedi.

<Haklısınız. Bu etkiyi kendi gözlerimle görebiliyorum, Mr Jordan.>

<İlerinde bunun nasıl bir etki olduğunu göreceksin,> dedi Dane. Masanın üzerinden uzanıp onun elini yavaşça tuttu. <Şimdiden başlasak olmaz mı?>

<Hayır. Şu anda işe yetişmek zorundayım. Müşterim olarak vakit kaybetmeme izin vermemen gerekli.>

Dane yüksek sesle güldü. Az sonra birlikte çıktılar. Restoranın önünde Leslie'nin arabasını beklerken, <Bu gece uzun ve kapalı bir şey giymeliyim, > diye mırıldandı Leslie.

<Aman dikkatli ol. Gazetecilerin tamamı ve sinema dünyasının yarısı orada olacak.>

O gece Dane'le birlikte nişanlandıklarından bu yana ilk kez davet vereceklerdi. Dane'nin neredeyse bütün tanıdıkları davetliydi.

O gece Leslie, gardırobunu incelediğinde fikrini değiştirmede. Üzerinde muazzam bir servet taşıyan o kadınlarla rekabet etmeye kalkışmamalıydı. Daha önce giymeye karar verdiği pahalı gece elbisesinden vazgeçti. Daha sade bir şeyler giymeli ve mümkün olduğu kadar az takı kullanmalıydı. O gün, eve dönmenden önce kuaföre uğramış ve saçlarını sıkıca ensesine toplattırmıştı. Alının ortasından geçen siyah ipek bir bant takıyordu. Özellikle hafif bir makyaj yaptırmıştı. Hiçbir bakımdan aşırı görünmek istemiyordu.

Giydikten sonra yatak odasının duvarındaki boy aynasında kendini inceledi. Boynundaki inci kolyeyi kulaklarındaki inci küpeler tamamlıyordu. bunlar üveybabasının hediyeleriydi. Kısa bir an aynadaki görüntüsünden gözlerini ayırmadan düşündü. Evet, girdiği yolda sonuna kadar yürüyecekti. Robert'i hiçbir şey unutturamazdı.

Son birkaç haftadır Dane'e özellikle anlayışlı davranmaya çalışmıştı. Hafifçe kızardı. Bu adamın karizmatik bir kişiliği vardı aslında ve onun cazibesine kapılmamak için büyük bir çaba harcaması gerekiyordu.

Aslında içinde büyük bir korku vardı. Evliliklerinin daha başında ona kapılabilirdi. Öyle kapılabilirdi ki, ayrılmayı düşünemez hale gelebilirdi. Ve o kaçınılmaz an, intikam saati ve Dane Jordan'ı terk etme vakti geldiğinde, bunu yapabilecek gücü bulamayabilirdi.

Telefon tam üç kez çaldı. Bu apartmanın giriş kapısındaki telefonda verilen bir sinyaldi. Leslie etolünü omuzlarına aldı ve aynaya son kez bir göz attı. Her zamankinden daha çok cesarete ihtiyacı vardı. Işığı söndürüp odadan çıktı. Asansörde, <Sakin olmalıyım,> diye yüksek sesle mırıldandı. Ne pahasına olursa olsun kendine hakim olmayı başarmalıydı.

Dane onu Rolls Royce'un arka koltuğunda bekliyordu. Serin bir ekim akşamıydı. Genç adam siyah gece ceketinin içinde inanılmayacak kadar yakışıklıydı. Bu düşünce kısa bir an Leslie'yi perişan etti. Ama duygularını gizlemeyi başararak hafifçe gülümsedi ve genç adamın açtığı kapıdan içeri girdi.

Dane'nin yüzündeki ifade onun da benzer şeyler düşündüğünü ortaya koyuyordu.

<Çok güzelsin, sevgilim,> diye mırıldandı. <Toplantıdaki erkekler gözlerini senden ayıramayacaklar.>

<Demek elbisemi beğendin,> diye mırıldandı Leslie.

<Dana çok içindekini. Kadınların yüzlerinde belirecek ifadeyi daha şimdiden görür gibi oluyorum.>

sezin

26.01.2007 21:04

<İşte bu konuda biraz kuşkuluyum.>

<Mütavazi olmaya çalışma lütfen. Ne kadar güzel olduğunu biliyorsun.>

<Bu kentte yüzlerce güzel kadın var. Bu yüzden kendimde çok değişik bir özellik bulamıyorum galiba.>

<Seni dünyalara değişmem,> diye mırıldandı Dane. Onun elini dudaklarına götürerek parmak uçlarına küçük bir öpücük kondurdu.

Leslie hafiften kendini kaybetmek üzere olduğunu hissetti. Silkinmeli, bir şeyler yapmalı ve cazibeden kurtulmalıydı. <Şöförüne söyle de ışıklara dikkat etsin,> dedi istediğinden de sert bir ses tonuyla.

Dane gülerek. <Bazen yıllardır evliymişiz gibi davranıyorsun,> dedi.

<Evet, ben de biraz değiştiğimi fark ediyorum. Senin de tavırların değişti ama.>

<Bu gece tek kelimeyle nefissin,> diyerek içini çekti genç adam.

<Hiç bur kadar sık iltifat etmemiştin.>

<Sadece bu gece değil. Birlikte olduğumuz her an seni iltifatlara boğmak istiyorum. Bazen öyle oluyorum ki uygun sözcükler bulamamaktan korkuyorum.> Kısa bir süre hiç konuşmadılar. Bir ara Dane ona dönerek, <Ceketimi beğendin mi?> diye sordu.

<Çok güzel.>

<Londra'dan aldım. Ama yine de senin yanında sönük kalacağımı sanıyorum.>

<Bayan arkadaşlarının böyle düşüneceklerini sanmam.>

<Bunlar fazla tek yanlı endişeler olmuyor mu? Sanki bir şeyleri sürekli başıma kakar gibisin.>

Sesi titremiştii bunu söylerken.

Leslie hafifçe onun eline dokundu. <Özür dilerim, sevgilim,> diye mırıldandı. <Ölçülü ve biraz uzak davranmamın senin için saha iyi olacağını düşündüm. Bazen galiba fazla ileri gidiyorum.>

<Ölçülü davranmakla soğuk davranmak arasında fark var. Bazen bana karşı bir buzdağı gibi görünmeye çalışıyorsun.> Parmağını ona doğru sallayarak, <Ama başaramıyorsun,> diye ekledi.

Leslie parmak uçlarıyla onun çenesine dokundu. <Çok zor günler geçiriyoruz, Dane,> diye fısıldadı. <Ama önümüzde sıcak bir yaz var. Sadece üç hafta kaldı.>

Dane başını çevirip dikkatle onun gözlerinin içine baktı. Leslie aynı ses tonuyla devam etti.

<Üç hafta sonra şu anda başımızın üzerinde dolaşan bütün bulutlar dağılacak.>

Bu sözleri söylerken garip bir cinsel haz duyduğunu fark ederek şaşırdı. Bakışlarını parmağındaki yüzüğe çevirdi. Elmas taş çok pahalı olmalıydı.

Düşünceli bir tavırla, <Sanırım hala çocuk istemiyorsun,> diye mırıldandı.

<Bu konuda fikrimi değiştirdim. Bir değil birden fazla çocuk istiyorum.>

Leslie bir an boş bulunarak, <Kaç tane?> diye sordu.

<Evlendikten sonra söylerim.>

<Şimdi söylesen ne olur? Neden gizliyorsun? Bu konudaki görüşlerini öğrenmek istiyorum. Ne düşündüğünü gerçekten çok merak ediyorum. Söz veriyorum, ne söylersen söyle, düş kırıklığına uğramayacağım.>

Dane yüksek sesle güldü. <Böylesine komik bir sözü ancak bir kadın verebilir.>

<Ama bir erkeğin de kadınların bu konularda ne kadar meraklı olduğunu bilmesi ve bu meraka saygı duyması gerekir.> Kısa bir an sustu. Sonra, <Biliyor musun, mesleğinden pek hoşlanmıyorum,> diye mırıldandı.

<Avukatlıktan ayrılmamamı istemiyorsun, herhalde? Ayrılırsam iki milyon dolarlık bir evin üstesinden gelemeyiz.>

<Biz de bütçeyi biraz daraltırız. Mesela ilerde evi satıp benim eve taşınabiliriz.>

<Bu konuyu daha sonra konuşuruz,> diye mırıldandı Dane. Gelmişlerdi. Leslie kendilerini bekleyen kalabalığı görünce hafif bir ürküntüye kapılır gibi oldu. Arabanın kapısı üniformalı bir görevli açtı. Dışarı çıktıklarında flaşlar patlamaya başladı. Leslie dudaklarındaki tebessümü bozmamaya çalışıyordu. Bütün gözler üzerindeydi.

Dane'in kulağına doğru uzanarak, kimsenin duymayacağı bir sesle, <Çok zor bir adamsın, Dane Jordan,> diye fısıldadı.

<Sen ise tek kelimeyle harikuladesin. Umarım doğuracağın kızlar da senin gibi olur.> Bu arada flaşlar sürekli patlıyordu.

Dane onun elini tuttu. Çevreye gülücükler saçarak büyük kapıdan içeri girdiler. Salona adım attıkları an orkestra Strauss'tan bir vals çalmaya başladı.

Dane ona eğilerek, <Los Angeles Senfoni Orkestrası,> diye fısıldadı.

İlk dansı birlikte yaptılar. Davetliler ellerinde içki kadehleriyle çevrelerini aldı. İçlerinden biri Dane'e, <Burada olmayan tek kişi Frank Sinatra,> dedi.

Haklıydı. Çevrede sinema dünyasının bütün ünlüleri görmek mümkündü. Dom Perignon şampanyası şu gibi akıyor, büfenin çevresinde insanlar Beluga havyarı yiyorlardı. Salonun ortasındaki havuzun fiskiyelerinden yükselen sular kristal avizelerin ışığında elmas parçaları gibi parlıyordu. Havada çok hoş bir parfüm ve şampanya kokusu vardı.

Leslie bu zengin ve şatafatlı dünyada çok kısa bir süre geçireceği için üzgün değildi. Daha çok para

kazanmaktan ve daha çok tüketmekten başka bir şey düşünmeyen insanlardı bunlar. Yine de bu fikirleri kendine saklasa iyi ederdi. Dane onların arasında çok rahat görünüyordu.

<Yine düşüncelere daldın.> Leslie genç adamın sesiyle irkildi. Ellerinde kadehler, havuzun kenarında duruyorlardı.

<Törene çağıracağımız insanları düşünüyordum,> dedi Leslie. <Bu muhteşem topluluğun yanında çok gönük kalacaklar.>

<Bunu özellikle istiyorum. Samimi ve özel bir toplantı olmalı. Ama daha büyük bir kutlama istiyorsan....>

<Yo hayır, böyle bir şey düşünmedim. Ama arkadaşların bu yüzden sana darılabilirler.>

<Ben seninle evleniyorum, arkadaşlarımla değil.>

<Ah çifte kumrular!>

Yayvan bir güneyli aksanıyla konuşan adam Caldwell Mather'den başkası değildi. Yanıbaşındaki üçüncü karısı yüzünde çarpık bir tebessümle durmuş, Leslie'nin elbisesini inceliyordu. Caldwell altmışına yakında, ama çok daha genç gösteriyordu.

<Neden bir köşeye çekiliyorsunuz?> dedi. <Parti daha yeni başlıyor.>

<Herkes senin kadar dayanıklı değil,> diyerek güldü Dane.

Beverly Mather ona iyice sokuldu. <Yani bu gece benimle dans etmeyecek misin?> Dane'in koluna girdi. <Bu gece beni çok ihmal ettin,> dedi serzeniş dolu bir sesle.

<Derhal telefı ederim,> diyerek gülümsedi Dane. Birlikte piste doğru yürüdüler. Leslie de çaresiz, Caldwell Mather'in kolunda onları izledi.

Yaklaşık yarım saat sonra Dane'le yeniden bir araya geldiler.

<Gitsek ayıp olur mu?> diye sordu Leslie. <Yorulmaya başladım.>

<Ben de. Ama biraz daha kalsak iyi olur. Gece yarısından önce ayrılırsak yanlış anlaşılabiliriz.>

Leslie başını salladı. Tam üç gecedir geç saatlere kadar ayakta kalıyordu. Gelecek günler çok daha dolu geçeceğe benziyordu. Hayatın hızlanan temposuna dayanmak zorundaydı.

<O büyük gün gelmeden önce görüşebilecek miyiz?> diye sordu Caldwell. Artık çıkmak üzereydiler.

<Pek emin değilim,> diye karşılık verdi Dane.

Beverly, Leslie'ye dönerek, <Bir gün birlikte öğle yemeğine çıkalım,> dedi.

Lelsie gülümseyip, <Bu sıralarda çok meşgulüm,> diye karşılık verdi. <Masamın üzerinde öyle çok iş birikti ki, onları temizleyemezsem, Dane balayına tek başına çıkmak zorunda kalacak.>

<Evlendikten sonra çalışmayı düşünmüyorsun, herhalde.> Kadının iri mavi gözlerinde hayret dolu bir ifade belirmişti. <Bundan sonra rahat bir hayat yaşamı ve bol bol eğlenmelisin.>

<Yaptığım iş yeterince eğlenceli.>

<Ama bütün gün çalışan bir kadın...>

<Dane çok meşgul bir mimarla evleneceğinin bilincinde.>

<Dane senin biraz inatçı olduğunu söylemişti.>

Leslie güldü. <Kendisinde de öyledir,> dedi. <Bu yüzden zaman zaman fırtınalar kopuyor.>

<Fırtınalar ilişkiyi güçlendirir. İnsanlar kişiliklerini büyük fırtınalarda kanıtlayabilirler.>

Leslie bu sözler üzerine biraz şaşırdı. Kadın dikkatle onun yüzünü inceliyor, gülümsüyordu.

<Göründüğüm kadar aptal değilimdir, >dedi birdenbire. <Uzun süre psikoloji okudum. Caldwell beni küçük ve sevimli bir kadın olarak görmeye alışmış. Ama bunun ne zararı var ki.>

<Yoksa rol mü yapıyorsun? Yani kocana karşı.>

<Ben sadece evliliğimi korumaya çalışıyorum. Yoksul bir aileden geliyorum. Bu yüzden evlilik benim için bir çeşit güvence anlamını taşıyor. Caldwell karşıma çıktığı zaman bir an bile tereddüt etmedim. Oysa Dane gibi kişiler daha çok ilgimi çekmiştir.>

<Evlendiğin için pişman mısın, yoksa?>

<Sadece senin gibi kızlarla karşılaştığım zaman.> Bu sözler üzerine derin bir sessizlik oldu. Beverly havayı yumuşatmak ister gibi, <Çok iyi arkadaş olacağımızı sanıyorum,> dedi. <Gerçek dostlara çok ihtiyacım var.>

Leslie karşısındaki kadına belli belirsiz bir sempati duyduğunu fark etti o an. <Balayından döner dönmez bir öğle yemeği yiyelim,> dedi. <Önümüzdeki birkaç hafta gerçekten çok meşgulüm.>

Dönerlerken Leslie onunla arasında geçen konuşmayı Dane'e anlattı. Kadının kocasına olduğundan başka türlü görünmeye çalıştığını Dane fark etmiş miydi?

<Özel olarak fark etmedim, ama bu bence çok doğal,> diye karşılık verdi genç adam.

<Peki Caldwell, karısının rol yaptığını anlamıyor mu?>

<Aşkın gözü kördür.>

Aynı şey Dane için de geçerli olabilir miydi?

<Belki ben de aşkın gözü kör olduğu için senin mükemmel olduğunu düşünüyorum,> dedi Leslie, gülümseyerek.

<Annem de böyle der.>

<Annenden söz etsene bana.> Mrs. Jordan, Leslie'ye daha yakın zamanda çok sıcak duygularla dolu bir mektup göndermişti.

Dane elini alnına götürerek, <Hay aksi,> dedi.

<Sana söylemeyi unuttum. Annem bu sabah telefon etti. Öğleden sonra Cidde'ye gitti. Cathy'nin

doğumu zor geçeceğ e benziyor.>

Dane'nin kız kardeşi Suudi Arabistan'da yaşıyordu. Petrol zengini kocasına tam üç çocuk verdikten sonra tam kırkinci yaş gününü kutlamaya hazırlanırken hamile kalıvermişti.

<Koskoca kadının çocuk doğururken annesini yanına çağırması çok tuhaf,> dedi Dane.

Leslie müstakbel kayınvalidesiyle karşılaşmayacağı için çok sevinmişti. Nedense bu kadının, onun aklından geçenleri okuyabileceğini sanıyordu.

<Evlenmeden önce onunla görüşmeyi çok istiyordum,> diye yalan söyledi.

<O da çok üzüldü. Törenin baştan sona videoya kaydettirip hemen gönderilmesini istiyor.>

<Ne kadar düşünceli bir kadın! Sen de öylesin aslında.>

<Diğer çocuklarından daha fazla değil.>

<Annene hemen bir not yazmalıyım. Mektup yazamadım çünkü mektup gidene kadar tanışacağımızı sanmıyorum.>

<Büroya telefon edip Cathy'nin adresini alabilirsin. Bu sıralarda hafızam biraz zayıfladı.>

<Umarım bu arada benimle evleneceğini unutmazsın.>

<Unutamam, çünkü kalbimde kazılı. Hayatımın ne önemli adımını seninle birlikte atmak üzereyim, Leslie.>

'O adımı attığına çok pişman olacaksın,' diye içinden geçirdi, Leslie. Evin önüne gelmişlerdi. Genç adama dönüp gülümsedi ve küçük bir veda öpücüğünü vererek arabadan indi.

sezin

29.01.2007 19:24

BÖLÜM DOKUZ

O gün yaklaştıkça Leslie giderek heyecanlandı. Ailenin ve dostların ilgisi gün geçtikçe artıyordu. Artık hemen hemen hiç yalnız kalmıyorlardı. Çevreleri yakın dostlar, zaman zaman gazeteciler ve fotoğrafçılarla adeta kuşatılmıştı.

Sonunda Hermitage'da muazzam bir parti verdiler. Dane bakışlarını Leslie'nin yüzünden ayırmıyordu. Eli sürekli onun belindeydi.

Düğün pastasının kesilmesinden sonra genç adam Leslie'nin kulağına eğilerek, <Mutlu musun?> diye fısıldadı. Onun bu yakınlığı, elinin ve vücudunun sıcaklığını hissetmesi Leslie'yi heyecanlandırıyordu.

<Hem de nasıl,> diye karşılık verdi, fısıltıyla.

<Bütün bunların bir rüya olduğundan korkuyorum. Sanki bir den uyanacağım ve....>

Tam o anda Dane'in en küçük kızkardeşi, <Birbirinize fazla yaklaşmayın,> dedi. <Hararettten eriyeceksiniz.>

Salonda bir kakhaha koptu.

Törenden yaklaşık üç saat sonra Avrupa yolundaydılar. İlk olarak Londra'ydı. Aslında, Kasım ayı için iyi bir değildi bu. Dane, Barbados veya Bali'ye gitmelerini önermişti. Ama Leslie bunu kabul edemezdi. Çünkü güneşli günler ve geceler aşıklar içindi, oyun oynayanlar için değil!

<Romantik hayallerimi yıkıyorsun,> demişti Dane. <Büyük şehirde balayı geçirilir mi?>

<Biliyorum, sevgilim ana eve için bazı şeyler almam lazım. Eğer sen yanımda olursan....> onu ikna etmek için bir sürü şey söylemişti Leslie.

<Londra ve Milano'da birkaç gün geçirir, sonra Venedik'e ineriz. Dünyanın en güzel kenti diyorlar.>

<Öyledir,> demişti genç adam ve sonra Paris'ten söz etmeye başlamıştı. Bu konuşma sırasında üç hafta yerine dört hafta balayı yapmaya karar verdiler.

<Bu kadar zaman ayırman beni biraz şaşırtıyor,> dedi Leslie. Uçağın özel bölümünde şampanyalarını yudumluyorlardı. <Son sıralarda çok meşgul olduğumu sanıyordum.>

<Öyleydim. Fakat seninle ilgili keşfetmek istediğim pek çok şey var. Bir süre seninle meşgul olacağım.>

Bunları söylerken bakışlarında öyle bir ifade belirmişti ki, Leslie kıpkırmızı olduğunu hissetti.

<Kızardığında çok hoş oluyorsun, > diye mırıldandı genç adam.

<Seni çok eğlendiriyor galiba. Yani, benim yaşımda birinin kızarması.>

<Çok masumsun, Leslie. Benim için çok değerli bir şey bu. Sana aşk sanatını öğretmek benim için büyük bir zevk olacak.>

Leslie bakışlarını kaçırarak, <Aşk sanatı,> diye mırıldandı. <Böyle bir kavram kullanman çok ilginç.>

<Bu tür şeyleri artık yadırgamamalısın. Evliyiz biz.>

<Yoksa beni zorlamayı mı düşünüyorsun?>

Dane şaşırmıştı. <Elbette, hayır,> dedi karşılık verdi. <Sevilmenin kuralı yoktur. Zorlama da olmaz.> Kadehini kaldırarak buğulanmış camın ardından onun yüzünü inceledi. <Bak canım,> diye söze başladı. <Özel olarak bana söylemek istediğin bir şey var mı bilemiyorum. Ama öyle sanıyorum ki ilk gecemizle ilgili bazı endişeler taşıyorsun.>

<Sadece o değil. Belki de bana aşık olmayan bir adamın kollarının arasında uyumaktan korkuyorum.>

<Aşkın derecesi vardır.> Dane bir süre sustu. Sözcükleri özenle seçmeye çalıştığı belli oluyordu. <Daha önce gösterdiğin tepkiler bence doğaldı,> diye devam etti. <Bu yüzden ilişkimizde bir sorun çıkacağını sanmıyorum.>

Leslie içini çekti. Aslında sorun vardı ve oldukça büyüktü.

<Sana sahip olabileceğimi sanıyorum, Leslie,> dedi genç adam, ciddi bir tavırla. <Ayrıca psikolojik olarak da kendini bana hazırladığına inanıyorum.>

Öğleye doğru Heathrow'a indiler. Gökyüzü masmaviydi ve güneş çevreyi ışığa boğuyordu. Buna rağmen hava oldukça serindi. Leslie hafifçe titredi. Oysa Londra'nın havasını bildiği içim oldukça sıkı giyinmişti.

<Keşke kürklerimizi de getirseydik,> dedi Dane. <Yarın gidip giyinmek için daha kalın bir şeyler alalım.>

<Kürk bir ceket getirdim.>

<Yetmez.>

<Ama deve derisinden.>

<Deveden hiç hoşlanmam. Minki tercih ederim.>

<O kadarına alışık değilim, doğrusu.>

<Alışmalısın. Pahalı mücevherlere ve şık kürklere alışmalısın. Karımın her şeye sahip olmasını istiyorum.> Eliyle taksiye işaret etti. Leslie'ye dönerek, <Sakın Hollywoodlu zengin kadınlar gibi görünmek istemediğini söyleme. Bu konuda ne düşündüğünü gayet iyi biliyorum. Seninle neden evlendiğimi bir düşünsene.>

Leslie güldü. <Çoktan unuttuğumu sanıyordum.> dedi.

<Sonsuza kadar unutmam imkansız. Yine de sana muhteşem bir kürk alacağım.>

Leslie bir şey söylemedi. Onun karısıydı artık ve rolünü kusursuz oynaması gerekiyordu. Taksiye binip otele gittiler. Büyük kapının önünde arabadan indiler. Otelin üniformalı görevlileri bavullarını aldılar. Leslie'nin Londra'ya ilk gelişi değildi ama hayatında ilk kez Claridges gibi bir otelde kalacaktı.

Kendileri için önceden ayrılan odaya girdiklerinde Leslie'nin nefesi kesildi. Bu arada Dane yüzünde hafif bir tebessümle onu izliyordu. <Beğendin mi?> diye sordu.

<Eh işte, > diyerek omuzlarını silktiler Leslie. Sonra da kahkaha atarak, <Çıldıldır mı sen,> diye bağırdı. <İnanılmayacak kadar muhteşem bir yer burası.>

<Liz Taylor'ın bu dairede kaldığını söylesem inanır mısınız?>

<Birkaç gün film yıldızı gibi yaşamının sakıncası yok bence.> Kollarını göğsüne kavuşturarak bir süre çevreyi inceledi. Sonra Dane'e döndü.

<Londra'ya geldiğinde hep burada mı kalırsın?>

<Bu özel dairelerde değil. Ama bu kez, daha özel bir durum söz konusu, tabii.> Hafifçe öksürdü.

Bu otelin çatısı altında kim bilir kaç kadınla birlikte olmuştu.

<Biraz meraklı oluşum seni kızdırıyor, değil mi?>

Tam o sırada kapı çalındı. Üniformalı bir görevli gümüş tepsi içindeki notu Dane'e uzattı. Genç adam notu okurken hafifçe kaşlarını çatı. Bu küçük hareket Leslie'nin gözünden kaçmamıştı. Hemen sordu.

<İşle mi ilgili?>

<Hayır. İngiliz meslektaşlarımdan gelen bir kutlama mesajı. Ve ayrıca bir televizyon röportajı önerisi.>

<Büyük bir şöhrete sahipsin.>

Genç adam gülümsedi. <Benimle konuşmak istiyorlar, çünkü artık evliyim. Evliliğe ne kadar karşı olduğumu herkes bilir.>

<Bu değişikliği nasıl açıklayacaksın, çok merak ediyorum.>

<Onlara seni göstereceğim,> Elindeki notu küçük bir sehpanın üzerine bıraktı. <Bir iki röportaj ve televizyon gösterisi yapabiliriz. Daha fazlasına hayır.>

<İnsanların seni sürekli kutlamalarından hoşlanıyor musun, Dane?>

<Pek değil. Ayrıca ben ilgi görmeye alışık bir adamım, biliyorsun. Şöhretimi sadece boşanma davalarına borçlu olduğumu düşünmüyorsun sanırım.>

<Birlikte gittiğimiz her yerde böyle gösteri yapmak zorunda kalmayacağını umarım.>

<Seninle birlikte olmayı tercih ederim, Leslie. Bu bizim balayımız ve sen her şeyden önce geliyorsun.>

<Bu fedakarlığı sürdürebileceğine emin misin?>

<Seninle birlikte olmak fedakarlık değil benim için.> Hafiften soğuk rüzgarlar estiğini hissediyordu Leslie. Genç adamın dudaklarında acı bir tebessüm belirmişti. Bara doğru yürüdü. <Bir şey içer misin?> diye sordu.

<Hayır,> dedi Leslie. <Önce bir duş almak istiyordum.>

<İyi fikir. Ben de bir duş alsam iyi olacak.>

<Ne zaman yemek yiyeceğiz?>

Bu soruyu aç olduğu için değil, zaman kazanma telaşıyla sormuştu. Ama ne zamana kadar erteleyebilecekti?

<Ne zaman istersen yiyebiliriz,> dedi genç adam.

<Ben de çok acıktım. Ama başka bir şey için.>

<Şey.... Eee ben beklemeyi tercih ederim. Yani, şeye kadar....>

<Lütfen böyle yapma sevgilim. Çok uzun zamandır bekliyorum. Yemeği burada yeriz. Kar sevisini arayıp bir şeyler getirmelerini isteyeceğim. Ne istersin?>

<Balık. Türünü sen seç.>

Banyoya önce Dane girdi. Bu arada Leslie çantaları boşaltarak giysileri gardıroba yerleştirdi. Genç adam yatak odasına döndüğünde işini bitirmişti.

Dane'nin saçları ıslaktı. Yüzünde zindelik gelmişti ve gözleri apaçık bir arzuyla parlıyordu. Vücudunun alt kısmını ince bir havluyla sarmıştı ve sanki çıplaklığından gurur duyuyormuş gibi bir hali vardı. Leslie onu bu halde görünce resmen dehşete kapıldı.

<Şey..... eşyaları yerleştiriordum....>

<Görüyorum. Düzenli olmayı sen de benim kadar seviyorsun.>

<Diş macununu şuraya koydum.>

Dana güldü. <İstersen diş fırçalarımızı ayırırız,> dedi. Leslie diş macununu alarak banyoya geçti. Nedense onun peşinden geleceğini sanmıştı. Oysa böyle olmadı. Dane oldukça delişmiş ve incelikli bir adamdı. Leslie'yi incelikle, razı ederek elde etmek istediği apaçık ortadaydı.

Uzun uzun yıkandı, Leslie. Ona kalsa banyodan hiç çıkmayacaktı. Kurulanmadan önce boy aynasındaki çıplak görüntüsüne bakışları takıldı bir an. Birden, Bonnard'ın <Aynanın Önündeki Çıplak> tablosu aklına geldi. Kollarını kaldırarak saçlarını başının üzerinde toplayıp ve hafifçe yan dönerek bir süre vücudunu seyretti. Bu kıskırtıcı poz Dane'nin aklını başından alabilirdi.

Geceliğini giyerken titriyordu. Kullandığı sabun yüzünden vücudunun çok hoş bir manolya kokusu yayılıyordu. İpek geceliğin tenine teması daha önce hissetmediği garip bir ürperme yaydı bedeninde.

Üzerine ince bir sabahlık alarak oturma odasına geçti. Bu arada Dane vakit kaybetmemişti. Odadaki ışıkların büyük bir kısmı sönüktü. Yumuşak bir Last müziği odanın içini dolduruyordu. Genç adam, üzerinde ki ipek pijamalar, barın yanındaki geniş bir koltuğa rahatça oturmuştu. Bütün bunlara alışık o. Hayatında ilk kez böyle bir ortam hazırlamıyordu. Arada küçük bir fark vardı. Bu seferki kadın parmağında onun karısı olduğunu gösteren bir yüzük taşıyordu.

<Şampanya içmeye hazırım,> dedi Leslie, rahat görünmek için büyük bir çaba harcayarak.

<Arzularınız benim için bir emirdir,> diye karşılık verdi genç adam.

Şişeyi alıp iki kadehe şampanya koydu.

<Bize içelim,> dedi, kadehini kaldırarak. <Ve güzel bir hayatın başlangıcına.>

Kadeh tokuşturdular.

<Beylik sözler ettim, değil mi?>

<İnsanlar düşüncelerini bazı durumlarda beylik sözlerle ifade ederler,> dedi Leslie. Bakışlarını genç adamın gözlerinden ayırmadan kadehinden büyükçe bir yudum aldı.

Bir süre hiç konuşmadılar. Leslie'nin kadehi boşalınca genç adam, <Biraz daha şampanya alır mısın?> diye sordu.

<Hayır, teşekkür ederim. Bu kadarı yeter.>

Az sonra yemek geldi. Pek az konuşarak yemeklerini bitirdiler. Leslie çilekli tatlısını yerken, genç adam, <Başka bir şey ister misin?> diye sordu.

<Hayır,> dedi Leslie. <Teşekkür ederim.>

<Yemekten sonra biraz hareket gerekir.> Dane bunları söyledikten sonra hafifçe gülümsedi.

<Dans edelim mi, ne dersin?>

'Beni gevşetmeye çalışıyor,' diye içinden geçirdi Leslie. <Neden olmasın?> dedi neşeli görünmeye çalışarak.

Dans etmeye başladıklarında, 'Zavallı, Dane, diye düşündü. 'Yatağa sürükleyerek götürmek zorunda kaldığı tek kadın ben olacağım. Diğerleri bu noktaya geldiklerinde çoktan yatağa atlamış olurlardı.'

Plakta, Sinatra'nın 'Easy Love'ı çalışıyordu. Yanak yanağa vermiş ve birbirlerine iyice sokulmuşlardı. Yerdeki kalın halı yüzünden çok rahat hareket edemiyorlardı. Bu yüzden sanki odanın ortasında birbirlerine sarılmış ayakta duruyor gibiydiler.

Dane'nin başlangıçtaki ölçülü hareketleri yavaş yavaş değişmeye başladı. Önce Leslie'nin elini yumuşak hareketlerle okşadı. Sonra yavaş yavaş ona daha fazla sokulmaya, yanağını boynuna doğru uzanarak öpmeye koyuldu.

<Böylesi daha iyi,> diye mırıldandı bir ara. <Çok çok daha iyi.>

Leslie'ye sonsuzluk kadar uzun gelen bir boyunca aynı durumda kaldılar. Okşamalar gittikçe artıyor ve Leslie genç adamın sıcak nefesini gittikçe sıklaşan soluklar halinde boynunda duyuyordu.

Dane, <Sevgilim,> diye fısıldadı, kendini kaybedercesine. <Güzel sevgilim benim....Leslie.>

Leslie ayaklarının birden yerden kesildiğini hissetti. Dane onu kucağına almış yatak odasına götürüyordu.

sezin 31.01.2007 22:30

Yavaşça yatağın üzerine bırakıldığını hissetti. Dane yatağın kenarına oturdu. Bakışlarında apaçık cinsel arzu vardı şimdi. Gözlerinin rengi iyice koyulaşmıştı şimdi. Büyük bir hayranlıkla Leslie'nin ipek gecelik içinde uzanmış vücudunu seyrediyordu.

Sonra üzerindeki robdöşambırı çıkardı ve çıplak olarak Leslie'nin yanına uzadı. Uzanıp yatağın baş ucundaki lambayı söndürdü. Odanın içinde bordaya çalan hafif bir ışık belirmişti.

Leslie gözlerini yumdu ve kendini bütün varlığıyla ona bıraktı. Duyduğu arzu ve aldığı zevk tam ve kusursuzdu. Her sevişmeleri bir öncekinden daha büyük bir zevk veriyordu.

Aşktı bu! Birbirlerine delicesine aşık olmasalardı böyle sevişemezlerdi. İlk birkaç sevişmeden sonra Leslie, gerek duygusal gerekse bedensel bakımdan doymuştu. Ama yine de kendini ona vermeye devam etti. Gittikçe daha büyük bir mutluluk ve şefkatle sarılıyordu ona.

Londra'da geçirdikleri bir hafta boyunca mevsimin bütün tiyatro gösterilerini izlediler ve geceleri en lüks restoranlarda baş başa yemek yediler. Kente yabancı olmamasına rağmen Leslie'nin Dane'le birlikte gezip tanıdığı Londra ötekilerden çok farklıydı.

Londra'nın çevresini dolaşmak için bir araba kiraladılar. Windsor'u ve Waterside'ı gezdiler. Bu arada Dane sözünü tutmuş ve daha ilk sabah Leslie'ye çok şık bir mink satın almıştı. Son güne kadar başka alışveriş yapmadılar.

Son güne Sloane Street'e giderek mağazaları dolaştılar.

<Biraz makyaj malzemesine ihtiyacım var,> dedi Leslie, Main Hall'a girdiklerinde. <Neden biraz dolaşmıyorsun. İsim bitince seni bulurum.> Kapıda ayrıldılar. Ev için ısmarladıkları eşyalar gemiyle Los Angeles'a gönderilecekti.

Leslie kozmetik mağazasının kapısından girip asansöre doğru yürüdüğünde bir kadının kendisine dikkatle bakmakta olduğunu fark etti. Charlene'di bu. Onu Robert'ın cenaze töreninden beri görmemişti. O tarafa doğru yürüyordu. Bir an kaçmayı düşündü. Ama artık çok geçti. Milyonlarca insanın yaşadığı bu kalabalık kentte böyle garip bir tesadüf....

Ne kadar bozulduğunu belli etmeden, rahat bir tavırla elini uzatıp, <Merhaba, Charlene,> dedi.

<Merhaba. Dünya ne küçük değil mi? Tatilde misin?>

<Tatil sayılır. Aslında, balayı.>

Charlene'in tecrübeli bakışları Leslie'nin boynundaki kolyeden parmağındaki elmas yüzüğe doğru hızla kaydı.<Sonunda büyük bir iş başardın galiba. Bu talihli erkek kim, öğrenebilir miyim?>

Blöf yapıyordu. Dane'le evlendiğini duymamış olması imkansızdı. Bütün gazeteler onlardan söz etmişti. Fakat yüzünde öyle bir ifade vardı ki, sanki gerçekten bilmiyormuş gibiydi.

<Dane Jordan.>

<Dane mi?> Charlene bir darbe yemişti sanki. O anda Leslie kadının numara yapmadığını anladı.

<Olamaz,> dedi Charlene.<Buna dünyada inanmam.>

<Neden? Onunla birlikte olduğumu biliyordun. Ayrıca gazeteler haftalardır bizden bahsediyor.>

<Pek gazete okumuyorum. İki aydır İtalya'daydım.>

Ortalarda görünmemesinin sebebi buydu demek. Bir blöf de kendisi yapsa iyi olacaktı. <Evlendiğimi arkadaşlarımdan işitmiş olabileceğini düşünmüştüm,> dedi. <Ayrıca Dane, Robert'ın benim üvey babam olduğunu biliyor. Biliyorsun bu çevrede hiçbir şey gizli kalmaz. Gerçeği söylemeden onunla evlendiğimi düşünüyorsun herhalde.>

Charlene'in ne diyeceğini merakla bekledi Leslie. Ama öteki oralı bile olmadı. <Bu arada ben de evlendim,> dedi. <İtalyan bir avukatla evlendim. Roma'da oturuyoruz. Burada işleri var. Birlikte geldik.> O anda kadın Leslie'nin gözüne her bakımdan tatmin edilmiş vahşi bir hayvan gibi göründü. Bu ayrıntıyı daha önce fark edememiş olması garipti. Üzerinde çok şık bir kürk vardı.

<Demek Dane'le evlendin,> dedi. <Biraz şaşırdığımı söylemeliyim. Son görüştüğümüzde, Dane'in elimdeki hisseleri Imtex'e sattırmasına bozulmuştun. Ve şimdi onun karısısın. Üstelik benden aldığı parayı yiyorsun. Biraz utanç verici bir durum.>

<İstediğin gibi düşünmekte serbestsin,> dedi Leslie ve hızlı adımlarla kadından uzaklaştı. Bereket tam o sırada asansörün kapısı açılmıştı. İçeri girip ikinci kata çıktı.

Birkaç dakika sonra buluştuklarında, <Bütün mağazayı satın alıyorsun sandım,> dedi Dane.

Leslie hiç bozuntuya vermeden, <Çok fazla çeşit vardı,> dedi. <Hemen karar veremedim. Sen ne yaptın bu arada.>

<İki çay takımı gördüm. İkisi de Rosenthal.>

<Gidip bakalım.>

<Ben sardırdım, ama istersen.....>

<Boş ver canım. Senin zevkine güvenim tam. Paketleri açtırmaya gerek yok. Parayı öde, hemen gidelim.>

Dane biraz şaşırmıştı.<Rosenthal'i gezmek istemiyor musun yoksa? Burası kadınlar için dünyanın sekizinci harikası gibi bir yer.>

Lelsie gülümsedi. <Kocamla birlikte bir an önce yalnız kalmayı tercih ediyorum,> diye mırıldandı. Charlene her an karşısına çıkıverecekmiş gibi telaşlıydı.

Mağazaya gittiler. Dane kasaya gidip parayı ödedi ve mağaza sahibiyle, satın aldıklarının nakledilmesi konusunda görüştü. Bu arada Leslie sinirli bir bekleyiş içindeydi.

Daha fazla dayanamayacağını anlayınca Dane'e yaklaşp, <Hemen dışarı çıkmak istiyorum,> dedi. <Temiz havaya ihtiyacım var. Başım ağrıyor.>

İşi çabucak bitirdiler. Birlikte asansöre binip aşağı indiklerinde Lelsie derin bir soluk aldı. O kadınla karşılaşmak sinirlerini alt üst etmişti.

<Bir şeyler yiyelim mi?> diye sordu genç adam.

<Günde üç öğün yemek yersem hızla şişmanlarım,> deye karşılık verdi Leslie. <Ayrıca bu uykusuz geceler beni yoruyor, galiba.>

<Şikayet ediyorsun.>

<Hayır şikayet etmiyorum. Sadece sana öğle sonlarının da hesaba katılabileceğini hatırlatmaya çalışıyorum.>

<Çok güzel bir fikir o halde öğle yemeğini yiyelim ve derhal.....>

<Hayır,> dedi Leslie gülümsemeye çalışarak.

<Başım ağrıyor, ama açlıktan değil.>

<O halde ayak üstü bir şeyler atıştırırız.>

Az sonra Lucullus'ın büfesindeydiler.

<hep böyle sabırsız mısınız, Mr. Jordan?> diye sordu Leslie.

<Özel olarak bir şeyler istediğim zamanlar, evet. Mesela sürekli olarak seni istemek gibi.>

<Kahvemi ve tatlımı bitirebilecek kadar zamanım var mı?>

<Ne kadar çabuk bitirebileceğine bağlı.>

Genç adamın dudakları yumuşak bir tebessümle kıvrıldı. Eli masanın altına uzanıp Leslie'nin bacağını hafifçe okşadı. <İşte senin bu halini çok seviyorum, Leslie,> diye fısıldadı. <Seni ne kadar çok istiyorsam sen de beni o kadar istiyorsun. Arzularını gizlemeye çalışmıyorsun.>

O anda Leslie nefret etmesi gereken bir adamı istediğini düşündü. Sırf bu yüzden kendinden nefret edebildi. Onun kollarındayken heyecanını kontrol edemiyordu.

Kahvelerini bitirmeden kalktılar ve Claridges'e döndüler. Dairenin kapısını kapadıkları anda Dane soyunmaya başladı. Az sonra yatağın üzerinde, perdelerin arasından süzülen loş ışıkta birbirlerini daha büyük zevklere doğru yönelterek sevişiyorlardı.

Dane onun içine, derinlere doğru kaydığında dudaklarından, <Sevgilim benim, meleğim,> fısıltısı döküldü. Sadece geniş kalça hareketleriyle yakaladıkları ritim gittikçe hızlanıyordu. Sonlara doğru bütün heyecan ve arzular coşkuyla boşaldılar. O en yüksek noktayı aştıklarında uzun süre birbirlerine sıkıca sarılı kaldılar.

Az sonra yan yana uzanmış yatıyorlardı. Dane onun çıplak bedenini okşayarak, <Otele döndüğümüz için çok memnumum,> diye mırıldandı.

<Ben de,> dedi Leslie. Ona iyice sokuldu. Gözleri kapalıydı ve dudaklarında mutlu bir tebessüm vardı. <Bir daha,> diye fısıldadı.

<Şimdi değil, Mrs. Jordan. Ben Süpermen değilim.>

<Çok güçlüsün ama. Biliyor musun, sana şaşıyorum.>

<Zaman zaman bende kendime şaşıyorum. Beni sürekli etkiliyorsun. Seninle sevişmek bana yeni bir zevk tattırıyor.>

<Belki benim için hissettiklerin de yenidir.>

<Olabilir,> diye mırıldandı Dane. <Karılarına aşık olan kocalar! Çok değişik bir durum.>

'Gerçek hangisi?' diye düşündü Leslie. 'Benimle sevişmekten mi hoşlanıyor, yoksa bana aşık mı?' Her ne olursa olsun, yine de bu sözler hoşuna gidiyordu.

<Benimle ilgili bir karara varırsan bana mutlaka anlat,> dedi genç adamın çıplak omzuna öpücük kondururken.

<Az önce söylediklerim seni kızdırdı mı yoksa?> Dane bu sözleri söylerken doğrularak onun üzerine eğilmişti.

<Hayır. Kızmam mı gerekiyordu?> Kısa bir sessizlik oldu. <İlişkimizin tek taraflı olmadığını farkındayım,> dedi Leslie. <Birlikte geçirdiğimiz bu hafta tek kelimeyle mükemmeldi. Her bakımdan.>

İçinde burukluk duydu o an. Bu sözleri büyük bir içtenlikle söylemişti. Şaşırtıcı bir durumdu bu. Ona karşı bu kadar yumuşak olmak tehlikeli değil miydi? Aslında bu sürekli sevişmelerinin, evli olmalarına rağmen hararetli bir aşk hayatı yaşamalarının doğal sonucuuydu. Böylesine müthiş bir yakınlığı paylaştıktan sonra, durumu soğukkanlılıkla değerlendirmek, amansız kararlar almak çok zordu. Belki de ilişkiyi platonik bir aşk düzeyinde sürdürmek çok daha iyi olacaktı.

<Doyurucu bir cinsel hayat çok önemlidir,> dedi Dane. <Hatta bu başarı bir evliliğin ilk adımıdır. İnan bana, zaman geçtikçe her şey çok daha güzel olacak.>

<Haklı olabilirsin,> diye mırıldandı Leslie.

<Ama ilişkimiz için asıl sınav eve döndükten sonra başlayacak.>

Onunla paylaşacağı ev henüz tamamlanmamıştı. O zamana kadar Dane'in katında kalacaklardı. Ne olursa olsun, yine de bir bekar eviydi orası ve Dane orada pek çok kadınla birlikte olmuştu.

sezin

02.02.2007 22:58

BÖLÜM ON

Balayı hızla geçip gidiyordu. Milano'da La Scalaya gittiler. Biraz alışveriş yapıp Venedik'e geçtiler.

Kasım yağmurları başlamıştı. Venedik sisler içinde büyüğü bir şehir manzarası taşıyordu. Grant Canal'da Gritti Palace'a yerleştiler. Arada bir San Marco Maydanı'na yürüyüş yapıyorlardı. Burası dünyanın en sevimli yerlerinden biriydi, kuşkusuz. Parke kaplı eski kaldırımlarda el ele yürüyor, bazen güvercinlere yem atıyor, fotoğraf çekiyorlardı.

Her şeye rağmen Leslie, kenti hüzünlü bir hava içinde algılıyordu. Sanki her şey bir çöküş döneminin izlerini taşıyordu. Bu hüzün perdesinin çok gerilerinden kentin bir zamanlar yaşadığı ihtişam belirsiz hissediyordu.

Venedik'in aksine Paris günün kentiydi. Venedik'in yavaş ritmine kıyasla Paris özellikle günün belirli saatlerinde bir arı kovanına benziyordu.

Dane ona öğrencilik yıllarında bir yıl kadar Paris'te kaldığını anlattı. Bu arada Leslie'nin Dane'le birlikte keşfettiği Paris, birkaç yıl önce tek başına geldiği Paris'ten çok farklıydı. Dane'in burada pek çok arkadaşı vardı. Çok zengin ve entelektüel kişilerdi bunlar. Hep birlikte çok ince zevkleri paylaşan elit bir çevre oluşturuyorlardı.

Paris'te son geceleriydi. Laserre'de oturmuş akşam yemeği yiyorlardı. <Buradan ayrılıyorz diye üzgün müsün?> Dane her zamanki gibi içki bardağının ardından onun yüzünü inceliyordu.

<Evet,> diye karşılık verdi Leslie. <Bütün rüyalar bir gün sona erer. En derin uykulardan ve en tatlı rüyalardan bile bir gün uyanırsın.> Bu sözleri derin bir keder duygusuyla söylemişti.

<Üzgün görünüyorsun, Leslie.>

<Eve döndüğümüzde aramızdaki ilişki değişecek mi diye düşünüyorum.> Yalan söylemişti. Aslında endişeleri çok farklı bir düşünceden kaynaklanıyordu.

<Değişen bir şey olmayacak, emin ol. Hayatın getirdiği sorunları birlikte paylaşacağımıza eminim.>

<Bu konu üzerinde düşünmüş gibi konuşuyorsun.>

<Evet, düşündüm. Bazı şeyleri yeniden düşünmemi sen sağladın, sevgilim.>

Birkaç aylık evliydim, ama Leslie bu sözlerin içtenlikle söylendiğini biliyordu.

Los Angeles dönüşünde Dane'in şoförü onları havaalanında onları karşıladı. Doğruca eve gittiler.

Asansöre doğru yürürlerken Dane, <Eşikten geçerken seni kuçağıma almayacağım,> dedi. <Bunu yeni evimize taşıdığımızda yapmayı düşünüyorum.>

<Burada tam üç ay kalacağız.>

<Tam bir mimar gibi konuştun.>

Gülüşüler. Evin içi oldukça genişti ve her yönden ışık alıyordu. Duvarlar sanat yapılarıyla kaplıydı. Oturma, yemek ve çalışma odaları bir birlerine geçiyordu. Fransız tarzı pencerelerin gerisinde genişçe bir veranda vardı. Çiçekler bakımlı ve rengarenkti.

Leslie en ufak bir yabancılık duymadığını fark edince şaşırdı. Nişanlıyken buraya bir kez gelmişti. Birlikte akşam yemeği yemişlerdi. Evin günlük işlerini gören Meksikalı bir karı koca vardı. <Mr. D.> nin evlenmek için seçtiği kadına ikisi de hayrandı.

Leslie yatak odasından çıkıp mutfığa geçtiğinde Meksikalı kadınla karşılaştı. <Nasılsın, Conchita?> dedi. <Bütün işleri halletmişsin. Yine de beni tembelliğe fazla alıştırmamalısın.>

<Pedro ve ben size hizmet edebildiğimiz için çok mutluyuz,> dedi kadın. <Eğer bir sorunla karşılaşır veya bir şey arzu ederseniz lütfen hemen bizi arayın.>

Akşam yemeğinden sonra oturma odasına çekildiklerinde bu sevimli Meksikalı çift hakkında konuştular. <Öteki eve geçince daha çok yardımcıya ihtiyacımız olacak,> dedi Dane.

<Taşındıktan sonra bu meseleyi Conchita'yla görüşmeliyiz bence.>

<Bu arada unutmadan söyleyeyim. Bankada senin adına hesap açtırdım. Yarın bir ara gerekli kağıtları imzalaman gerekiyor.>

<Buna ne gerek var, anlamadım. Benim kendi param var.>

<Biliyorum. Ama benim paramı harcaman daha hoşuma gidecek. Benim paramla alacağın çok özel bazı iç çamaşırları libidomu harekete geçirecek.>

O anda Leslie masanın üzerindeki cam kül tablosunu alıp onun kafasına atmayı düşündü. Ama bunun yerine sadece gülümsemekle yetindi. Daha zamanı gelmemiştir. Birkaç ay kadar uysal zevce rolünü kusursuz oynamalıydı. Ama sonra..... Şimdilik kendini tutmalıydı.

<Ayrıca belli başlı mağazalarda senin için kredi açtırdım,> diye devam etti Dane. <Satın almak istediğin şeyleri bir liste halinde sekreterime bildirebilirsin.>

<Çok büyük harcamalar yapacağımdan korkmuyor musun?> diye sordu Leslie.

<Böyle bir şeyi asla düşünmedim. Ayrıca yeni ev için yaptığın harcamalarda ne kadar dikkatli olduğunu biliyorum.>

Aslında bu büyük bir fırsattı. Son perdeye geldiklerinde bu işi bitirebilmesi için gerekli olan en büyük kozu ele geçirmişti.

<Bu akşam erken yatmak istiyorum,> dedi. <Bir uyku ilacı almayı düşünüyorum. Yarın sabah zinde olmalıyım.>

Dane şaşırmış gibi baktı ona. <Biraz erken olmuyor mu?> dedi. <Bu saatte uyuyabileceğimi sanmıyorum.>

<O halde sen de bir ilaç al.>

<Olabilir. Saat farkı insanın düzenini bozuyor.>

<Bir süre kadar uzun seyahatlere çıkmayalım, olur mu?>

<Nasıl istersen. Ama, biliyorsun, Noel'de Philadelphia'ya gitmek zorundayız. Yeni yıla kalabalık bir aile ortamında girmek iyi olur.>

<Keşke daha önce söyleseydin,> dedi Leslie, üzgün bir tavırla. <Marybeth ve Jack, San Francisco'da onlarla birlikte olmamızı istiyorlardı.>

sezin

04.02.2007 11:50

<Aslında Noel'de seninle baş başa olmayı tercih ederim. Bu aile ilişkilerini ayarlamak için e diplomatça davranmak gerekiyor.>

'Ne kadar da sakın ve rahat görünüyor,' diye içinden geçirdi Leslie. 'Sanki kırk yıllık evliyiz ve önümüzde güven dolu bir gelecek var.' İçinde hafif bir sızı duyar gibi oldu.

<Hawaii'ye gitsek mi acaba?> diye devam etti genç adam. <Daha önce gitmediğini biliyorum. Pasifik'te kalınacak en güzel yer Lani Bay Hotel'dir.>

<Kulağa hoş geliyor,> diye mırıldandı Leslie. Aslında Noel'i kuzenleriyle birlikte geçirmek fikri özellikle Leslie için hiç cazip değildi. Neler olacağını gayet iyi biliyordu. Bir kere Dane'in müthiş canı sıkılacaktı ve Marybeth bitip tükenmek bilmeyen sorularıyla asap bozucu bir hava yaratacaktı.

<Bir ay önceden yer ayırtabilir miyiz?> diye sordu.

<Hawaii için mi? Neden olmasın? Otelin yöneticisi bir arkadaşımın yakın ahbabıdır.>

Aileden uzak durmakta fayda vardı. Aileler işin içine ne kadar çok karışırsa gelecek o kadar zor olacaktı.

<Noel nedeniyle verilen partilere yüzlerce davetiye alacağız,> dedi Dane. <Bazılarına gitsek mi, ne dersin?>

<Onlar senin arkadaşların. Kararı sen versen daha iyi olmaz mı?>

<Şimdilik, peki. Ama gelecekte bütün sosyal ilişkilerden sen sorumlu olacaksın ve kararları sen vereceksin. Önümüzdeki yirmi beş yıl boyunca pek çok davete katılmak zorunda kalacağız.> Bir süre Leslie'nin gözlerinin içine baktı. <Şu uyku ilacını boş ver, gidip sevişelim,> dedi birdenbire. <Sabahtan beri hiç sevişmedik.>

Leslie güldü. <Bir dahaki sefere özel bir jet kiral. Uzun seyahatlerde sorunu ancak böyle çözebiliriz.>

Az sonra yatak odasına geçtiler. Dane, Leslie'nin elbisesinin fermuarını sırtına küçük öpücükler kondurarak açtı. Sonra birlikte yatağa uzandılar. Leslie açlıkla heyecan karışımı bir duygunun yeniden bütün varlığına hakim olduğunu hissederek gözlerini yumdu. Genç adam üzerine doğru kayarken onun omuzlarına sıkıca tutundu.

<Uyku ilacı alsak mı?> diye sordu neden sonra.

<Saat farkı yüzünden uyuyamayacağımı hissediyorum.>

Dane, <Gerek var mı?> diye mırıldandı, uykulu bir sesle.

<Sabahleyin daha zinde oluruz. Erkenden büroda olmam gerekiyor, biliyorsun.>

Genç adam başını salladı. Leslie hemen yerinden kalkıp banyoya geçti. İlaç kutusundan bir tablet aldı ve bir bardağa su koyarak geri döndü.

<Al canım,> dedi ilacı ve suyu uzatarak.

<Sen almıyor musun?>

<Ben banyoda aldım.> Yalan söylemişti. böylece uzun vadeli bir planın ilk adımını atmış oluyordu. Dane birkaç dakika sonra derin bir uykuya daldı. Leslie gözleri sonuna kadar açık yattığı yerde onun düzgün soluklarını dinliyordu. Ona verdiği ilaç en derin uykulu sağlıyordu. Yavaşça doğrularak onu omuzlarından tuttu, hafifçe sarstı.

<Sevgilim.>

Üçüncü sarsışında Dane gözlerini araladı. <Ne..... ne oluyor?>

<Horluyorsun,> diye fısıldadı Leslie. <Beni uyandırdın.>

<Öyle mi? Özür dilerim.....> Yan döndü ve tekrar uykuya daldı.

Leslie hiç kımıldamadan büyük sabırla tam kırk beş dakika bekledi. Kadranı karanlıkta da görülen saatten gözünü ayırmıyordu. Kırk beş dakika dolduğu an onu tekrar sarstı. Bu kes daha sertti.

Dane bıçakla dürtülmüş gibi irkildi. Dönüp hayretle Leslie'nin yüzüne baktı.

<hala horluyorsun,> dedi Leslie.

<Bağışla beni. Şey..... belki de yatış biçimimden.>

Bunları söyler söylemez yatağın içine iyice yerleşti ve tekrar derin bir uykuya daldı. Leslie soluğunu tutarak bekledi. Bu kez daha kısa bir zaman bekleyecekti.

Nihayet, onu omuzlarından tutup var gücüyle sarstı. <Dane, uyan!> Genç adam öylesine derin uyuyordu ki sadece uzun bir inlemeyle karşılık verdi.

<Uyan, Dane! Öyle horluyorsun ki sinirlerim bozuluyor. Bir türlü uyuyamıyorum.>

Genç adam derin derin içini çekerek döndü. Gözlerini karısının üzerine dikti. Göz kapakları yarı yarıya inikti. 'Ne kadar da rahat uyuyor,' diye içinden geçirdi Leslie. 'Ben olsam bu kadar sarsıldıktan sonra dünyada uyuyamazdım.' Genç adamın göz kapakları ağır ağır kapandı. Tekrar derin bir uykuya dalmıştı. Leslie yatağın içinde oturdu. 'Ona bu kez tam yarım saat vereceğim,' diye geçirdi içinden. Uzun uzun esnedi. Onu tüketmeye çalışırken kendisi de tükeniyordu. Saatten gözlerini ayırmadı. Bir süre geçti. Şimdi akrep tam üçü, yelkovan ise on ikiyi gösteriyordu. Vakit gelmişti.

<Dane,> diye bağırdı, kendisini bile ürküten yüksek bir sesle.

Genç adam kulağının dibindeki bu çığlıkla birlikte sıçradı. Dehşetle Leslie'ye baktı.

<Ne oldu? Ne var? Hasta mısın yoksa?>

<Başım çatlayacak gibi ağrıyor. Bütün gece horladım. Bir türlü uyuyamadım.>

Dane yüzü hayret dolu bir ifadeyle baktı ona. Çok uykulu görünüyordu.

<Özür dilerim, sevgilim,> dedi. <İnan bana hayatımda ilk kez horluyorum.>

<İnsanın karısı kız arkadaşlarından farklıdır. Bu basit gerçeği kavramış olmalısın.>

<Ama bir aydır birlikte yatıyoruz.>

<Burası Los Angeles. Burada ilk kez birlikte uyuyoruz. Belki de sisten ötürü böyle horluyorsun.>

<İyi de, öyle olsa bile, ne yapabiliriz? Sen rahat uyuyasın diye başka kente taşınacak halimiz yok ya.>

<Böyle devam edemez. Sinirlerim çok bozuk. Bu durumu ameliyatla düzeltmekten başka çare yok.>

<Ameliyat mı? Ne ameliyatı?> Dane gözlerini iri iri açmış Leslie'nin yüzüne bakıyordu. Az önceki uykulu hali gitmiş, yerini gözle görülebilen bir telaş almıştı. <Kimseyi burnumla oynatmam,> dedi sert bir sesle. Elini burnuna götürdü. <Mükemmel olmayabilir ama, otuz beş yıldır birlikteyiz bununla. Kısaca, burnumdan memnunum.>

<Merak etme, sevgilim, ameliyat sırasında şekli bozulmaz. Ayrıca koku olma duygun da bir zarara uğramayacak. Bu tür tehlikeler sadece yüzde beş oranında.>

<Yüzde beş mi? Bence bu çok yüksek bir oran.>

Leslie kirpiklerinin arasından dikkatle onun yüzünü inceledi. Ameliyat, sözcüğünü duyunca amma da korkmuştu. Az önceki o uykulu halinden eser kalmamıştı.

<Bu konuda çok şey bilmen biraz garip,> diye mırıldandı Dane.

<Kız arkadaşlarımdan birinin kocası durmadan horluyordu. Öyle bir noktaya geldiler ki....>

<Yani, adamcağızın ameliyat edildiğini söyleyeceksin, değil mi?>

<Hayır, son anda kurtuldu. Doktor ameliyatı tavsiye etmedi. Onun yerine ayrı odalarda yatmalarını önerdi.>

Dane kaşlarını çatı. <Bu galiba daha korkunç,> diye mırıldandı.

Leslie küçük bir kız gibi güldü. <Bence odalarımız ayırabiliriz,> dedi. <Bir yerde okumuştum. Horlama kesin boşanma sebebiymiş.>

<Böyle bir şey yapamazsın bana. Canımı dişime takar kendimi müthiş bir biçimde savunurum.>

<Horlama sesini teybe alıp yalan söylediğini kanıtlayabilirim.>

<Pekala. O halde konuyu değiştirelim.> Gülümseyerek elini burnuna götürdü. <Şu hafif kemeri nasıl buluyorsun?> diye sordu.

<Biraz etkileyici, ama romanlara konu olacak kadar değil.>

<Öyle deme. Leydi Hamilton, Lord Nelson'ın burnunun kenarındaki benim dayanılmaz bir cazibe merkezi olduğunu düşünmüş.> Leslie'nin geceliğinin askısını omzundan kaydırıverdi.

<Madem uyuyamadık....>

<Asla....Yorgunluktan mahvolmuş durumdayım ve çalar saat tam dört saat sonra çalmaya başlayacak. Umarım artık horlamasın.>

<Belli olmaz. Horlasam bile sakın beni o arkadaşının kocasıyla bir tutma. Ben oldukça eski kafalı bir adamım. Evli çiftlerin ayır odalarda uyumalarından hoşlanmam.>

Dan uzanıp onu dudaklarından öptü. Az sonra derin bir uykuya dalmıştı.

İki hafta boyunca Leslie onu gecenin değişik saatlerinde uyandırmaya devam etti ve sonunda Dane bazı geceler yataktan çıkıp yandaki odada uyumak zorunda kaldı. Ayrı odalarda kalmaları Leslie'ye duyduğu cinsel arzuyu azaltmadı. Ama yine de durum daha az birlikte olmaları, en azından, her gece sabaha kadar ayı yatağı paylaşmaları anlamına geliyordu. Böylece evliliğin yaratacağı alışkanlıkların en önemlisinden biri giderilmiş oluyordu. O geniş omuzları her gece, koruyucu kanatlar gibi yanı başında hissetmeyecekti Lelsie. Gelecekte yaşayacağı üzüntü, belki de bu sayede, daha az olacaktı.

Yine de Dane'in hakkını yememeliydi. Bu olaydan sonra son derece anlayışlı ve yumuşak davranmıştı. Dane Jordan, özel hayatında, meslek hayatında olduğu gibi yıkıcı değil, tam aksine yapıcı bir adamdı. Meslek hayatında neden bu kadar amansız davrandığını anlamak Leslie için gün geçtikçe zorlaşıyordu.

sezin

04.02.2007 19:24

BÖLÜM ON BİR

Günler Noel'e doğru hızla gelip geçiyordu. Dane çok mutlu görünüyordu ve bu durum Leslie'yi gittikçe düşündürmeye başlamıştı. Onu mutlu etmek için değil, ona acı çektirmek için evlenmişti.

Odalarını ayırmışlardı, ama fiziksel ilişkilerinde bir yatışma olmamıştı. Daha kötüsü Leslie ilişkilerinin gittikçe daha ateşli olduğunu hissediyordu. Bütün bunlar zihnini sürekli meşgul ediyordu. Oysa o sıralarda kafasını Batı Hollywood'da ki bir okul inşaatının planları üzerinde yoğunlaştırması gerekiyordu.

Her şeye rağmen aralarındaki ateşli aşk ilişkisi henüz tomurcuk halinde sayılırdı. Çünkü evliliğin başındaydılar. Bazı geceler Conchita ile Pedro'yu gönderip evde baş başa kalıyorlardı. Bu süre ayrı ayrı çalışıyorlar, sonra Dane perdeleri çekiyor ve sevişmeye başlıyorlardı.

<Bu böyle devam etmez,> diye kendi kendine söylendi Leslie. Bürosunda masasının başında oturmuş düşünüyordu. <Onun benimle sevişmesine engel olmak için mutlaka bir şeyler yapmalıyım.>

Dane sanki onu zaman geçtikçe bir seks objesi gibi görüyordu. Evet öyle görüyordu. Bu oldukça ferahlatıcı bir düşünceydi. <Bunu kurtulması gereken bir çeşit hastalık olarak görmeliyim,> diye söylendi kendi kendine. Yoksa bir hastalık uydurarak ondan uzak durmaya mı çalışsaydı? Çok karmaşık veya bilinen bir hastalık olmamalıydı bu. Aksi halde sorunlar çıkabilirdi. En iyisi jinekolojik bir hastalık uydurmaktı. Erkekler bu tür şeylerden anlamazlar ve tartışmaktan da pek hoşlanmazlardı.

Hiç vakit kaybetmemeliydi. Hemen sekreterini arayıp kendini iyi hissetmediğini söyledi. Bürodan çıkıp eve gidince aynı yalanı Conchita'ya da tekrarlardı. İnandırıcı olmak için hemen yattı.

Bir süre sonra sessizce kalkıp kütüphaneye geçti. Kadın hastalıklarıyla ilgili kitapları karıştırmaya başladı. Dane'in geldiğini gösteren kapı zili sesini işittiğinde sessizce yatak odasına geçip yattı. Doktor olmadıkça normal bir erkeği ikna edecek kadar tıbbi terim öğrenmişti. Uyuyormuş gibi yaptı.

Dane odaya girdi, yatağa yakalaştı. Leslie yavaşça kirpiklerini aralayıp ona baktı. Yukarıdan kendisine bakıyordu. 'Ne kadar da yakışıklı,' diye geçirdi içinden. Yüzünde şaşkınlık ve merak okunuyordu.

<Neden, neden bu kadar erken geldin,> diye sordu.

<Erken değil ki, sevgilim,> dedi genç adam. <Saat akşamın yedi buçuğu.>

<Olamaz. Demek tam üç saattir uyuyorum.>

<Conchita hasta olduğunu söyledi. Neyin var.>

<Bilmiyorum. Karnımda şiddetli bir ağrı var.>

<Doktora göründün mü?>

<Hayır. Belki öğleyin yediklerim dokunmuştur. Önemli bir şey yok, sanırım. Sabaha bir şeyim kalmaz.>

Dane gerçekten çok endişeli görünüyordu. <Şimdi aklıma geldi,> dedi Leslie, gerinerek. <Barberlara gelemeyeceğimizi bildirmeyi unuttum. Ama önemli değil. Bensiz de gidebilirsin.>

<Sensiz gitmem imkansız.> Dane kolunu onun omzuna attı. <Telefon edip gelemeyeceğimizi söyleyeyim. Sonra Conchita'ya odaya tepsi içinde yemek getirmesini söyleyeceğim.>

Leslie başını salladı. Yemeklerini odada pek konuşmadan yediler. Sonra yatağa uzanıp bir süre kadar televizyon seyrettiler. Leslie program bitmeden derin bir uykuya daldı.

Sabahın sekizinde uyandığında gördüğü manzara onu çok şaşırttı. Dana yatağın hemen yanındaki koltuktaydı. Görünüşünden, bütün geceyi orada geçirdiği anlaşılıyordu. Sakalları uzamıştı ve bu yüzüne oldukça sert bir ifade veriyordu. Leslie'nin yatağın içinde doğrulurken çıkardığı sesle birlikte gözlerini açtı. Uykulu ve yorgun bakışlarla onu süzdü.

<Kendini nasıl hissediyorsun, sevgilim?>

<Büroya gidecek kadar iyiyim. Benimle birlikte olmak zorunda değilsin Dane. Çok kötü bir durum yok.>

<Yoksa yine horladım mı? Umarım iyi uyumuşsundur.>

<Çok iyi uyudum.>

<Dün gece, bir ara, çok hasta olduğunu düşünerek endişeye kapıldım. İçerde uyusaydım beni çağırdığında duymayabilirdim. Ne kadar ağır uyuduğumu bilirsin. İşte bu yüzden geceyi sana mümkün olduğu kadar yakın olarak geçirmeye karar verdim.>

<Çok uykusuz ve yorgun görünüyorsun. Koltukta uyumaya çalışacağına, burada, yanımda yatabilirdin.>

<Dik otururken daha az horlarım diye düşündün.> Uzun uzun esnedi. <Bir gece uykusuz kalmanın ne

önemi var,> dedi. Yerinden kalkıp kapıya doğru yürüdü. <Bir duş alıp tıraş olmalıyım,> diye mırıldandı. <Birlikte kahvaltı edelim mi?>

<O halde yirmi dakika sonra görüşürüz,> dedi Dane. Odadan çıktı.

Dan o akşam eve döndüğünde Leslie'yi yine yatakta görünce çok telaşlandı. Derhal doktor çağıracaktı. Fakat Leslie buna gerek olmadığını, eve dönerken doktora uğradığını söyledi. <Ben bir jinekolog tavsiye etti,> diye devam etti. <Sanırım bir enfeksiyon söz konusu.>

<Seninle geleceğim.>

<Olmaz. Yarın duruşman var. Ayrıca gerek de yok. Ameliyat olacak değilim ya. Sadece muayene edecek.>

<Peklala. O halde döner dönmez beni ara. Ben yoksam sekretere not bırak.>

Ertesi gün Dane saat tam beşte evdeydi. Leslie duştan çıkıp yatak odasına doğru yürürken onunla karşılaştı.

<Hey, bu ne dalgınlık böyle! Neredeyse çarpışacaktık.>

<Oh, gerçekten çok dalgınlım,> dedi Leslie, gülümseyerek. <Neden bu kadar erken geldin?>

<Bütün gün seni düşündüm. Sekretere bıraktığın mesajı doğru yorumladıysam işler yolunda, öyle değil mi?>

Leslie üzerindeki havlu giysiye biraz daha sarındı. Bakışlarını kaçırarak, <Pek öyle sayılmaz,> diye mırıldandı. Üzerindeki giysi biraz ıslak olduğu için vücudunun bütün hatlarını ortaya koyuyordu. 'Zavallı Dane;' diye geçirdi içinden. Bakışlarında cinsel bir açlık ifadesi vardı.

<Doktorum haklıymış,> dedi. <Ağır bir enfeksiyon geçiriyorum. Birkaç ay antibiyotik kullanmam gerekiyor.>

<Ya! Gerçekten, çok mu ciddi durumun.>

<Evet, ama.....>

<Evet, ne diyecektin?> Karısının çenesini parmak uçlarıyla tutarak yüzünü kendine doğru çevirdi. <Ben senin kocanı, Leslie. Gerçeği öğrenmek benim hakkım.>

Leslie yine bakışlarını kaçırdı. <Çok önemli bir şey yok. Ama jinekolog dedi ki.... Şey dedi... enfeksiyon tamamen geçene kadar sevişmememiz gerekiyormuş.>

<Ben de sanmıştım ki.... Beni çok korkuttun, Leslie.>

Lensie genç adamın gülümseyen yüzüne hayretle baktık. Dane onu belinden kavrayıp kendine doğru çekti.

<Bizim ilişkimizde seks çok önemli, tatlım. Ama birlikte geçirdiğimiz şu birkaç ay bana evliliğin sadece seksten ibaret olmadığını öğretti.> Yanağını genç kadının yanağına dayayıp gözlerini yumdu. <Ve bizimki gerçekten kusursuz bir evlilik. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum.>

<Aşık olmuş bir erkek gibi konuşuyorsun.>

<<Seninle birlikte mutlu olmam yeterli değil mi? Her şeyi yaparım senin için. Yeter ki iste.>

Leslie ağlamamak için zor tuttu kendini. Genç adam giysilerini değiştirmek için yanından ayrılınca gözyaşları kendiliğinden çenesine doğru süzölüverdi. Ne yapacağını bilemiyordu. Bu kadar karmaşık ve birbiriyle çatışan duygular yaşamaya alışık değildi. Daha az önce üvey babasının intikamını almak için önemli bir mesafe kat ettiğini düşünüyordu. Fakat bu düşüncenin üzerinden birkaç dakika geçtikten sonra her şey değişivermiş, bu kez onun kollarının arasında erdiğini hissetmişti. Bu iniş çıkışlara uzun süre dayanabileceğini sanmıyordu.

Bu ruh hali daha sonraki haftalar boyunca devam etti. Dane sosyal hayatlarının temposunu yavaşlattı. Bu geceleri ve hafta sonlarını baş başa geçirmeleri anlamına geliyordu. Birlikte olmaktan ikisi de şikayetçi değildi. Geceler boyu sohbet ediyor, çeşitli konularda tartışıyorlardı.

Bir Pazar gecesi Dane, <Yeni evimize taşındığımızda, odalardan birini resim atölyesi yapacağım,> dedi.

<Resim yaptığını bilmiyordum.>

<Suluboya resim yapmak önde gelen hobilerimden biridir.>

Lelsie şaşırmıştı. Onu bir tuvalin karşısında resim yaparken düşünemiyordu. Genç adam uzun uzun resim sanatından söz etti. Öyle ayrıntılara giriyordu ki, Leslie onun bu işi uzun zamandır bir tutku halinde getirdiğini anladı.

<Senin hobilerin yok mu?> diye sordu Dane.

Leslie kısa bir süre düşündü. <Örgü örерim,> dedi sonunda.

Genç adam inanmıyormuş gibi baktı ona. Sonra küçük bir kahkaha attı. <Benim için de bir şeyler örebilirsin o zaman.>

<Bunda gülünecek ne var anlamadım.>

<Bir şey yok. Güldüğüme bakma. Annem bu işten çok iyi anlar. Daima bir şeyler örер. Birden hoşuma gitti. Senin gibi bir iş kadınının böyle şeylerden hoşlanacağını düşünmezdim doğrusu.>

<En iyi becerdiğim işlerden biridir.>

<O halde doğum günüm için bana süveter örmeni istiyorum. Koyu mavi veya gri olabilir.>

<İstediğin renk yün alabilirsin. Kısa sürede örерim.>

Leslie onun cinsel imalarda bulunmasını bekliyordu hep. Ama Dane böyle bir şey yapmadı. Cinsel hayatı bıraktıklarından beri bu konularda konuşmaktan özellikle kaçınıyordu. Sadece bir gece kanepede yan yana oturlurken genç adam onu okşamış, Leslie bir süre gözlerini yumup kendini serbest bırakmıştı. O gece orgazmın eşiğine geldiğini hissetmişti.

Bunun bir alışkanlık haline gelme tehlikesi vardı. Bu yüzden Leslie bir ara fırsatını bulup ona her türlü cinsel uyarıdan uzak durmaları gerektiğini söyledi. Doktor buna özellikle dikkat etmesini söylemişti. Dane bunu tartışmadı ve bir daha ona yaklaşmadı. Birkaç gün sonra, bir pazartesi günü genç adam eve elinde yün yumakları ve örgü malzemesiyle geldi. Ve Leslie siyah beyaz yünlerden ona bir süveter örmeye başladı.

Sakin geceler birbiri ardı sıra devam edip gidiyordu. Leslie bu sahte hastalığı uzattıkça daha büyük gerilimlere düşebileceğini hissetmeye başladı. Dane üzerinde bütün bunların olumsuz bir etki yarattığı apaçık ortadaydı. Sık sık dalıp gidiyor, eskisi kadar mutlu ve rahat görünmüyordu.

Bu arada Noel yaklaşıyordu. Hawaii'ye gitme fikri Leslie'yi endişelendiriyordu. Yeni bir ortamda Dane kendini kaybedebilir ve onunla sevişmek isteyebilirdi.

Fakat Leslie bu kez de yanılmıştı. Erotik bir ortamda bulunmalarına rağmen Dane ona hala bir erkek kardeş gibi davranıyordu. Hawaii çok güzeldi. Bütün gün geziyor, tekne gezilerine çıkıyor, tenis ve golf oynuyor, plajda güneşleniyorlardı. Launa Lani, İngilizce'de <cennete uzanan dağ,> anlamına geliyordu. Bulundukları yerin bu ismi hak ettiği kuşkusuzdu.

Tatil hızla geçip gitti. Waikiki'nin üzerinde Los Angeles'e doğru uçarlarken Dane, <Baharda tekrar gelelim,> dedi. <Çocuk yapmak için bulunmaz bir yer.>

Leslie alt dudağını dişledi. Dane demek hala mutlu bir aile planları kuruyordu. Bir yıl sonra bu zamanlar evlilikleri sona ermiş olacaktı. Leslie, yumruklarını sıkarak, 'Onun için fark etmeyecek,' diye geçirdi içinden. 'Buralara gelmek için bir seks objesi bulur nasıl olsa.'

Onu bir başka kadınla birlikte düşündüğünde müthiş bir öfkeye kapılıyordu. Dane'in kendisiyle birlikte olmasını istemiyordu, ama onu bir başkası ile birlikte hayal etmeye de tahammülü yoktu.

Ocak'ta Dane bir haftalık iş gezisi için New York'a gitti. Bu durum Leslie'nin depresyonunu arttırdı. Evlendiklerinden beri ilk kez ayrılıyorlardı. Geceleri sofranın başında tek başına oturuyordu. Bu süre içinde Dane'in dostluğuna ne kadar çok alıştığını ilk kez fark ediyordu. Dane dönünce biraz rahatladı. Ama genç adamın New York'ta vaktini nasıl geçirdiğine dair kuşklar beslemeye devam ediyordu.

<Artık parti vermeliyiz,> dedi Dane. Dönüşünden birkaç gün sonra mutfakta oturmuş kahvaltı ediyorlardı. <Çok geniş tutmayabiliriz. Senin yorulmanı istemem.>

Lelsie belli belirsiz bir suçluluk duyarak, <Ben iyiyim, sevgilim,> diye mırıldandı. <Beni fazla şımartıyorsun.>

<Seni şımartmayı seviyorum. Doktora ne zaman görüneceksin?>

<Düzenli olarak gidiyorum. Ama bizim durumumuz bakımından, korkarım hala.....>

<Onu sormadım. Sana bu konuda baskı yapmak istemem, sevgilim. İyileşip iyileşmediğini öğrenmek istedim sadece.>

<İyileşiyorum,> dedi Leslie, bakışlarını kaçırarak. Konuyu hemen değiştirmeliydi. <Partiye davetli olanların hemen bir listesini çıkar,> dedi.

Dane saatine bir göz attı. Kahvesini bir yudumda bitirdi. <Hemen çıkmam lazım, sevgilim. Saat sekiz buçukta bölge savsısıyla görüşeceğim.>

<Yoksa boşanıyor mu?>

Dane başını salladı. Masadan kalkerken, <Listeyi bu akşam sana veririm,> dedi.

Leslie ertesi gün davetiyeleri hazırladı. Hepsini dağıtmak birkaç gününü almıştı. Oldukça kalabalık bir parti olacaktı. Birkaç gün kala Dane'e, <Sana sormadım ama,> dedi. <Partinin oldukça samimi bir hava

içinde geçmesini istiyorum.>

<Nasıl istersen canım. Ev işlerinde patron sensin.>

Peki ya evin dışındaki işlerde? Dane'in günlerini nasıl geçirdiğini tam olarak bilemiyor ve zaman zaman endişeleniyordu. Evliliklerini cinsellikten arındırmayı, büyük zorlamalarla da olsa başarmıştı. Ama Dane'in dışarıda bir başka kadınla veya kadınlarla yaşamadığını nereden bilecekti? Gerçi Dane zaman zaman Leslie'ye bakarken, gözlerinde apaçık bir cinsel açlık okunuyordu. Ama tek bir söz söylemiyordu bu konuda. Hiçbir hareket de yapmıyordu.

<Parti için kendine özel bir şeyler almak ister miydin?>

Leslie başını salladı. <Gerek yok bence,> dedi. <Resmi bir parti vermiyoruz. Kalabalık ve samimi bir toplantı için özel giysilere gerek yok.>

<Yine de düşünmelisin. Bence toplantıya bir pantolonla da katılabilirsin, ama buraya gelecek insanlar elmaslarını görmek isteyeceklerdir.>

<Bak bunu hiç düşünmemiştim.>

<Rodeo Drive'da yeni açılan butiği denemek istemez misin? Çok fantastik bir seleksiyonları olduğunu işittim.>

<Bu tür şeyleri nereden haber alıyorsun, anlamıyorum,> dedi Leslie, gülümseyerek.

<Jane Baret söyledi.> Bu kadının adını daha önce duymuştu. Yakın zamanda boşandıklarından biriydi. <Son sıralarda bütün giysilerini oradan aldığını söyledi,> diye devam etti genç adam.

<Muhakkak öyledir. Yakında mağazanın tamamını satın alırsa hiç şaşmam.>

Dane güldü. <Düşünüyor zaten,> diye mırıldandı.

<Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun, anlamıyorum. Sadece beş yıl evli kaldı ve her yıl için eline bir milyon geçmesini sağladım.>

<Ama bir de kocasının eline geçenleri düşünsene,> dedi Dane. Üvey babasının durumuyla arasındaki benzerlik apaçık ortadaydı. Leslie dişlerini sıktı.

<Neyse o butiği denersen bence iyi olur,> dedi Dane. <Eminim hoşuna gidecek bir şeyler vardır, orada.>

<Alışveriş yapacaksam, Valentinos, Ungaros veya Lagerfelds gibi yerleri tercih ederim. Tabii küçük bir alışverişin sana kaç mal olacağını bilemem.>

<Hiç önemli değil, sevgilim. Yaptığın bütün harcamaları öderim.>

Leslie hemen ertesi gün Dane'in söz ettiği butiğe gitti. Gerçekten de fena şeyler yoktu. İçinde garip bir huzursuzluk vardı. Artık planının ikinci bölümünü uygulama vakti geliyordu. Butikten çıkarken oldukça kabarık bir çek imzaladı. Bu kadarı yetmezdi. Öteki butiklere de uğradı. Beğendiği her şeyi alıyor ve su gibi para harcıyordu.

Bu arada Dane'i de unutmadı. Onun paralarını sadece kendisi için harcaması bencillik olurdu. Yeni açılan Porche sergisine girdi. Arabalara şöyle bir göz attı. O yılın modellerinden birinin kapısını açıp bindi, bir

süre direksiyon başında oturdu. Evet, bunu alacaktı. En yeni ve en pahalı model olduğuna emindi. Akşam tam sekizde eve getirilmesi talimatını verdi.

Satıcı gayet rahat görünüyordu. Aslında çok pahalı arabaların, ucuzlara kıyasla daha kolay satıldığını biliyordu. Yine de Leslie'nin tam iki dakikada karar vermesi biraz garibine gitmiş gibiydi.

Porsche, Leslie'nin o gün satın aldığı son şey oldu. Eve dönerken kalbinin hızlı hızlı çarptığını hissediyordu. Damarlarına adrenalin pompalanıyordu sanki. Üvey babasının, Charlene'in ve Dane'in yüzleri birbiri ardı sıra gözlerinin önünden geçiyordu.

Akşama doğru Dane evin kapısından girip ona doğru yürüdü. Gülümseyerek, <Umarım güzel bir gün geçirmiştir, sevgilim,> dedi.

<Harikaydı,> diye karşılık verdi Leslie. <Tabii senin bu harika gün hakkında ne düşüneceğini kestiremem.> Genç adamı elinden tutup yatak odasına götürdü.

Odanın içinde muazzam bir kargaşalık vardı. Yatağın, koltukların üzerleri, döşemeler, her yer paketlerle, kutularla doluydu. Adım atacak yer yoktu. Dane birkaç kutunun üzerinden atlayıp içeri girdi. Leslie kapıda durmuş dikkatle onun yüzünü inceliyordu. Hayır, hiç de paniğe kapılmış gibi görünmüyordu. İlk anca kapıldığı şaşkınlıktan sıyrılarak gülümsedi.

<Yılın en iyi giyinen kadını seçilmeye karar verdin galiba,> diye mırıldandı.

<Biraz aşırıya kaçtığımı düşünmüyorsun, umarım,> diye karşılık verdi Leslie. Şakacı bir genç kız gibi gülümsüyordu. <Ayrıca, istediğim her şeyi alabileceğimi söyleyen sendin.> Kurnazca davranarak sorumluluğu onun üzerine yıkmaya çalışıyordu.

<Ama ben senin giyim tarzından hoşlanıyorum.>

<Hoşlanıyorsun, ama giydiklerimi biraz da demode buluyorsun.>

<Hayır, sadece daha dramatik bir giyim tarzı seçebileceğini düşündüm.>

<Peki o zaman. Bakalım yeterince dramatik olabiliyor muyum?> Leslie bunları söyledikten sonra, üzerinde Ungaro yazan bir kutuyu alıp banyoya girdi.

Az sonra üzerinde çok değişik bir modelle dışarı çıkıp, <Hoşlandın mı?> diye sordu. Bu, vücudunu sıkıca saran türkuvaz renkli ipek üzerine siyah dantel işlemeli bir elbiseydi. Kalçalarını sıkıca sardıktan sonra bollaşıyor ve dizlerinin üstüne kadar uzuyordu. Omuzları tamamen çıplaktı ve göğüsleri neredeyse bütün hatlarıyla belli oluyodu.

<Daha önce giydiklerine hiç benzemiyor,> diye mırıldandı Dane, düşünceli bir tavırla.

<Hoşlanmadın mı yoksa? Öyle bir halin var da...>

<Tam aksine, çok hoşlandım. Çok çarpıcı ve..... tek kelimeyle muhteşem.>

Leslie derin bir soluk aldı. Başarmıştı. Bu duygu onu biraz rahatlatmıştı. <Beğenmediysen götürüp geri verecektim,> dedi gülümseyerek. El çantasını aldı, içinden çıkardığı faturaları Dane'e uzattı. <Akşam yemeğinden önce bunlara bir göz atmak ister misin?>

<Yemekten sonra bakarsam hazımsızlık çekeceğimi düşünmüyorsun herhalde. Lütfen endişelenme. Buna hiç gerek yok. Birkaç şey satın alman beni ancak memnun eder.>

Birkaç şey öyle mi? Biraz daha beklemeliydi. Saat sekize yaklaşıyordu. <Az sonra fikrini değiştirebilirsin,> dedi. <Sana da bir şey aldım. Görünce çok şaşıracaksın.>

<Fikrimi değiştireceğimi sanmıyorum,> diye karşılık verdi Dane. <Fiyatını ben ödeyecek olsam bile, bana armağan alınmasından hoşlanırım. İstersen, sen aç,> deyinceye kadar sözlerimi kapatayım.>

Leslie az kalsın gülecekti. Kırmızı Porche'yi görünce yüzünün nasıl bir şekil alacağını merak ediyordu doğrusu.

Tam o sırada odanın kapısı vuruldu. Pedro, Mr. Bonner'in Leslie'yi görmek istediğini bildirdi.

<Kendisine söyle hemen geliyoruz,> dedi Leslie. Kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Dane şaşırmıştı.

<Bu adam da kim?> diye sordu.

<Özel biri değil,> dedi Leslie, kayırsız bir tavırla.

<O halde senden ne istiyor?>

<Birlikte göreceğiz.>

<Kaçamak yanıtlarda uzmanlaşıyorsun giderek.>

<Senin gibi bir avukatın böyle bir şey söylemesi çok hoş. Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum.>

Bu arada odadan çıkmışlardı. <Biraz fazla esrarengiz olmuyor musun?> diye söylendi genç adam. Evin kapısından çıkıp asansöre doğru yürüdüklerinde Dane'in şaşkınlığı biraz daha arttı. Asansöre bindiklerinde Leslie garaj düğmesine bastı.

<Neler oluyor, anlayamıyorum.>

<Biraz sabırlı ol. Sana büyük bir sürpriz yapacağımı söylemiştim.>

Aşağı indiklerinde şaşırان Leslie oldu. Arabayı görünce Dane'in öfkeleneneğine öyle inanmıştı ki, genç adamın yüzünde mutlu bir tebessüm hayran hayran arabaya baktığını görünce iyice şaşırdı.

<Aman Tanrım, bu ne muhteşem şey. Kendim için bundan daha iyisini alamazdım.>

<Ama bu araba çok pahalı,> diye atıldı Leslie.

<Hiç fark etmez. Bak ne diyeceğim. Yemekten sonra arabamıza atlayıp Polo Lounge'a gidip biraz içki içelim.>

<Yeni arabanla gösteriş yapmak istiyorsun,> dedi Leslie, sevgiyle gülümseyerek. Dane küçük bir oğlan çocuğu gibi sevinçliydi.

<Sadece arabamı değil, karımı da görsünler istiyorum,> dedi genç adam, kolunu Leslie'in omzuna atarak.

BÖLÜM ON İKİ

Leslie planını biraz daha ilerletmek için yapacaklarını parti sonrasına ertelemeye karar verdi. Bu arada akıyla duyguları arasındaki çatışma bütün şiddetiyle devam ediyordu.

Onunla mutlu olduğunu inkar edemezdi. Hastalık numarası devam ettiği sürece onu cinsel bakımdan belki de eskisinden daha büyük bir tutkuyla arzulamıştı.

Zaman zaman, özellikle yalnız kaldıklarında ona her şeyi itiraf etmek istiyordu. Ama bunu yapmayacağını biliyordu. Dane, Leslie'nin kendisiyle neden evlendiğini öğrenirse ondan soğuyacaktı ve Leslie, şimdilik, böyle bir duruma katlanamayacağını hissediyordu.

Onun gerçek duygularını ise tam olarak anlayamıyordu. Son sıralarda ağzından, <Seni seviyorum,> sözcüğünü hiç işitmemişti. Her şeye rağmen, Dane'in yalan söyleyecek veyaz yapmacık davranacak biri olmadığını anlamıştı.

Verdikleri parti muazzam bir başarı kazandı. Leslie, Dane'in mutlu karısı rolünü başarıyla oynadı. Üzerindeki elbise ve değişik makyajıyla ilgi topladı.

Akşam yemeği sona erdikten sonra Beverly, <Sanırım yeni partiyi yeni evinizde vereceksiniz,> dedi. Leslie'yle Beverly çok iyi arkadaş olmuşlardı. Haftada bir gün birlikte öğle yemeği yiyorlardı.

<Geçen gün evin önünden geçerken kendimi tutamayıp içeri girdim ve her yere burnumu soktum. Umarım senin için bir sakıncası yoktur.>

<Ne sakıncası olacak. İstediğin zaman gelebilirsin. Memnun olurum.>

<Sohbetinizi bölmüş olmayayım.>

Bu, Caldwell'di. Karısını rumbaya kaldırmak istiyordu. Leslie birkaç dakika sonra kendini Dane'in yakın arkadaşlarından Hal Dawson'ın kollarında buldu. Uzun boylu, iri yapılı, oldukça yakışıklı bir adamdı Davson. Dane'le kolejden arkadaştılar. Meslek hayatlarında ikisi de eşit derecede başarılı olmuşlardı.

<Yanılmıyorsam yarın La Costa'ya gideceksin,> dedi, pistte dönerlerken.

<Evet. Kuzenlerimi göreceğim. Ayrıca o civarda bir ev yaptırıyoruz. Bir hafta kalacağımı sanıyorum. Ne yazık ki Dane benimle gelemeyecek. Bu sıralarda çok meşgul.>

<Son sıralarda kendini fazla yoruyor. Biraz yavaşlasa bence iyi eder.>

<Ama çalışmayı çok seviyor.>

<Seni daha çok seviyor bence. Sözüünü dinler.>

<Beni dinleseydi boşanma davalarından vazgeçerdi.>

<Boşanma davalarından hoşlanıyor. Tabii bunun kendi geçmişiyile ilgili bazı sebepleri var.>

<Nasıl yani?>

Bu soruyu öyle meraklı bir havayla sormuştu ki, Dawson birden sustu. Bir süre sessizce dans ettiler. Leslie sabırsızlanmaya başlamıştı.

<Lütfen Hal, söyleyeceksen söyle,> dedi. <Boşanma davalarının Dane'in geçmişiyile ne ilgisi var? Onun karısı olduğuma göre her şeyi öğrenmek hakkım.>

Hal içini çekti. <Lanet olsun,> diye söylendi. <Yine çenemi tutamadım. Dane'in sana babasından söz ettiğini sandım.>

<Sadece babasının yıllar önce öldüğünü söyledi.>

<Bu konudan nefret eder. Yıllar önce, diploma töreninin yapıldığı gece anlatmıştı. Çok içmiştik Dane iyice sarhoştı. Ama yine de sana söylememesine şaşırıdım.>

'Söylemedi çünkü beni sevmiyor,' diye içinden geçirdi Leslie. Bu konuşma onu sarsmıştı. Dane'in kendi hayatıyla ilgili bir gerçeği saklaması çok can sıkıcıydı.

<Hadi Hal, anlat şunu,> dedi, neredeyse öfkeli bir ses tonuyla. Çevrede bulunan insanlar umurunda bile değildi. Dane'in kendisinden özenle sakladığı sırrı öğrenmek için her şeyi yapabiliirdi.

<Dane'in sana söylemesini tercih ederim,> dedi Hal, buz gibi bir sesle.

Leslie az kalsın avazı çıktığı kadar bağırıp onu yüzüne bir tane vuracaktı. Son anda kendini tuttu, hatta hafifçe gülümsedi.

<Pekala,> dedi omuzlarını silkerek. <Nasıl istersen öyle yap. Ama bana anlatsaydın, Dane'i daha iyi anlamama yardımcı olabilirdin. Bazen çok esrarengiz davranışları oluyor.>

Dans etmeye devam ettiler. Leslie, Hal'ün kararsızlığını hissediyordu. Söylemesinin iyi olup olmayacağını tartışıyormuş gibi bir hali vardı.

<Haydi gel, tarasa çıkalım,> dedi sonunda. Birlikte çıktılar. İnce uzun tarasın öteki ucuna yürüyüp parmaklıkların yanına durdular. Hal bir süre kadar dalgın dalgın kentin ışıklarını seyretti. Sonra derinden gelen bir ses tonuyla, <Dane'in babası karısını ve çocuklarını terk etmiş,> dedi. <Kızı yaşında bir kadına aşık olmuş. Bu olay tam on beş yıl süren mutlu bir evlilikten sonra oluyor. Ya da en azından karısı böyle düşünüyor.>

<Anlıyorum,> diye mırıldandı Leslie. Bütün bunlar Dane'in kişiliğini etkilemişti kuşkusuz.

<Sadece bu kadar değil,> deye devam etti Hal.

<Karısı ve çocuklarını terk etmekle de kalmamış. İşini dağıtmış, ailesinin oturduğu evi ipotek ettirmiş, ortak banka hesabındaki bütün paraları çekmiş ve tek bir ipucu bırakmadan ortadan kaybolmuş. Mrs. Jordan çocuklarıyla birlikte tek başına kalmış. Kocasının Arizona'da yaşamakta olduğunu yıllar sonra öğrenebilmiş. Kocasının bir araba kazasında öldüğünü işittiği zaman...>

<Korkunç bir öykü,> diye mırıldandı Leslie. <Peki ama, neden Mrs. Jordan özel bir dedektif tutmamış. Belki böyle bir yolla kocasının izini bulabilirdi.>

<Parası yokmuş. Elindeki her kuruşu çocuklarının okul parasını dikkate alarak harcamak zorundaymış. Dane o sıralarda okula gidiyormuş. Sonunda tanıdık bir banka müdürünün yardımıyla bir kuru temizleme dükkanı açmışlar. Kızlar evlenene kadar o dükkanı işletmişler. Sonra Dane meslek hayatında hızla ilerlemeye başladı. Ondan sonrasını biliyorsun.>

Leslie başını salladı. Boşanma davalarında Dane'in neden kadınları savunduğunu şimdi daha iyi anlayabiliyordu. Erkeklerle karşı neden bu kadar acımasız olduğunu da.... Avukat olarak davasına baktığı kadınları annesinin yerine koyuyor olmalıydı. Erkeklerin kişiliğinde ise karısını ve çocuklarını terk eden babasını görüyordu. Evlilikten nefret edişinin sebeplerini de açıklıyordu bütün bunlar.

Leslie yüzünde düşünceli bir ifadeyle parmağındaki yüzüğü çeviriyor, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. İçinde bir karabasan gibi tortulanan o acılı geçmişe rağmen Dane kendisiyle evlenebilmişti. Evliliğe bu kadar düşman olan birisi aşık olmasaydı hayatını bir kadınla birleştirmeye razı olabilir miydi?

<Umarım bütün bunları sana anlattığımı ona söylemezsin,> dedi Hal. <Eminim günün birinde sana anlatacaktır.>

<Merak etme, kimseye söylemem,> dedi Leslie.

<Annesi bu ayın sonunda bir süre kalmak için bize gelecek. Eminim o burada olmadan Dane her şeyi bana anlatacaktır.>

<Sanırım o anlatmasa Mrs. Jordan anlatır. Çok açık sözlü ve dürüst bir kadındır.>

Az sonra salona döndüler. Parti sona erdiğinde sabahın ikisiydi. Son misafirler de gittiklerinde Leslie rahat bir soluk aldı.

<Kusursuzdu,> diye mırıldandı Dane, koltuğun üzerine kendini bırakırken.

Leslie ayakkabılarını çıkardı. <Bu ayakkabılar dans etmek için uygun değil,> diye mırıldandı.

<Ayaklarım mahvoldu.>

<Kadınlar kendilerini neden bu kadar sıkıntıya sokar bilmem ki? Bu kadar uzun topuklu giymek zorunda değilsin.>

<Bu elbiseyle başka türkü olmaz.>

<Bence hiç fark etmezdi. Balonun yıldızı sendin.>

<Teşekkür ederim, efendim, çok nazıksın,> dedi Leslie gülümseyerek.

<Taratsa neler oldu merak ediyorum doğrusu.>

Leslie yüksek sesle güldü. <Kıskanç bir koca rolü oynama, lütfen. O senin en iyi arkadaşın.>

<Eminim sana evliliğini anlatmıştır.>

Bu konuşmanın nereye varacağı belli olmazdı. Leslie hafifçe gerinerek yerinden kalktı. <Çok yorgunum, gidip yatacağım,> dedi. Tam Dane'in önünden geçerken genç adam onu sert bir hareketle kolundan yakaladı.

<Kendi evimde beni aptal yerine koyma!>

Leslie hayretle onun yüzüne baktı. <Sen kendini aptal yerine koyma,> dedi. <Hal ve ben sıradan şeyler konuştuk. İçerisi biraz sıcaktı, hava almak için çıktık.> Dane'in yüzünden çok sinirli olduğu anlaşılıyordu.

<Senin hakkında neler hissettiğimi biliyorsun, sevgilim,> dedi genç kadın. <Bir başka erkeğin bana dokunmasına katlanacağımı nasıl düşünürsün?>

<Bir başka erkek, öyle mi? Herhangi bir erkek demek istiyorsun yani.>

<Bundan ne anlam çıkarıyorsun bilemiyorum.>

<Bana bak, tam sekiz haftadır sevişmedik. Hayatımın sonuna kadar bir keşiş gibi yaşayabileceğimi sanıyorsun herhalde.>

Leslie sinirli sinirli gülmemek için kendini zor tuttu.<Çok uzun sürmeyecek, sevgilim,> diye mırıldandı. <Doktor birkaç hafta sonra her şeyin düzeleceğini söyledi.> Kasten belirli bir tarih vermemişti, çünkü yakın gelecekte ne yapması gerektiğini biliyordu.

Dane üzgün bir tavırla başını iki yana salladı.

<Lütfen beni bağışla, tatlım,> diye mırıldandı.

<O kadar uzun bir süredir birlikte olmadık ki, zaman zaman kendimi kaybediyorum. Ayrıca bu gece çok ama çok güzeldin. Sanırım bu durum beni etkiledi.>

<Bu duruma katlanmak benim içinde zor oluyor. Şu son iki ay sonsuzluk kadar uzundu.>

Dane onun beline yavaşça sarılıp vücudunu kendine doğru çekti. <Şey... Şu Hal hakkında söylediklerim çok saçmaydı. Özür diliyorum senden. Sana bütün kalbimle güveniyorum ve güvenmeye devam edeceğim. Bugüne kadar tanıdığım en dürüst kadın sendin. İnan bana.>

<Sen de benim tanıdığım en sabırlı erkeksin, sevgilim. Sakın seni ihmal ettiğimi düşünme, yoksa....>

<Bunu da nereden çıkardın. Kendi isteğinle hastalanmadın ya.>

<Böyle düşündüğünü biliyorum. Bana karşı öyle anlayışlısın ki....>

<Evet, ideal bir koca olduğum kuşkusuz.>

Az sonra ayrı ayrı yataklara çekilmişlerdi. Leslie o yatakta kaç uykusuz gece geçirdiğini bile hatırlamıyordu. Her şeye rağmen Dane'in artık eskisi kadar sabırlı olmadığı anlaşıyordu. Bir süre sonra yeni bir doktora görünmesini önerebilirdi. Daha kötüsü doktora birlikte gitmek isteyebilirdi. Öte yandan ona karşı duyduğu cinsel arzu asla azalmamıştı ve her an kontrolünü kaybedebileceğini hissediyordu.

Bu durumda tek çözüm kalıyordu: Bu evliliğe mümkün olduğu kadar çabuk son vermek. Fakat bu öyle zordu ki. Ayrılmak için bahane bulması bile mümkün görünmüyordu.

Kafasının içinde düşünceler birbirini kovalıyordu. Robert'a karşı onun neden bu kadar acımasız davrandığı biliyordu artık. Ve sırf intikam almak için onunla evlenmesi gözüne çocukça bir hata gibi görünmeye başlamıştı. Birbirini izleyen bir sürü kötü rastlantı belki de onu olduğundan çok farklı görmesine neden olmuştu.

Evlendikten sonra o ana kadar yaşadıklarını tekrar tekrar gözden geçirdi Leslie. Her defasında Dane'in kişiliğiyle ilgili yeni bir parça keşfediyordu. Bu parçaları kafasının içinde birleştirdikçe dayanılmaz bir keder duygusu içine kapılıyordu. Dane kökleri çocukluğuna kadar uzanan ağır bir yarayı hep içinde taşımıştı. Oysa kendisi gerçeği bilmeden, onu bir canavar gibi görmüştü. Gerçi onun bir canavar olmadığını gösteren bir sürü belirti vardı. Ama yine de başlangıçtaki düşüncesinde diretmişti.

İçini çekerek yastığına sarıldı, yatağın içinde iyice büzüldü. Utanıyor ve o anda Dane'e karşı sadece derin bir sevgi duyuyordu.

sezin

06.02.2007 20:37

BÖLÜM ON ÜÇ

Leslie duygularının ne kadar değiştiğini anlamıştı. Sabah kahvaltısı hazırlarken aklı hep bununla meşguldü. O sırada Dane sabah koşusunu tamamlamak üzereydi. Beyaz eşofmanıya mutfak kapısından girdiğinde Leslie ona baktı. Ne kadar da sağlıklı ve hayat dolu görünüyordu.

Dane masanın başına otururken, <Kötü bir gece geçirmiş gibisin, sevgilim,> dedi.

<Biraz başım ağrıyor.>

<Hazır gitmişken kuzenlerinle birkaç gün daha kalsana.>

<Pazartesi günü inşaat alanını gözden geçireceğim. Bu yüzden Pazar akşamı dönmem gerekiyor.>

<Biraz erteleyemez misin? Kısa bir tatil çok iyi gelir.>

Bakışlarında öyle bir sıcak ifade vardı ki, Leslie başını salladı. <Haklısın,> dedi. <Belki Salı günü dönerim.> Birkaç gün ayrı kalmaları iyi olacaktı. Ondan uzakta daha iyi düşünebileceğini sanıyordu.

<Sana katılamayacağım için üzgünüm,> dedi Dane. <Bütün hafta sonu müvekkillerimden biriyle uğraşacağım.>

<Kim?>

<Dick Halsey.>

Dane, Bölge Savcısı Halsey'den daha önce söz etmişti. <Artık ceza davalarına bakmak istediğimi ona kim bilir kaç kez söyledim,> diye devam etti Dane. <Ama yine de arkadaşlarından birinin boşanma davasını üstlenmemi istiyor.>

Leslie öyle şaşırmıştı ki bir an dili tutuldu sanki. Dane, karısının yüzündeki ifadeyi görünce gülümsedi. <Nişanlandıktan hemen sonra Caldwell'in partisine giderken yolda konuştuklarımızı hatırlıyorsun herhalde,> dedi. <Başlangıçta bunu, sadece seni memnun etmek için yapacaktım. Fakat sonra bu fikre gittikçe daha fazla alışmaya başladığımı fark ettim.>

<Yani, boşanma davalarından tamamen vazgeçtiğini mi söylemek istiyorsun?>

Dane masanın çevresinden dolaşarak ona yaklaştı. <Ne yazık ki, hayır, tatlım,> dedi. <Bu sadece ufuklarımı biraz daha genişleteceğim anlamına geliyor.> Eğilerek dudaklarını Leslie'in boynuna bastırdı. <Bu gece seni telefonla ararım. Beni unutma, olur mu?>

Bu sözler tamamen gereksizdi. Hafta sonunu sadece onu düşünerek geçireceğini çok iyi biliyordu Leslie.

Cumartesi akşamı, yemekten sonra Marybeth'le oturmuş içkilerini yudumluyorlardı. Marybeth bir ara sabrı taşmış gibi ona dönerek, <İkide bir pencereden bakmasan olmaz mı?> dedi. <Anladık, birini

bekliyorsun ama artık yeter.>

Leslie içini çekti. <Saçmaladığının farkındayım ama..... Şey, Dane belki bir sürpriz yapar diye düşünüyorum.>

<Ama bir müvekkiliyle randevusu olduğunu söyleyen sendin,> diye araya girdi Jack. <Evli bir kadın gibi değil de, on beş yaşında bir kız çocuğu gibi davranıyorsun.>

Marybeth de küçük bir kahkaha attı. <Ne zaman kocandan söz etsen yüzündeki ifade değişiyor,> dedi. <Bu yaşıma geldim, böyle aşk görmedim doğrusu.>

Bu kadar belli oluyor muydu? Lelsie hafifçe kızardığını hissetti. Belki de intikam saplantısından ötürü ona duyduğu büyük aşkı kendine bile rahatça itiraf edemiyordu.

Belki de ona ilk gördüğü an aşık olmuştu. Onu zor durumda bırakmak boşanma fikri ikinci bir benlik gibi içinde yaşamaya devam etmişti. Bu durumda yapılacak tek şey, ona gidip, her şeyi ayrıntıları ile anlatmaktı. Tuzağa düşürmek için onunla evlendiğini söyleyebilirdi. Ama bu durumda her şeyi sonsuza kadar mahvolmaz mıydı? Ama yine de bu tehlikeyi göze alması gerekiyordu. Gelecek yalanlar üzerine kurulamazdı.

<Hemen gitmeliyim,> diyerek yerinden fırladı. Jack hayretle baktı ona. <Nereye gidiyordun?>

<Los Angalas'a.>

<Ama bizimle kalacağına söz vermiştin,> dedi Marybeth.

<Evet, ama şu anda müthiş bir şey keşfettim. Hemen gidip Dane'e haber vermem gerekiyor. Ayrıca keşif senin sayende oldu Marybeth.>

<Benim sayemde mi?>

<Evet. Kocama deliler gibi aşık olduğumu anlamamı sağladın. Bir saniye bile bekleyemem.>

<Bence biraz anlamsız konuşuyorsun,> dedi Jack, boş boş bakarak.

<Size daha sonra her şeyi anlatırım. Şimdi lütfen bırakın gideyim.>

Leslie bütün hız sınırlarını aşarak eve doğru delice araba sürmeye başladı. Vardığında saat çoktan gece yarısını geçmişti. Doğruca apartmanın altındaki park yerine indi. Tam dışarı çıkmak üzereydi ki, asansörün kapısı açıldı. İlk gözüne çarpan Dane oldu. Sonra birden yanındaki sarışın kadını fark etti. Kadın gülüyordu. Eliyle Dane'in yanağını okşadı. Leslie'in soluğu kesilmişti. Direksiyonu parmaklarıyla kırarcasına sıkıyordu.

Onlar gözden kayboluncaya kadar yerinden kımıldayamadı. Aralarında çok yakın bir ilişki olduğu her hallerinden belliydi.

New York seyahatlerinin ardın da yatan gerçek buydu demek. Onun iş için gittiğine safça inanmıştı. Eliyle direksiyona vurarak, <Ne aptalmışım?> diye yüksek sesle söylendi. Cinsel perhize uyacağını, ona sadık kalacağını sanmıştı

Dane kadınla birlikte Porche'ye binip garajdan çıkmıştı. Lelsie sendeleyerek arabadan indi. Yüzünü garajın soğuk taş duvarına yaslandı. Ağlamamak için dudaklarını ısıırıyordu. Kıskançlık, öfke ve pişmanlık bütün benliğini bir kasırğa gibi sarmıştı. Leslie bütün gücünü kullanarak ayakta durmaya çalışıyordu.

Daha on dakika önce umutla dolu olan kalbi şimdi korkunç bir acıyla parçalanıyordu sanki. Dane sevdiği kadına bile bağlı kalamayan erkeklerdendi. Leslie'nin o anda bildiği tek şey böyle bir erkekle yaşayamayacağıydı.

Kafasını toplamaya çalıştı. Ne yapacağını biliyordu. Derhal eve çıkmalı ve kendisine ait olan bütün eşyaları toplayıp arabaya doldurmalı ve oradan uzaklaşmalıydı. Bir daha Dane'in yüzünü görmek ve sesini işitmek istemiyordu. Her şeyi o anda ve bir daha geri dönülmeyecek şekilde bitirmeliydi.

<Kaçmak istiyorum,> diye söylendi yüksek sesle. Ama böyle olur muydu? Yenik düşmüş gibi kaçacağı yerde.... Evet, ona göstermeliydi. Arabadan indi ve kararlı adımlarla asansöre doğru yürüdü. Yukarı çıkarak makyajını tazeledi, salona geçip bir koltuğa oturdu. Beklemeye başladı.

Bir saat sonra Dane'in ayak sesleri duyuldu. Leslie bütün vücudunun kasıldığını hissetti. Yüzüne rahat bir ifade vermeye çalıştı. Hatta hafifçe gülümsedi.

Hemen saldırıya geçmemeliydi. Bütün sinirlerine hakim olarak ve kafasını tek bir konu üzerinde yoğunlaştırarak dikkatle davranmalıydı. Kıskanç kadın rolü ona göre değildi. Onu suçlamaya başlarsa hiçbir sonuç alamayacağını, aksine komik duruma düşeceğini gayet iyi biliyordu. Bir süre kadar onunla oynamalı, onu yaralamak için fırsat kollamalıydı. Tıpkı Dane'in duruşmalarda kurbanlarına, örneğin Robert'a yaptığı gibi, hesaplı ve ustaca davranmalıydı.

Dane onu görünce şaşırdı. <Sevgilim,> dedi. <Neden geldin? Yoksa bir şey mi oldu?>

<Seni çok özlediğim için geldim,> dedi Leslie, hafif bir tebessümle. Gözlerini kısarak ona. <Sen de beni özledin mi?>

<Sözcüklerle ifade edilemeyecek kadar.> Bu sözleri romantik bir havayla söylemişti. Leslie yerinden kalkıp kırmızı kadife kaplı kanepeye geçti. Bacaklarını altına alıp sırtını kuştüyü yastıklardan birine yasladı. Genç adam yavaşça onun yanına oturdu.

<Bu saate kadar çalışman iyi değil,> diye mırıldandı Leslie. <Saat neredeyse sabahın ikisi.>

Dane'in yüzünden belli belirsiz bir gölge geçti. <Saat ona kadar işimiz bitmedi,> dedi. <Sonra da savcı alıp Spago'ya akşam yemeğine götürdüm.> Leslie orayı biliyordu. Film yıldızlarının uğrak yeri idi. <Ne güzel yerdir, değil mi?> diye devam etti Dane. <Bizim savcı o güzel ortamda sıkıntılarından arınsın istedim.>

<Spago'nun Pazar günleri kapalı olduğunu sanıyordum,> dedi Leslie.

Dane yutkundü. <Karıştırdım, bağışla,> dedi. <Spago'da değil, Canrival'daydık.>

<Sen böyle hatalar yapmazdın.>

<Şey.... Çok yorgunum galiba.>

<İş yorgunu olmadığın kesin,> dedi Leslie. Zaptetmeye çalıştığı bir öfkeyle dişlerini sıktı. Sonra birden doğrularak bağırdı.

<Seni gecenin bir vaktinde asansörden sevgilinle çıkarken gördüm!>

Dane'in yüzü karmakarışık oldu. Leslie onun derin bir soluk alarak kendini toparlamaya çalıştığını fark etti.

<Demek bu yüzden erken geldin,> dedi genç adam. <Beni gözetlemek için.>

İpler kopmuştu artık. Böyle bir hesaplaşma Leslie'nin aklında yoktu. Ama artık çok geçti. Bütün kartlar açılacak ve hesaplar görülecekti.

<Konuyu değiştirme,> dedi sakın bir tavırla. <Daha başından itibaren tek bir kadınla sonuna kadar sadık kalamayacak türde biri olduğumu biliyordum. Zaten boşanmak için sağlam bir bahane oluşturabilmek için evlendim seninle.>

<Nasıl yani? Yani, benimle boşanmak için mi evlendin? Bu soru derin bir sessizliğin orta yerine düştü. Dane gözlerini iri iri açmış sabit nazarlarla Leslie'nin yüzüne bakıyordu. Leslie kalbinin hızlı hızlı çaptığını fark etti o an. Bakışlarını kaçırdı.

<Evet,> diye karşılık verdi, kısık bir sesle.

<Peki ama neden? Neden yaptın bunu?>

<Çünkü Robert, yani Charlene'in kocası Robert, benim üvey babamdır.>

Dane'in yüzü yavaşça soldu.

<Onu mahvettin gün duruşma salonundaydım,> diye devam etti Leslie. <Onun gururunu nasıl ayaklar altına aldığını, onu nasıl komik bir duruma düşürdüğünü gözlerimle gördüm. Charlene'in hisse senetlerini satmasını da sen sağladın.>

Dane'in kaşları çatıldı. Belleğini zorluyormuş gibi bir hali vardı. <Bunu sana Charlene anlatmış olmalı,> diye mırıldandı.

<Evet. Robert'in cenaze töreninde karşılaştık.> Bir an durdu. <Doğru, değil mi?> dedi acelece. <Hisseleri Imtex'e sen sattırdın.>

<Bunları konuşmak gereksiz. Ne yapmayı düşünüyorsun, onu söyle.>

Leslie'nin boğazına bir şeyler takılmıştı. Zorlukla yutkundu. <Bir adamın ölümüne sebep oldun. Geceleri nasıl uyuyorsun, şaşıyorum.>

<Demek başından beri benden nefret ediyordun.>

<Ne kadar nefret ettiğimi dünyada tahmin edemezsin. Bu gece sana her şeyi açık açık anlatmak için geldim. Senin boşanacağım Dane ve California'da bugüne kadar görülmemiş derecede muazzam bir nafaka alacağım senden.>

<Bir şey tutturamazsın.>

<Kozlarım var ama.>

<Ne gibi?>

<Maddi ve manevi zarar. Bana öyle kötü davrandın ki seninle aynı yatağı bile paylaşamıyorum. Bana karşı zor kullandığın zaman vücudumda meydana gelen çürükler doktoruma gösterdim bile.>

Dane hayretle ona baktı. <Çürükler mi? Ne çürükleri? Sana elimi bile sürmedim ben.>

Leslie bir an ne diyeceğini bilemedi. Sonra, aceleyle, <Merdivenlerden düştüm,> dedi. <Vücudumda izler var.>

<Sen bir alçaksın,> diye dişlerinin arasından söylendi Dane. <Senin gibi birkaç kişiyle karşılaştığım güne kadar. Ama sen karşılaştıklarımın en kötüsü çıktın.>

<Dane önce anlayamadığın için üzölmelisin. Kağıda dököldüğünde ne öykü olacak ama! O güne kadar savunduğu türden bir kadın parlak avukatı mahvetti.>

Dane sessizce baktı ona. Yüzü ifadesizdi şimdi. Karşısında tıpkı cansız bir heykel gibi duruyordu. Avukatın yüzüydü bu. Bir pokercinin mat ifadesini taşıyor, aklından geçenleri hasmına belli etmemeyi amaçlıyordu. Leslie, sonunda onu sarsmayı başardığını düşündü. Ama bu ona tatmin duygusu vermiyordu. Ayrıca Dane'e sempati de duymuyordu. Zaman zaman bu evliliğin yürüeyebileceğini düşündüğü için kendisine karşı bir öfke duyuyordu sadece.

Yavaşça yerinden kalktı, asansör çağırma dümesine bastı. Geriye döndüğünde kısa bir an göz göze geldiler.

<Hoşça kal,> dedi yumuşak bir sesle. <Mahkemede görüşürüz.>

<Sana bu zevki vereceğimi düşünüyorsan yanılıyorsun,> dedi Dane, sözcüklerin üzerine basa basa.

<Duruşmada bulunmayacağım.>

<Çok zekisin. Böylece insanlara yüzünü göstermekten kurtulacaksın. Ama paranı kurtaramayacaksın.>

<Yapacakların beni ilgilendirmiyor. Suratını bir daha görmek istemiyorum. Sadece bunu sağlamak için bile, elimdeki her şeyi sana verebilirim.>

<Her şeyi vermen gerekmez,> dedi Leslie, şeytanca gülümseyerek. <Kız arkadaşlarınla harcayabilmen için elinde bir şeyler kalmalı.>

Bu sözleri söyledikten sonra dışarı çıktı, asansöre doğru yürüdü. Asansörün kapısı üzerine kapanana kadar Dane'in ona sesleneceğı gibi bir duygu vardı içinde. Ama bir şey olmadı. Leslie, kısa bir an duraksadıktan sonra, zemin katı gösteren düğmeye bastı.

BÖLÜM ON DÖRT

Leslie, Dane'den ayrıldıktan sonra işini bırakmayı ve bir başka kente yerleşmeyi düşündü. Onu ve kısa süren beraberliklerini hatırlamayacağı bir yer olmalıydı.

Aslında işini bırakma konusunda isteksizdi. Bunun hayatında büyük bir boşluk açacağını düşünüyordu. Yine de, Dane'in evini tamamlama işini bir başka mimara bırakmada duraksamadı.

Bereket, kendi apartman katı hala boştu. Eşyalar yerli yerinde duruyorlardı. Gardırobundaki elbiseler bıraktığı gibiydiler. Evde geçirdiği ilk günün akşamında artık eski Leslie olmadığını hissetti.

Bir çeşit zafer kazanmıştı aslında. Aklına taktığını yapmıştı. Davanın kendi lehine sonuçlanma ihtimali de büyüktü. Ama mutlu değildi. Yıpratıcı, her şeyi yıkıp tüketen bir zaferdi bu. En azından, aşkın intikam duygusuyla birlikte olamayacağını öğrenmişti.

Dava açması için avukatına başvurdu. Çevresindeki insanlar boşanmak istediğini duyunca çok şaşırdılar. Fakat bir süre sonra bu konudan söz edilmez oldu.

Arada bir Dane'in ne yaptığını, yalnız olup olmadığını düşünüyordu. Belki o sarışınla birlikteydi. Ama yine de kulağına bu konuda bir dedikodu çalınmıyordu.

Haftalar ve aylar hızla geçip gidiyordu. Leslie karşılaştığı her erkeği Dane'le karşılaştırmaya başlamıştı. Aynı heyecanı, o şiddetli duyguları bir daha hiç kimseyle paylaşamayacağını biliyordu artık. İş bütün zamanını dolduruyordu. Bu arada geceleri günlük tutmaya başlamıştı. Kalın bir defteri neredeyse bitirmek üzereydi.

Bir gün, çalışma arkadaşlarından Ben McMallister, Leslie'nin odasına geçerek, <Biraz ara vermez misin?> dedi. <Çok fazla çalışıyorsun ve öyle sanıyorum ki yakında yıpranmaya başlayacaksın. Özel hayatında doğru işler yaptığına eminim, Leslie, ama arada bir insanların arasına karışıp yeni yüzler görsen, fena mı olur?>

Leslie elindeki kalemi bırakıp arkasına yaslandı. Ben iyice endişelenmiş olmalıydı, yoksa böyle konuşmazdı. <Tavsiyeni yerine getireceğim, Ben,> dedi. <Ama önce boşanmalıyım. O zamana kadar rahatlayacağımı sanıyorum.>

<Yine de çalışma temposunu biraz yavaşlatsan iyi olur. Bütün dosyaları ayır ayrı incelemek ve her konuda ayrıntılı kararlar yazmak zorunda değilsin. Bu hafta sonu bizimle birlikte olmanı istiyorum.>

<Bilmem ki, öyle çok.....>

<İtiraz istemiyorum, Leslie. Lous ve ben hafta sonu tekneyle gezmeye çıkacağız. Seni de aramızda görmek istiyoruz. Denizi ne çok sevdiğini biliyorum.>

Dane'le evlendiğinden beri tekne gezintinse çıkmamıştı. Arkadaşına gülümseyerek baktı. <Peki,> dedi. <Kabul ediyorum.>

<Cuma akşamı seni alırım,> dedi Ben.

Leslie yalnız kalınca bir fincan kahveyle bir sandviç yedi. Aç değildi ama yine de çalışacak enerjiyi sahip olması gerekiyordu.

Kahve fincanını tutan sol elinin yüzük parmağındaki beyaz iz birden gözüne çarptı. O yüzüğü parmağından çıkaralı çok olmuştu. Buna rağmen izinin kaybolmaması garipti. Dane'in ona verdiği mücevherler içinde sadece bu yüzüğü kullanıyor, diğerlerini fırsat düştükçe kullanıyordu.

Birden her şey gözüne bomboş göründü. Dane o anda ne yapıyordu kim bilir? Yalnız olmadığı kesindi. Asansördeki o sarışınla birlikte miydi acaba? Her sabah önce gazetelerin dedikodu sayfalarını okuyordu. Ne yazık ki bir şey anlamak mümkün değildi. Dane'le ilgili bütün haberler, girdiği davalarla ilgiliydi. Bölge Savcısı'nın arkadaşının boşanma davasını üzerine almıştı. Gazeteler bundan söz ediyorlardı.

Dane'in özel hayatı tam bir kapalı kutuydu. Belki de kasten böyle yapıyordu. Aslında Beverly ve

Caldwell'le konuşsa istediği her şeyi öğrenebilirdi. Özellikle Beverly'yle ilişkisi sürüyordu. Ama eskisine nazaran daha soğuk be mesafeli davranıyorlardı birbirlerine.

Bazen onlarla birlikte yemeğe çıkıyordu. Hala arada bir onu Dane'le bir araya getirme girişiminde bulunuyorlardı. Konu açılınca Leslie, Beverly'ye dönerek, <Artık bu konu üzerinde durmayın, lütfen,> demişti. <Bu sorun benim için çoktan çözüldü. Eminim zamanla herkes durumu kabul edecek.>

<Çok acı,> diye mırıldanmıştı Beverly. <Bu noktaya nasıl gelindi bilemiyorum.>

Odasının kapısı vurulunca Leslie düşüncelerden sıyrıldı. İçeri giren kadına şaşıırarak baktı. Kısa siyah saçlı, uzun boylu, hoş bir kadındı. Elli yaşından fazla göstermiyordu. Ama Leslie ona biraz daha yakından bakınca daha yaşlı olduğunu anladı. Masanın üzerinde duran randevu kartına bir göz atarak kadının ismini sordu